

Uploaded by

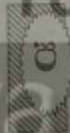
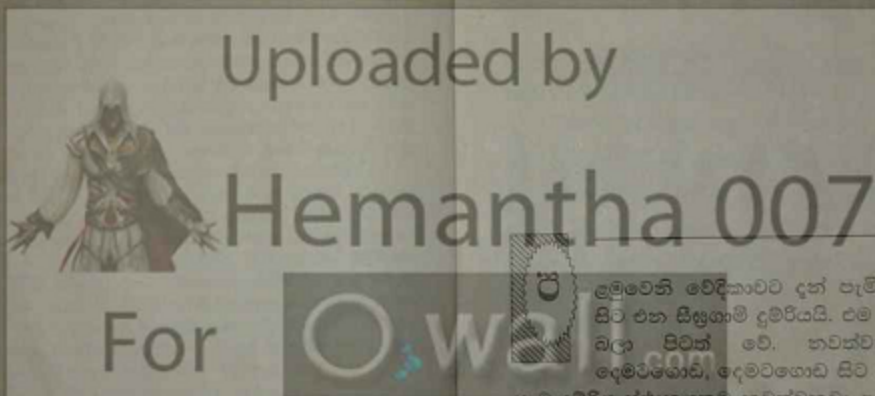
Hemantha 007

For

Owall.com

මහව කෝවිච්ඡ
වික්‍රි කොට්ඨාස

EXPRESSLANKA.TK - SINHALAELIBRARY.COM1

මුලින්ම වේදිකාවට දැන් පැමිණියේ මහව හන්දිය සිට එන සිසුයාමි දුම්රියයි. එම දුම්රිය දැන් ගල්කිස්ස බලා පිටත් වේ. නවත්වන්නේ ගණේමුල්ල, දෙමටගොඩ, දෙමටගොඩ සිට ගල්කිස්ස දක්වා ඇති සෑම දුම්රිය ස්ථානයකම නවත්වනවා ඇත..."

මම සෙනඟ අතරින් තෙරපෙමින් ඉදිරියට ඇදී ගියෙමි. එහෙත් මට දුම්රියට නැගීමට සිතක් නොවීය. මගේ හිස දඩ ලෙස පුපුරා ගසන්නට විය. පෙරදා රැස් වසන්නා දුන් කම්මුල් පහරින් ඇති වූ ඉදිමුම 'නවමත් අඩු වී තිබුණේ නැත. කාර්යාලයට ගොස් මිතුරු මිතුරියන්ගේ දහසකුත් එකත් පුස්තකාලයට උත්තර දෙන්නට වඩා නොයා සිටීම මැනවැයි මට

ප්‍රථම මුද්‍රණය : 2002

මහව තෝරවිය

ම එන්ද්‍ර කොඩිතාර

"මහව තෝරවිය" ඇසුරෙන් සෙරෙන කවර නිර්මාණ කටයුත්තකදී හෝ උපුටා ගැනීමකදී හෝ කතුවරයාගේ ලිඛිත අනුමැතිය හා අවසරය ලබාගත යුතුය.

සිතිය. මම වේදිකාව මත වූ බංකුවක වාඩි ගෙන දුම්රියට නැගීමටත්, එයින් බැසීමටත් පොර කන සෙනඟ දෙස අරමුණකින් තොරව බලා සිටියෙමි.

"වරුණි..., ඇයි අද මෙවෙල යන්න නැද්ද...?"

කලබලයෙන් හා හේමාල් මා අබියස නතර විය. මම මොනක දෙ සිතුවත් පාවෙමි.

"මොකද මයා අමුතු වෙලා...?" ඔහු මදිත් මද ඉදිරියට ඇදෙන දුම්රිය දෙස ද මා දෙස ද මාරුවෙන් මාරුවට බලමින් සිටියි.

"මොකත් නැ..., මා සිනාසෙන්නට තැත් දරිමි. ඔහු මා අබියසම වාඩි වී වසින් ගිය කෙස් සකස් කර ගත්තේය.

මම සසල සිතින් වට පිට බැලිමි. දුම්රිය ස්ථානයේ වසන්තයේ ඕකුරන් සිටින්නට පිළිවන. වසන්ත මා කරන කියන හැම දෙයකම දොස් දකින්නෙකි. මා හේමාල් සමඟ මෙසේ හිඳ සිටි බව ආරංචි වුවහොත් මට පහර දීමට ඔහුට වෙනත් හේතුවක් අවශ්‍ය වන්නේ නැත.

"මොනවද සයා ඔව්වර කල්පනා කරන්නෙ වරුණි...? මයා බලන්න මයාගෙ මුණත් ඉදිමිලා... මයා හොඳටම අඩර නේද...?" ඔහු මගේ මුහුණටම එබී බැලීය.

එක්වරම දඩ ආත්මානුකම්පාවකින් මසින සසල විය. හඳවක තුළින් නැගී එන ඉසිය මැඩ පවත්වා ගනු වස් මම දඩ ලෙස යටි තොල සරා ගසිමි. පෙරදා මුළු රැයම ගෙවුණේ අවදියෙනි. පුංචි යහපත් අනුකූල සන්තෝසයක් තොරව නිදා

ගතිද්දී මම අනෙක් පසට වී කඳුර වතුරුවමින් රැය පහත් කළෙමි.

"දෙනොලම පුපුරා ලේ ගැලුවා...
දෙකොපුල නිය පහරින් වැසුණා...
පතිනිවරුන් පාර්ථනා කරනා
දිව්‍ය ලෝකය ද මේ..."

මට නන්දා මාලිකයේ ගීතයක පද කිහිපයක් සිහි විය. මා නොදනුවත්වම ඉදිමුණ කම්මුල මත අතැගිලි රැඳිණි.

"කතා කරන්නකො ලමයෝ..." හේමාල් පැවසුවේ ආදරණීය ස්වරයෙනි. ඒ ආදරණීය බසින් මසින කම්මිත විය. මම ඔහුගේ මුහුණ මත දෙනෙත් රැඳිමි. මුහුණ පුරා වැසුණු රැවුලත්, අහිංසක දෙනෙතත් ඔහුගේ කඩවසම බව වැඩි කළේය.

වසන්තයේ හැඩි දඩ සිරුර මසිනට පිවිසියේ මුර ගතම කුමන්දුසි නොදන්නා හැගීමකින් හිරි වට්ටමිනි. එය කෝපය, පිළිකුල ආදී හැගීම් රැසක සංකලනයක් විය. ඔහු යහපතේදී හැසිරෙන්නේ පියවි සිහිය ඉක්මවුවේකු පරිද්දෙනි. ඔහු කාප්පිමත් වනුයේ මා දඩ ලෙස නෙමබත් කිරීමෙන් අනතුරුවය. මා සතපනු වෙනුවට ඔහු හැම විටම කළේ කුරු ලෙස මට පිදවීමය. විවෙක ඔහු කවත් ගැහැණියක සමඟ යන්නේ ගත කළ අවස්ථාවක් රස කරමින් විස්තර කරයි. මම පිළිකුලෙන් හා කෝපයෙන් ඉවතට හැරෙමි.

"ඉතින් මෙහාට හැරෙන්නකො වරුණි කියන්න..." ඔහු මා කමා වෙතට හරවා හැකීමට උත්සාහ දරයි.

"මම මන නැ මය මනස්ගත අගන්න. මයාම හිතේ තියා ගන්න..." මා පවසන්නේ කෝපයෙනි.

"හිතේ තියා ගන්න බැරි හිතදනෙ කියන්නෙන... මයා වගේ නෙමෙයි නිලා. හරි ස්විටි. හරිම ස්ට්‍රිට් ගෝවරයි..."

ඒවා විස්තර කරද්දී ඔහුගේ මුහුණට නැගෙන්නේ දඩ රාශිය පෙනුමයි. මා ඉතාමත්ම පිළිතුල් කරන්නේ ද ඒ පෙනුමයි.

"ඉතින් මයාට ඒකින් එක්කම ඉන්න තිබුණෙන. මොන එහෙකට ද දෙදර ආවෙ..." ඉවසිය නොහැකි කෝපය නිසාම ඇතැම් විට මම නැ ගසමි.

"හැමදාම, එහෙ යන්න බැහැ. නිලගෙ හස්තේඩ් රැ වැඩ වැටුණ දවස්වලට විතරයි..."

අතට අසුවන යමකින් ඔහුට දමා ගැසීමට ඇතිවන ආවේශය පාලනය කර ගන්නා මම කොට්ටිය දැඩි ලෙස සපා ගෙන ඉකිබිඳීමත් හවමි.

"මන්න ඉතින්, තමුසෙ දන්නෙ මව්වරයි. කොට්ටරවත් කළුළු පෙරන්න විතරයි. ගැණු වුණහම ඉන්න එපායැ අයිසෙ නිකම දක්ක ගමන් වඩා ගන්න හිතෙන විදියට..."

"මයාට ඉතින් මං ඇරෙන්න ලෝකෙ මන ගැණියෙක් වඩා ගන්න හිතෙනවනෙ..."

"ඇති ඇති ඇඩුවා. කෝ මෙහාට හැරෙනවා..."

එය විධානයයි. එම විධානයට අනුව මා

නොහැරුණොත් ඔහු කෝපයෙන් වියරු වෙයි. යුග දිවියේ අම මගිර වෙනුවට මට සිදු වන්නේ මිහිපිට අපායක වද විදිමින් පැයක් හමාරක් ගත කිරීමටය. "අනේ දෙවියනේ මං වගේ පරි කාරියක්..." එවන් විටෙක මම දහස් වරක් සිතෙන් කොළරා ගනිමි.

පෙරදා රැයේ මම දැඩි හිස රදයකින් පිඩා විදිමින් සිටියෙමි. එහෙත් වසන්තට මගේ පිඩාව ගැන හැඩිමක්වත් නොවිය.

"අනේ වසන්ත, මගේ හිස කකියනවා හරියට. කරදර නොකර මට නිදා ගන්න දෙන්නකො..." මම බැහැපත්ව ඔහුට පැවසිමි.

"ආ මක ගණන් ගන්න එපා. පැනවෙල් දෙකක් බිමම ඇරිල යයි..." ඔහු පැවසුවේ ගණනකට නැතිවය.

"පැනවෙල් මන නැ... නිදා ගන්නම හරියයි..."

"තව විකකින්..." ඔහු මගේ රැ ඇඳුමේ උර පටි උරහිසෙන් පැන්නුවේය.

"අනේ වසන්ත... මට මෙහෙම ඉන්න දෙන්නකො. අද මට සනීප නැති හිතදනෙ කියන්නෙන..."

"ඉස් රදක් ලෙඩක් ද අයිසෙ. මයිට් වැටිය අමාරු ලෙඩ හියෙද්දින් නිලා..."

ඔහු නිලාගේ තම සදහන් කරත්ම මම දැඩි ලෙස කිසුණෙමි. මම එක්වරම ඇදෙත් නැගිට ඔහු දෙස රවා ගෙන ඇදේ වාඩි වීමි.

"කොයි වෙලාවක බැලුවත් තිලා, මාත් එක්ක ඇදේ ඉඳහෙතත් කියන්නෙ නිලගෙ වග, එක්කො ගිහින් ඒකිගෙ හෙදර සින්න බිහින්න ඕන. එහෙම තැන්නම් ඒකි ගැන නොකියා ඉන්න ඕන. කමන්නෙ ගැනී හෙදර ඉදිදි වලන්නකමේ යනව මිදිවට තව රස කර කර ඒවා කියන්නත් එනවා..." මම කෝපයෙන් දත්මිටි කමින් කියාගෙන කියාගෙන ගියෙමි.

"කව වහපත්, මම වලන්න කමේ ගියාට උඹව ඇති රුදාවක් නැ. උම මය රස්සාවට යනව කියල මොන මාතූලෙ ගිහින් එනවද මම දන්නව ද..."

"සිටි... මම යනව මාතූලෙ, එහෙම නොයන ගින්නා කමයි මේ වගේ කතා අහ ගන්නෙ..."

"කව වහගනින් කිව්වා..." වසන්නගේ අත විදුලියක් මෙන් මගේ කම්මුල මත පතිත විය. මා කැරකී ගොස් යහන මත වැටිණි. මම ඉකිබිඳීමත් හඬන්නට වීම්.

"හත හමාතර යනව තමී දන්නම එහා පැන්නට යමු වරුණි, හතයි විසිපහයි වෙලාව..." හේමාල්ගේ කට හඬ මගේ කන ලගින්ම ඇසිණි.

"යමු..." නැති සිටින්නට තරම් ගස්කියක් නැති වුව ද මම කෙඳිරුවෙමි, ඔහු තවත් වරක් කුතුහලයෙන් මා දෙස බැලීය. මම ඒ බැල්ම මත හටියෙමි.

කෙත් වතු පසුකර ගෙන දුම්බිය වෙගයෙන් ඉදිරියට ඇදිණි. වෙගයෙන් ගමන් කරන නිසාම හත හමාර දුම්බිය අහ අතර හැඳින්වුණේ වෙඩිල්ල යනුවෙනි. විවර කවුළුවෙන් හමා

ආ සිතල සුළඟ මගේ කෙස් දළි අවුල් කොට මුහුණට දමීය. එහෙත් ඒවා සකස් කර ගැනීමට තරම්වත් සිතක් වෙ නොවීය. හේමාල් වරින් වර විමසුම් සහගත බැලුම් හෙළනු මම කොඳ ගිත් දිටිමි, එහෙත් ඔහු කිසිවක් විමසුවේ නැත.

"අද වරින්ල ගිවියෙ නැද්ද ස්වෙතේ එකේ..."

දුම්බිය ගණේමුල්ල දුම්බිය ස්ථානයේ තතර කළ විට හේමාල් විමසීය.

"ගිවිය ද දන්නෙ නැ, මම එනකොට කෝවිටිය ඇවිත් තිබුණේ..."

"එහෙම නම් මයා නොනැංගෙ මොකද..." ඔහු විමසුවේ කට කොණකින් සිතාසෙමිනි.

"බැ කියල ගිතුණා..." මම ඔහුගේ දෙතෙන් මග හරිමින් පිළිතුරු දුන්නෙමි.

එකම දුම්බිය මැදිරියක ගමන් කරන කණ්ඩායම් නැම දුම්බියකම සිටිති. ඔහු දුම්බියේ පස්වන මැදිරියේ ගමන් කරන අපේ කණ්ඩායමේ ද දොළොස් දෙනෙක් පමණ වූහ. කුමක්දෝ අපැහැදිලි හේතුවක් නිසා මා වඩාත් ළං වූයේ හේමාල්ටය. උං කණ්ඩායමේ අතින් අයගේ සිතාවට පවා හේතුවක් තිබිණි.

"අද අපි දෙන්නම නොගිටියම අරුත් කාඩ ගතල කියෙයි මාර විදියට..." හේමාල් පැවසීය.

"ඒක තමයි..." ඔහු සමග සංවාදයේ යෙදෙන්නට තරම් සිතක් නැති බැවින් මම කෙටියෙන් පැවසිමි. වෙනතර

සිවිල්ලියක මෙන් දොඩමළු වන මා මෙතරම් තිහඩව සිටීම පිළිබඳව ඔහු මේතියට පත්වී ඇති බව මට හැඟිණි.

"නොකිව්වට ඔයාගෙ හිමේ මොකක් හරි ලොකු අප්පෙට් එකක් තියෙනවා වරුණි..."

"හිමේ තියෙන හැම දෙයක්ම කෑ ගහල කියන්න බෑ හේමාල්..." මම එතරම් දුරදිග නොසිතා සිටෙමි.

"ඇත්ත වරුණි, ඒත් ප්‍රශ්න තියෙනවා කියලා ඒව තේතෙම හැපෙන්න තියෙන්න ජීවිතෙන් එයා වෙනවා. ඒ හින්දා පුළුවන් කරමි ප්‍රශ්න අම්බන කෙරලා ජීවත් වෙන්න ඔනෙ..."

"කියනකොට ලේසි වුණාට කරන්න ගියාම මව්වර ලේසි නෑ හේමාල්..."

හේමාල් සුසුම් කෙළා තිහඩ විය. සිව් වසරක ඇදුරයකින් පැදී වෙදනා විදින ඔහු ඉතාමත් සංවේදී සිතක් ඇත්තෙයි. සැබැවින්ම සංවේදී සිතක් ලැබීම හරම් පාපයක් හවත් තියෙයිද...?

දුම්රිය රාතම දුම්රිය ස්ථානයට ළඟා වෙද්දී වමරියේ නිවෙසට යා යුතු යැයි මට හදිසියේම සිතිණි. ඇයගේ නිවස ගිවුණේ රාතම තේවත්ත පාරේ ය.

"හේමාල්, මම රාතමින් බිහිනව..."

"රාතමින්...? අර මොකටද අද රාතමින් බිහින්නෙ...?" හේමාල් ඇසුවේ කුතුහලයෙනි.

"මම යාළුවන්ගෙ ගෙදර යනවා..."

ඔහුට තව දුරටත් හරස් ප්‍රශ්න ඇසීමට ඉඩ නොතබා මම හැඟි සිටියෙමි.

"බායි හේමාල්..."

"බායි..." ඔහු ඇසෙන නැසෙන හඩින් පැවසීය. මම නැවත හැරී නොබලාම දුම්රියෙන් බැස ගතිමි.

වමරි කලක් සේවය කළේ අප ආයතනයේමය. විවාහයෙන් පසුව ඇය රැකියාවෙන් ඉවත් වූවාය. ඉතාමත් විවෘත සිතක් ඇති වමරි සමඟ ඔහුට දෙයක් හැන කතා කළ හැකිය. ඇය දත් හැකිණියක බව මම දන සිටියෙමි. මා දුම්රියපොළ ඉදිරිපිට කඩයකින් අඟි ගෙවී තිපයක් සහ මිදි විකක් ගන්නේ එතෙයිනි.

"ආ...හේ... වරුණි වරෙන් වරෙන්, මම මේ හරිම පාරවෙන් ගිටියෙ..." වමරි මුඛ පුරා පැතිරුණ සිතාවෙන් යුක්ව මා පිළි හත්තාය.

මම ඔහුකමින් ඇය දෙස බැලිමි. ඇය වඩාත් පුස්ටිමත්ව රුමක්ව සිටියාය. ඇය හැඳ සිටි සැහැල්ලු ගවුම නිසා ඉදිරියට නෙරා ආ කුස වඩාත් කැපී පෙනිණි. මම දයාබරව ඇගේ දෙකොපුල් සිප ගතිමි.

"උඹ දත් හරි ලස්සනයි වමරි..."

"බයෙක් ලැබෙන්න ඉන්න කොට කොයි හැණික් ලස්සන වෙනව බෑ. මොනවද මේ..." ඇය මා දුන් පාර්ශ්වය දිග හැර බැලුවාය.

"ආපේ අම්. මේ දවස්වල මියාලගෙ ගස්වල අම් කියෙනවි ද..."

"එම්..." මම කෙටි පිළිතුරක් දිනිමි.

"වරෙන් වරෙන් කාමරේවම. උම් මේ වැඩට යන ගමන් ද..." එමිදි මේම චූඡුණ දෙස ඔහුගෙන් බැලුවාය.

"මොකද උම්ගෙ චූඡුණ අඡුතු වෙලා..."

"උඹට පේනවද එහෙම අඡුන්නක්..."

"පේන හිත්දා තේන්නම් ඇහුවෙ. මොකක් හරි අප්පෙට් එකක් නැත්නම් මේ උදේ උම් එන්නෙත් නැ..."

ඇය මතු කැටුව හිඳුන කාමරයට ඇතුළු වුවාය. කුඩා වුව ද ඇපේ නිවස පුරාම දිස් වූයේ පිරිසිදු බවකි. අලංකාරයකි. නැමි දෙයක්ම ඒ ඒ තැන්වල නිසි පිළිවෙලට තැන්පත් කොට තිබිණි. ළමා එන බිළිඳා පිළි ගන්නට සුදානම් නිඳුන කාමරය පුරාම දිස් විය. මම ඇදුව ඉහළින් එල්ලා තිබූ සුරතල් බිළිඳාගේ පින්තූරය දෙසම බලා සිටියෙමි.

"වාඩි වෙන්න වරුණි..." ඇය මගේ උරහිසින් අල්ලා ඇඳ මත වාඩි කෙරෙහිවිය.

"හොඳ වෙලාවට උම් ආවෙ. මම මේ හෙදර වැඩ ඉවර කෙරුවා විතරයි. අවට නිදහසේ කතා කරන්න පුළුවන්..."

"උම් කාමත් ඉස්සර බිටියා වාගෙමයි එමිදි..."

"ඉස්සර වෙලා උම් කිව්වා මම දත් ලස්සන වෙලා කියලා. දත් කියනවි බිටියා වාගෙමිදු. මට කේරේන්න නැ"

උඹට මොනවා වෙලා ද කියලා..."

"වෙනත් ඕන නැමි දෙයක්ම මට වෙලා ඉවරයි එමිදි..." මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි. "මට දත් හිස හැරුණු අතක යන්න හිසිල කියෙන්නෙ..."

"අන්න... අන්න... ඕන කමයි කියෙන ලොකුම මෝටකම. කොයි දේකවත් අන්තයට යන්න එයා බෑ. එතකොට කමයි මය ඕත් නැති දේවල් හිතෙන්නෙ. ඒක නෙමෙයි. උම් උදේට තේ බිල ද..."

"නැහැ. මට බඩගිනි නැහැ..."

"කමක් නැහැ... වරෙන් යන්න තේ විතක් බිලා ඉන්න. මමත් තවම උදේට කෑවෙ නැහැ..."

"උඹට එව්වර වෙලා උදේට නොකා ඉන්න හොඳ ද ?" මා විමසද්දී එමිදි සිනාසුණාය.

"දත් මට හරි බඩගිනියි වෙනව වරුණි. දවසට දන පාරක් විතර කනවා..."

"කවුද ඉතින් උයන්නෙ..."

"මංම කමයි. මුල දවස්වල නම් මට උයන්න කියා කෑම දකිනකොටත් එමනෙව එනවා. ඒ දවස්වල නම් ඉව්වෙ පේනක..."

"පේනකට උයන්නත් පුළුවන්ද බෑ..."

"මට වැඩිය රහට උයනවා පේනක. දත් වුණත් උදේට මට තේ එක හදල ළමාම ගෙනත් දෙනවා. මට තේ එක

භෝගී ඇදෙත් බැස්සොත් වමනෙට එනවනෙ..."

සේනන මොන තරම් දයාබර සැමියෙකු දැයි මම පහත් සිහිත් යුතුව කල්පනා කළෙමි. මහු බිරිද වෙනුවෙන් හැම යුතුකමක්ම ඉටු කරන්නට සෑදී පැහැදී සිටියි. ඒ අතින් වමරි වාසනාවන්ත ය.

වමරි සමඟ මම බොහෝ දේවල් කතා කළෙමි. ඇය අසාබරව මට සවන් දුන්නාය. මගේ සිත සැතපීමට නොයෙකුත් දේවල් පැවසුවාය.

"කසාද බඳිනවා කියන්නෙ නොහැලපෙන දෙන්නෙත් එකතු වෙනවා කියන එක තමයි වරුණි... මගේ කතාවට සවන් දී සිටි වමරි පැවසුවේ සැහැල්ලු හඬකි.

"මේ දුක්කාරි වීඩ්ස් වයිජ්ස්ට එකකත් මය අදහසම තියෙන කියමනක්..."

"ඒ මොකක්ද...?"

"විවාහය කියන්නෙ ජනේලය ඇරගෙන නිදා ගන්න බැරි පිරිමි කෙනෙකුයි, ජනේලය වහගෙන නිදාගන්න බැරි ගැණු කෙනෙකුයි එකට ජීවත් වෙන එක කියලා..."

"ඒම කියන්නෙ හැම කෙනෙක්ම කසාද බඳින්නෙ නොහැලපෙන අය කියල ද...?"

"අපෝ නෑ. ඕන තරම් ඉන්නට හැලපෙන ජෝඩු. බලපන්නො සේනකයි, මායි ඉන්න අයුරුව..." වමරි පැවසුවේ මද ආඩම්බරයක් ද මුසු හඬකිනි.

මගේ සිතට කතවත් ඇතුළු විය. වමරි යම් සිහිත් සිතාසෙකු ඇතැයි හැඟීම මට වද දුන්නේය.

"පුතේ... මයාල දෙන්න අතරෙ තියෙන කිසිම ප්‍රශ්නයක් නිදන කාමරෙත් එළියට ගේන්න එපා. මයා අතල තියෙනව් තේද කතාවක් ගෙයි ගිනි පිටතට නොදෙනු කියල. මයාල දෙන්නට ඉන්න ඕන හොඳම යාළුවෝ දෙන්න පියාලමයි. ඒ ගින්න දොන්නා සාකච්ඡා කරලා හැම ප්‍රශ්නයක්ම විසදගන්න. කොටින්න මටවත් මයාල දෙන්න අතරෙ තියෙන ප්‍රශ්න කියන්න එපා..."

වසුන්තගේත් මගේත් විවාහයට පෙර දින අම්මා මට එසේ අවවාද දුන්නාය. ඇය ජීවිතාවබෝධයෙන් හෙළි බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇත්තියකි. තාත්තාගේත් ඇගේත් යුග දිවිය සතුටින් ගත වීම ගැන අම්මා හැම විටම කතා කළේ කාස්තියෙන් යුතුවය. එකෙන් මට එවන් වාසනාවක් හිතිය නොහැකිය. මගේ යුග දිවිය ආදර්ශයට ගන්නැයි දියණියට අවවාද කිරීමට අවස්ථාවක් කෙදිනකමත් මට එළඹෙනු ඇද්ද...? දියණියක් ගැන සිතන්න මගේ හදවත හිරි වැටී ගියාත් මෙත් විය. මගේ මුහුණුවර ඇති සුරතල් දියණියක ගැන මේ හැම විටම සිහින මැටිවෙමි.

"දත්ම ම දරුවෙක් ගැන හිතන්න ඕන තැනැ වරුණි. අපි අඩුරුද්දක් දෙකක් විනෝදෙන් ඉදිමු..." මෙය සමය ආ රාත්‍රියේදීම වසන්න පැවසීය. මම ද එයට එකඟ වෙමි. එතෙක් අඩුරුද්දක් දෙකක් ගත වෙද්දී එකිනෙකා වෙතට වැඩිපුර සමීප වෙනු වෙනුවට අප ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ඈත් වන බව මට දනිණි. වසන්නගේ ජීවිතයේ සල්ලාල බවට ලැබී ඇත්තේ මුල් කාල බව මම වටහා ගනිමි. එතෙක් කඳුර ගෙදීමත් හුණු සමය කැටුම්

ඇති කර ගැනීමත් හැර මට වෙන කළ හැකි දෙයක් නොවිය.

"මව්වර කල්පනා කරන්න දෙයක් නැ වරුණි. අපි කසාද බඳින්න දවසකින් දෙකකින් වෙන් වෙන්න නෙමෙයිනෙ. ඒ හින්දා පුළුවන් තරම් දෙන්නට දෙන්නා තේරුම් ගන්න උත්සාහ කරන්න..."

මා කල්පනාවේ යෙදී සිටිනු දුටු වමරි පැවසුවේ මගේ උරහිස වටා අතක් යවමිනි.

"අවුරුදු දෙක තුනක් තිස්සෙම මම මේ මුයි කරන්නෙ වසන්තව තේරුම් ගන්න කමයි වරුණි..."

"ඊයාට වෙනස් කර ගන්න බැරි නම් ඊයාට ගැලපෙන විදියට ඔයා වෙනස් වෙන්න. පුළුවන් තරම් ඉවසන්න පුරුදු වෙන්න වරුණි..."

වමරි තැන්පත් හඬින් මට අවවාද කළාය. විවාහ වී වසරක් ඉක්මවන්නටත් පෙර ඇය මෙතරම් දකුණු තේරුම් ඇත්තියක වීම මගේ සිතට පුදුමයක් විය. කෙසේ වෙතත් ඇය හා ඊක් වී යෙවු දවස කෙළවර මගේ සිතට මෙතෙක් නොවූ විරූ සැහැල්ලුවක් දැනිණි. මා නිවසට පැමිණියේ එම සැහැල්ලු බව පරද වෙන යමක් සිදු නොවේවායි ප්‍රාර්ථනා කරමිනි.

ඇදුම් මාරු කොට මුහුණ කට දොවා ගත් මම කැම පිළියෙල කිරීම පිණිස කුස්සියට ගියෙමි. කුමක් හෝ විශේෂ කැමක් පිළියෙල කළ යුතුයයි මට සිතීණි. උදේ මා නිවසින් පිට වී ගියේ තේ කෝප්පයක් පමණක් පානය නොරැක වෙනදා මෙන් දිවා ආහාරයවත් පිළියෙල නොකළෙමි. ඒ පිළිබඳව මෙය ඇතිවූයේ පසුතැවිල්ලකි. වසන්ත කට වලින්

කැම මුය කළේ නැත. ඇතැම් විට අද ඔහු කුසගින්න නිවා ගන්නට ඇත්තේ කෙටි කැමකින් පමණක් විය හැකිය.

ඉදි ඇස්ප කම්බා කුකුල්මස් කටියක් සහ සම්බෝලයක් සෑදිය යුතුයයි සිතින් සැලසුම් කර ගත් මම ඒ සඳහා අවශ්‍ය භාජන මේසය මතට ගනිමි. එය වසන්ත වඩාත් මුය කරන ආහාරයයි. වසන්තගේ කාරය එන හඬ ඇසුණේ ඒ සමඟමය. මගේ සිත තුළ සිතින් තිගැස්මක් ද ලැජ්ජාවක් බඳු නැතිමක් ද ඇතිවිය. නිවසේ ඉදිරිපසට යාමට තරම් සිතක් මට නොවීය. මම කේතලය ලීප තබා ගිස් බැල්මෙන් උදෙස බලා සිටියෙමි. කාරයේ දොර ඇරෙන "වැසෙන හඬක් ඉන් අනතුරුව වසන්තගේ සා හඬත් ඇසෙන්නට විය. සා හඬ දං දංව ඇසුණත් මම හැරී නොබැලිමි.

"වරුණි..." වසන්ත මාදු හඬින් මා ඇමතීය. මා හැරෙන්නටත් පුළුල් උරහිස් දෙසෙන් අල්ලා මා ඔහු දෙසට හරවා ගත්තේය.

"මයා තරහද මගෙන් එක්ක..."

ඔහුගේ මුදු ස්වරය මගේ දෙතෙතට කඳුර ගෙනාවේය. මම ඔහුගේ දෙය මත ගිස හොවා ගනිමි. හැම විටම ඔහුට මෙලෙස දයාබරව හැසිරෙන්නට නොහැකි මන්දයි මේ සිතීමි.

"තරහ වෙන්න ඊයා කෙල්ලෙ. මට වියෙ ටිකක් කේන්ති ගියා. මයා අද මගින් ගියෙ තැනැ තේද..." ඔහු අසද්දී මම විමසියට පත් වීමි.

"මයා කොහොමද දන්නෙ..."

"මං ගියා ඔයාලගෙ මගින් එකට..."

"මං උදේ වමරිලගෙ හෙදර ගියා..." මම ඇසෙන නැසෙන හඩත් පැවසිමි. ඔහු දොස් පවරනු ඇතැයි සිතුව ද එවැන්නක් සිදු නොවීය.

"මියා උයන්න ද ලැස්ති වුණේ...?"

"ඉඳි ආප්ප හම්බල විකන් කරියක් හදන්න හිතුවෙ..."

"එහා. අද අපි දෙන්න ගිහින් ඊල්ලි එකකුත් බලල හෝටලේකින් කාල එපු. මේ දවස්වල මේබලා එනේ දාල තියෙනව ජෝස් ඉස්ලිෂ් ඊල්ලි එකක්" ඔහු සැහැල්ලු හඩින් පැවසීය.

"මම වොෂ් එකක් දාගෙන එනකම් තේ එකක් හදල තියන්නකො හොඳ කෙල්ල වගේ..."

මගේ නළලන සිප ගත් ඔහු ඉවත්ව ගියේ සැහැල්ලු හඩින් සිවුරුගත් කරමිනි. මම මව්ගයෙන් ඔහු පසු පසින් දැස් දිව්විමි.

වසන්තට තේ කෝප්පයක් සාදා වසා තැබූ මම නිදන කාමරයට පැමිණියෙමි. මගේ සිතේ විමසියක් මෙන්ම සිහින් සතුවක් ද රැඳී තිබිණ. පෙරදා රැස් වියදා වෙසින් හැසිරුණු ඔහු අද මේකරම් දයාබර වීම මව් අදහා ගන්නට නොහැකි විය. මම ඇඳුමක් තෝරා ගැනීමට අල්මාරිය විවර කළා පමණි. ගෙය ඉදිරිපිට වාහනයක් නතර කරන හඬ ඇසිණි. වසන්ත එක් අතකින් කුවායෙන් හිස පිය දමමින් අනෙක් අතින් තේ කෝප්පය ද රැගෙන කාමරය තුළට ආවේය.

"වෙහිකල් එකක් ආව වගේ ඇහුණ" මම වසන්තට කීවෙමි.

"කවුද මේ වෙලාවේ..."

ඔහු තේ කෝප්පය උතුරට දෙකට බි එළියට ගියේය. ඔම ඇඳුමක් තෝරමින්ම එළියෙන් ඇසෙන ගබඩ දවලට සවන් දුනිමි.

"හ...ල්...ලෝ... මවං වරෙන් වරෙන්... අම්මේ උඹල දකින්න තියෙන අමාරුවක්"

වසන්තගේ උද්යෝගිමත් කවචඩ ඇසෙන්න පැමිණ ඇත්තේ ඔහුගේ මිතුරෙකු බව මට පසක් වීණි. මම අල්මාරිය වසා දමා සෙමින් ඇඳේ වාඩි ගනිමි. "දන් ඉතින් ගමන් ගිහිල්ලක් ඉවරයි. එක්කොම ඉවරයි." මම මටම කියා ගනිමි. මිතුරන් සමඟ එක් වූ විට වසන්තට රැය දවාල පවා වෙනසක් නැත. මෙතෙක් සිත තුළ දළ ලමින් නැතුණු සතුව විසෑනියන්ට විය.

"වරුණි..." වසන්තගේ සිනාමුසු මුහුණ කාමරයට එබීණි. මම තොරස්සුම් සහගත බැල්මකින් ඔහු දෙස බැලීමි.

"සමනුයි වාමරයි ඇවිල්ලා."

"ත්මන්" මම දිග පුදුමක් හෙළිමි.

සමන් සහ වාමර සමඟ වසන්ත ඉතාමත් සමීපව ඇසුරු කරයි. එහෙත් මම ඔවුන් දෙදෙනාම ප්‍රිය නොකළෙමි. විශේෂයෙන්ම වාමරගේ දෙනෙතෙහි නිරතුරුව රැඳී තිබූ සරාගී බැල්ම මට ප්‍රිය නොවීය.

"එන්න වරුණි..." වසන්ත මා කැඳවීය. අතමැත්තෙන් නමුදු මම ඔහු සමඟ එළියට ගියෙමි.

"සන් වරුණි එන්න එන්නම ලස්සන වෙනවනේ" වාමර

මා දෙස බලා සිනාසුණේය.

"එහෙම නම් මං එයේ හස්තයක් කෙතෙක් ඉන්නෙමු..."

ඇසක් ඉතිරි මරණිත් පැවසූ එසේත් මගේ උරහිස වඩා ඉතා යථාතේන පැවස මත වාඩි විය. සමත් සහ වාමර හඬ නඟා සිනාසුණහ.

"උම් සී දෙනෙකුට මහොම කියනවා ද දන්නෙ නෑ..." සමත් පැවසුවේ අවිනිත හඬකිනි. මවුන්ගේ සමාගම මව කෙසේවත් ප්‍රිය නොවීය. මම එයින් මිදී යා හැකි අවසරයක් සොයමින් වටපිට බැලීම්. වාමර අර සුපුරුදු සරාසි බැල්මෙන් ඔදෙස බලා සිටියේය. මම නොවිස්සුමෙන් ඉවත බැලීම්.

"ඉතින් වරුණි මොනවද අළුත් තොරතුරු..." සමත් මා කතාවට ඇදා ගැනීමට වේර දුරීය.

"හිටපු විදියටම ඉන්නවා..." මම නොසැලකිලිමත්ව පැවසීම්.

"හිටපු විදියටම ඉන්නවා...? මාරයිනේ..." මහු හඬ නඟා සිනාසුණේය.

"ඉතින් මම වසන්තයා රට වටේ යනකොට වරුණිට ඉන්න වේන්න හිටපු විදියටම තේන්නම්..."

මවුන් දෙදෙනා සිනාසෙද්දී වසන්ත අවවාදාත්මක බැල්මකින් මවුන් දෙස බැලීය. ඔවුන්ගේ දෙපිට කැපෙන කණ මට විස්සම් දුන්නේ නැත. මම මගේ උරහිස වඩා සී වසන්තගේ අත ඉවත් කොට නැගී සිටියෙමි.

"වරුණි කොහෙද යන්නේ..." වසන්ත මා දෙස බැලීය.

"සමත්ලාට බොන්න මොකුත් හදන්න"

"අපේ කරදර වේන්න එයා වරුණි. බොන්න දේවල් ඉතිරි අරගෙනම ආවා. ඔයාට පුළුවන් නම් බයිට් එකක් විතරක් හදල දෙන්න." මා හෙතුලට යද්දී වාමර හඬ කැතු වේය.

මම මුට්ටු නොබැණ කුස්සියට ඇතුළු වීම්. මගේ සිමේ පැවති සැහැල්ලු හඬය පහ වී සමත් පැවසීණි. වසන්තත් මිතුරහුත් බොන්නට පටන් ගත් විට සිමාවත් නැත. වසන්ත ඉතා ඉස්මතියක් මත් වෙයි. ඉන්පසු ඔහුට මා ගැනවත් නැගීමක් නැත. ඔහු බොන්නට පටන් ගත් විට මා අතාර්ථකීන නැගීමෙන් පෙළෙන්නේ එබැවිනි. බොහෝ විට ඔහුගේ මිතුරන්ගේත් කන් කරවිලයෙන් බේරෙන්නට කාමරයට වී දොර වයා ගන්නට මට සිදුවෙයි.

"මයා ඉඳි ආප්ත හදන්න ලැස්ති වුණානෙ වරුණි... දන් එහෙනම් හදමු..." වසන්ත කුස්සියට පැමිණ පැවසුවේය.

"එවිවර වෙලා මට හදන්නත් කිසිණ... මයා හෝටලේකින් කළු සිව්ට ගින්නයි මම නිකම් හිටියේ..." මම නොවිස්සුම සඟවා ගෙන සිටෙමි.

"සොරි කෙල්ලේ, අද මුත් දෙන්නා කඩා වැටෙයි කියලා මං හිතුවේ නැතො... අපි හෙට යමුකො..."

"හෙට යයි... අද ඉතින් ඔයාලගෙ බිම ඉවර වෙනකොටත් හෙට වෙයි."

මා සිසු දේ නොහැසුණාක් මෙන් වසන්ත එළියට

ගියේය. මම කෑම පිළියෙල කරන්නට වීම්. වසන්ත වරින් වර කුස්සියට පැමිණ ගිනකරණයේ තිබූ යම් යම් දේවල් රැගෙන යනු මම දීටිම්. එහෙත් මා ඔහු සමඟ වදනක්වත් දෙසුවේ නැත.

වසෙන් වීකා ඔවුන්ගේ දොඩමළු බව වැඩි වෙතුවා මට ඇසිණි. මම ඉදි ආස්පා තමබා කුකුල් මස් ද ඉව්වෙමි. වරක් වසන්ත පැමිණ තසිමකට කුකුල් මස් කැබලි කිහිපයක් බෙදාගෙන ගියේය. ඉන් වීකා වේලාවකට පසුව ගිස් තසිමක් ද රැගෙන කුස්සියට පැමිණියේ වාමරය. ඔහු කෙළින්ම මා වෙතට ආවේය. ඔහුගේ මුළු සිරුරෙන්ම සරාගි බව වැහෙන්නාක් මෙන් මට පෙනිණි. මම බියපත් දැකින් ඔහු දෙස බැලිමි.

මගේ හදවත ගැහෙන රාවය පිටතට ඇහෙන කරමටම වේගවත් විය. ඔහු මා දෙස මොහොතක් බලා සිටියේය. මම ඒ සරාගි බැල්ම මග හරින්නට තැත් දරමින් ඔහු අත වූ දිසා ගැනීමට අත දිකු කළෙමි.

"කෝ දෙන්න මම බෙදල දෙන්න..." මා කීවේ තරමක් සැලෙන හඩිනි.

දිසා මෙසස මත තැබූ වාමර මගේ අත අල්ලා ගත්තේය. මගේ මුළු සිරුරම හිරි වැටී ගියේය. මා වැර යොදා අත පසෙකට ඇද්දෙමි. එහෙත් ඔහුගේ ග්‍රහණය දඬු අඩුවක් මෙන් දඩි විය. මම කෝපයෙන් පිරිවැණෙමි.

"වාමර... කෝළම් කරන්න ලැස්ති වෙන්න එපා. අතාරින්න මාව..." මම දඩි හඩින් අස කළෙමි.

"ලොඩ්ඩක් ගිටපත් කෙල්ලෙ..." ඔහු මාව සමීපයට ඇද ගැනීමට තැත් කළේය.

මම පස්සෙන් පස්සට වී මේසයට හේත්තු වීම්. මේසය මත වූ සාන් කපන පිහිය මගේ අතට අසු විය. මගේ සිතට කුරිරු සතුටක් දැනිණි. මම එක්වරම පිහිය වාමරගේ මුහුණට කිටු කළෙමි.

"අතාරිනවද නැද්ද මාව...?"

ඔහු සිහිනෙන් බියපත් වුවකු මෙන් වනා මා අත හැර පස්සට පැන ගත්තේය. එහෙත් පිහිය උදුරා ගැනීමේ අපේක්ෂාව ඔහු කළ තිබෙන බව මම ඉවෙන් මෙන් දන ගනිමි.

"මහ ලොකු වැදගත් මහත්තුරු. ගෙදරකට ගිනින් හැසිරෙන විදියවත් දන්නෙ නැ..." මා කීවේ දඩි කෝපයෙනි.

"සො දකිනකොට මට මාව වීකරක් තෙමෙයි. මුළු ලෝකෙම අමක වෙනව වරුණි..." වාමර පවසද්දී මගේ කෝපයට පිළිතුලක් ද එක් විය.

"වාමර මේ හොඳින් කියන්නෙ යනවද නැද්ද මෙකෙින් එළියට..."

මා දෙස බලාගෙනම පියවරක් දෙකක් පසු පසට කැඩී ඔහු කුස්සියෙන් පිට වී ගියේය. මම පිහිය පසෙක තැබිමි. මගේ ගතට දනුණේ දඩි අප්‍රාණික ගතියකි. ආත්මානුකම්පාව වීසින් දෙනෙතට කඳුරු නැංවීය. මම නිදන කාමරයට වැදී දෙස වීකා ගනිමි. වසන්තගේත් වාමර හා සමන්ගේත් දොඩමළු කට හඩවිල් උස් හඩින් ඇසෙන්නට විය. ඔවුන් කියන කිසිදු

දෙසක් පැහැදිලිව වටහා ගත නොහැකි විය. වසන්ත විසින් මා නොසලකා හරින ලදී හැබීම මට වද දුන්නේය. සැබැවින්ම වසන්තගේ හොඳම මිතුරා කිසිදු කිසක් සැකක් නොමැතිව අප නිවසේදීම මෙසේ හැසිරුණේ වසන්තගේම වරද නිසා නොවේද...? මාද නිලා මෙන් පහසුවෙන් වසඟ කර ගත හැකි තැනැත්තියක යයි ඔහුගේ මිතුරන් සිතන්නට ඇත. වසන්ත කෙරෙහි උපන් කෝපයත් ආත්මානුකම්පාවත් නිසා මගේ දෙනෙකින් උල්පතකින් මෙන් කදුළු ගලා හැලෙන්නට විය. මම යහපත් මුණින්තලාව කොට්ටිය බඳාගෙන සිත් සේ වැළඳුණෙමි.

"වරුණි..." වසන්ත දොරටු ගසමින් කතා කළේය. ඔහු කොපමණ මත්පැන් ප්‍රමාණයක් පානය කොට ඇද්දැයි කට හවේ ස්වභාවය අනුව මට සිතා ගත හැකි විය. ඔහු කතා කළේ වචන ස්වල්පවීමිනි. ඔහු දොර අසල ඇසාසයෙන් සිට ගෙන සිටින අන්දම මම සිතේ මවා ගනිමි.

"වරුණි... අපිට කෑම වීක බෙදල දෙන්න නොද කෙල්ල වානෙ..." ඔහු දෙකුත් වරක්ම පැවසීය.

"වරුණිට නින්ද ගිහින් වෙනත ඇති... අපි කොපමණ කඩු..." එාමරේ කට හඬ පවා මගේ කෝපය වැඩි කරන්නට සමත්විය. මම සිටි අවිධිමත් මිනිසුන් වෙනස් නොකළෙමි.

දඩි වතුර පිටසයක් ද සමඟ මම අවදි වීමි. සවස ඇඳ සිටි ඇඳුම පිටින්ම විදුලි පහන ද නොනිවා මා නිදාගෙන සිටි බව මට වැටහුණේ එවිටය. ඇඳ අසල ස්වල්පය මත ඇති මේස පර්ලෝසුට දෙස බැලීමි. එහි කුහනමාර දැක්වීමි. මම දොර විවර කර ගෙන සාලයට පිවිසියෙමි. නිවස පුරාම විදුලි බුබුළු

දල්වෙමින් තිබීමි. වසන්ත සෙටිය මත දින දි නිදාගෙන සිටියේය. එාමර හෝ සමන් පෙනෙන්නට සිටියේ නැත. හිස් බෝතල තුනක් සහ විදුරු දෙකක් ද සිතැටි කොට මලින් පිරුණ අළු බඳුනක් ද විසෝව මත විය. එක විදුරුවක් බුහුනුරුණ මත වැටී තිබීමි. මගින්ට කරගත් දැනීමි. කුස්සිය සහ කෑම මේසය පුරා වූයේ ද යතුන් නැටු පිටියක ස්වභාවයකි.

පෙරදා රැස් කෑමක් කුසට නොවැටුණු බැවින් මට කුස ගින්නක් ද දැනීමි. මම විදුලි කේතලයට වතුර සබා එය නවතා තුරු කුස්සිය ද කෑම මේසය ද අස් කරන්නට වීමි.

මා කෝපි කෝප්පයක් සාදද්දී වසන්ත කුස්සියට පැමිණියේය. සිත තුළ වූ නොවිස්සුම් පිට කළ යුතු කිසිවක් මම ඔහු දෙස හැරී බලන්නටවත් උනන්දු නොවීමි.

"වරුණි... මටත් කෝපි එකක්..." ඔහු කෑම මේසය අසල එාඩී ගත්තේය.

"ඇයි ඊයෙ රැ බිසුවා මිදිවට ද..." මම ඇනුම් පදයක හඬින් ඇසීමි.

"ඊයෙ රැ වුවටත් වැඩි වුනා..." ඔහු සමාධි අයදින පුරු බැල්මක් මුහුණට තබා ගත්තේය.

"වුවටත් වැඩි වුණා නමයි..." මම කෝපි කෝප්පයක් සාදා ඔහු ඉදිරියෙන් කෑමි.

"ඇයි මයා අද කලින්ම ඇහැරලා..." ඔහු කතාට වෙනතකට හරවන්නට තැත් කළේය.

මම විදුනත්වත් නොදොඩා කෝපි කෝප්පය කොල ගැවේලි. ඔහුට කිව යුතු දහසක් දේවල් මසිනෙහි පොදි කමින් තිබිණි. එහෙත් මේ එයට අවස්ථාව නොවේයැයි මට සිතියි. වසන්තයේ මුහුණ ඉදිමී දෙනෙත රතු වී තිබෙනු මම දිටිමි.

"මහොමද දුන් භෝජන එකට යන්නෙන්...?" මා විමසුවේ දෙබැම හඳුළුවාගෙනය.

"මහොමද කිව්වේ...?"

"හිඟින් කණ්ණාඩියෙන් මුස බැලුව නම් තේරෙයි..." මම හිස් කෝප්පයත් රැගෙන නැගී සිටියෙමි.

"වියෙ වාමරල යනකොට කියා චිතර පුණාද වරුණි..."

වසන්ත අසද්දී මා යටපත් කර ගන්නට උත්සාහ කළ කෝපය නැවතත් මතු විය. මම ඒ කෝපයෙන්ම යුතුම මොහොතක් මුහු දෙස සිටියෙමි.

"උන් ගිජේ කියව ද කියන්නවත් දන්න නැති මයා කොහොමද වසන්ත මාව ආරක්ෂා කර ගන්නේ...? ඉස්සර තමා කිව්වේ ඇහැක් වාගෙ මාව බලා බන්නට කියලා. දුන් පිටි මිනිස්සු ගෙදර මොන සමයමක් නැටුවත් කමක් නැත. මම බිල බිල තිදි. අනේ ඇයි වසන්ත මයා මේ විදියට මට වෙනස්කම් කරන්නේ..."

අන්තිම වාක්‍යය කිසිද්දී මට හෝස් ගානැතිවීමේ ඵලදායී වූ ප්‍රවෘතිය වාඩිගෙන දෙසින් මුහුණ වසා ගත්මි. පිළි ඇන්දේ වාඩි වූ ඔහු මගේ කර වටා අත යැව්වේය.

"මම මයාට වෙනස් කමක් කෙරුවේ නැහැ වරුණි."

මගෙ යාළුවෝ මට විශ්වාසයි. ඒකතෙ මං බය නැතුව උන් ගෙට ගන්නේ..."

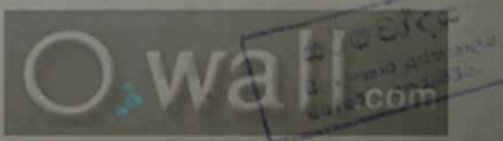
"මයා මය යාළුවෝ ගැන දන්න කරම කමයි..."

"ඇයි කවුරු හරි මොනව හරි කිව්වද වරුණි මයාට...?"

"කිව්වත් දුන් ඇති වැඩක් නෑ වසන්ත. පාරේ ගෙදර එසො බිදින්න කොට බැරි ද ? මීට පස්සෙවත් මයා මං ගැන මිසිට වැඩිය වීකක් හිතන්න..." මම ඉකිබිඳුම අතරින්ම පැවසිමි.

Uploaded by

Hemantha 007

3

සෙසෙවන් තර්ථ චේත් එක කියලා වැඩක් නැ..."

සුසුරු ලෙස දුම්රිය වේදිකාවේ සිටි යහළු සෙහෙළියන් කණ්ඩායම් අතරට යඳ්දි රෝගිණි පැවසුවේ මා දෙස නොබලාය. ඇය මට සරදම් කරන බව වැටහුණත් සිනේ සිහින් තිහැස්මක් ද ඇති විය. හේමාල් ඊළේ සිදුවීම ඔවුන් නා කියන්නට ඇතැයි මට සිතීම. මගේ සිත තුළ ඔහු කෙරෙහි අප්‍රසාදයක් ඇති විය. ඒ අප්‍රසාදය බැල්මකින් හෝ පළ කරනු රිසියෙන් මම ඔහු සෙව්වෙමි. එහෙත් ඔහු දක්නට නොවීය.

"උඹ මොකද ඊයෙ මහව කට කරල සෙවන් තර්ථ ගියේද?" අම්මා ද මා තුළු ලෙසින් රෝගිණි ගෙන් ඇසුවාය.

"මම තනියම නෙමෙයි ගියේ."

"තනියම යන්න ඒක පියාගෙ අම්මගෙ තාත්තගෙ බුදුලේයැ. තව සිය ගාණක් ඉන්න නැතැ කෝවිවිය ඇතුළේ"

එරිත් අනෙක් අය සිතා ගැන්විය. කොහොට්ටත් ඔහු සිතා යන කතා කීමේ දක්‍ෂයෙයි. එහෙත් වෙනදා මෙන් ඔවුනතරට වී සැහැල්ලුවෙන් දොඩමළු වෙන්නට තරම් සිතක් මට නොවීය. පෙරදා රැස් සිදුවීම්වල කම්පනය තවමත් මේක පෙළඹින් තිබිණ. මම ඔවුන් පසුකොට අඩි දෙක තුනක් එතාට ගොස් තතර වීම.

"එරුණි ඇයි...? තරහ වෙලා ද අපිත් එක්ක ?" සන්ධ්‍යා මා අසලට පැමිණ අතින් අල්ලා ගත්තාය.

"නැහැ..." මම සිතාසීමේ වැයමක යෙදුණෙමි.

"නැත්තෙ නැ මොකක් හරි වෙනසක් කියෙනවා. මුණෙන්ම ජේනවා" සන්ධ්‍යා ඕනෑකමින් මදෙස බැලුවාය. කණ්ඩායමේ අනෙක් කිහිප දෙනා ද එතැනටම පැමිණියහ.

"මොකද අද සැබෑ වෙනසක් ? හේමාල් පෙනෙන්න නැති හින්ද ද ?"

එරිත් මගේ මුහුණට එඩි බැලීය. අනෙක් අය සිතාසෙද්දී මම එරිත්ගේ බාහුවට මට මොළවා පහරක් ගැසීම.

"අනේ මයාගෙ අතින් බැටියක් කැවත් සැපයි..." තතර වැදුණ කැන පිරි දිදිමින් එරිත් කියද්දී මට ද සිතා ගියේය.

නිවසේදී මට නොලැබෙන සොමිතක් සැනසීම

ලැබෙන්නේ මිතුරු මිතුරියන් අතරේදී පමණකි. ඒ කෙටි විරාමය සුන්බර සිතුවිලි වලින් පුරවා ගත යුතු නැතැයි මම සිතීමි.

"අද හේමාල් නැත්තෙ මොකද දන්නෙ නැ..." මා සිතමින් සිටි පැනයම විමසමින් මධුමණී ඇත මැක බැලුවාය.

"අදත් සෙවත් තරවි එකට එන්න ඉන්නට ද දන්නෙ නැ..." රෝගිණී ඉති මැරුවාය.

"අන්න ට්‍රෙන් එක එනවා. යමල්ලා බහු බුත නොසිතා..." සංඥා කණුවේ කොළ පැහැති ආලෝකය දල්වෙනු දුටු මම රෝගිණී ඉදිරියට තල්ලු කළෙමි.

මහව දුම්රිය එන වේලාවට හැරෙන්නට ඉඩක්වත් නොමැති තරමට වේදිකාව ජනාකීර්ණය. දුම්රිය තුළ තත්වයද වීට දෙවෙනි තැන. එහෙත් පොල්ගහවෙල මිහිම ආදි දුර දුම්රිය ස්ථානවල සිට පැමිණෙන කිහිප දෙනෙක් අප කණ්ඩායමේ සිටින බැවින් මාරුවෙන් මාරුවට වාඩි වී යාමට අපට අවස්ථාව ලැබීමි.

දුම්රිය නතර කරත්ම අර්ධගෝල විකුම්ගේත් මුහුණු පස්වෙනි මැදිරියේ ජනේලයකින් එළියට එබීමි.

"අරුත් දෙන්නා හරියට සු එකේ කුඩුවක ඉන්න විමසන්නියො දෙන්නෙත් වගෙයි..." එවිත් නැවතත් අප සිතා ගැන්විය.

"ඉඩ මොර්නින්..."

මා දුම්රියට නගිද්දී මගේ කන අසළම කොඳුරන හඬක් ඇසීමි. මම යමක්මත් හිස හරවා බැලීමි. හේමාල්ගේ සිනාවක්

මුහුණ දකිද්දී මගේ සිත තුළ කෘණික සතුටක් ඇදී ගියේය.

"ඇයි ලේව් වුනේ..." මම විමසීමි.

"බස් එක කැඩුන මහදි... දුටල දුටල ආවේ"

"නැගපත් නැගපත් ඉක්මනට... ලව් කරන්න පුළුවන් පස්සෙ..."

එවිත් හේමාල් ගේ පිටට අත තබා තල්ලු කළේය. හේමාල් මගේ සිරුරට තෙරපුනේ පිටුපසින් ආ තල්ලුව නිසාය. එවිත් දෙස තරවුටු බැල්මක් හෙලූ මම විකුම්ලා සිටි තැනට ගියෙමි.

"වරුණි වාඩි වෙන්න." විකුම් මට අසුන සිටිනාමුවේය.

"වරුණිව තමයි ඉති හැමෝගෙන්ම සලකාගත් එක..." අම්මා ඇතුළු පදයක හඬින් පැවසුවාය.

"මිකට ඉතින් අඩන්න මිනසැ... මයාම වාඩි වෙන්නකො..." මම අම්මාගේ උරහිසින් ඇල්ලා ඇය වාඩි කරවීමි.

"අම්මා... උඹට ආදරේට තෙමෙයි මය වාඩි කෙරෙව්වේ..."

මා පිටුපසින් සිට ගත් හේමාල් දෙස නොයකින් බැලූ මධුමණී පැවසුවාය. මම ඇගේ උරහිසට පහරක් හෙළීමි.

"හේමාල් මොකද මට... උඹ අද අලුත් කම්සයක් ඇඳලා..." අර්ධගෝල දෙස බැලිය.

"මොන අයුත් ද ? මේක මේ ගෙදර හෝදලා..."

"බෝල සබන් වලින් වෙන්තැයි"

"නැ... ඇල් වතුරෙන් හේදුව සබන් නොගා... ඒකයි මේ අයුත් වාගෙ පෙනෙන්නේ..."

"අපේ ගෙදර නම් හැමදාම ටින්සෝ තමයි..." වරින් පැවසුවේ ඉදිරිපස අසුනේ සිටි යුවතිය දෙස ද හොඳහින් බලමිනි.

"ටින්සෝ කියා මොනව දමමත් උමේ ඇගේ තියෙන කුණු නම් යවන්න බැ..." විකුමිගේ කතාවට නැවතත් අප අතර සිනා හඬ පැතිර ගියේය.

"මොකද ඊයෙ වුණේ වරුණි..."

මවුන්ගේ සිනා හඬ යටපත් වෙන්නට පෙර හේමාල් විමසුවේය. මා පෙරදා රාහම් දුම්මරිය ස්ථානයෙන් බැසීම පිළිබඳව ඔහු දිගින් දිගටම සිතන්නට ඇතැයි මට සිතීණි.

"මොකුත් වුණේ නැ... මම යාච්චෙකුගෙ ගෙදර ගිහින් ලන්ඩ් එකත් අරගෙන ගෙදර ගියා..." මම මද සිනාවකින් යුතුව කීවෙමිනි.

"මම අහන්නෙ ඒක නෙමෙයි," හේමාල් කතාව ඇරඹුවා පමණකි.

"හේ...යි.. තෝ සිතුව ඉන් ද කම්පැනි..." අළුත් කැහැසිය.

"කියන දෙයක් කියාපලා අවටත් ඇහෙන්න"

"මියා මාර කතානෙ අළුත් කියන්නෙ... පෙම්බස් දෙවන්න පුළුවන්ද හැමෝටම ඇහෙන්න." සන්ධ්‍යා ඉතිරිවැටුවා.

"එහෙම බැරි හින්දා කමයි දෙන්නත් එක්ක ඊයෙ සෙවන් තර්ට් වුනේ එසේ ගිහින් තියෙන්නේ"

වරින් කියද්දී හේමාල් කුහුලෙන් මෙන් මා දෙස බැලීය. මා ඔවුනට සියල්ල කියන්නට ඇතැයි ඔහු සිතන බව මට වැටහිණි. මම හොල පිට පෙරළා මා නොකී බව ඇහවිමිනි.

"උඔලත් හරියට සි.අයි.ඩී. කාරයෝ වාගෙ... උඔලට හොරෙන් හුස්ම ගන්නවත් බැනෙ..." හේමාල් පැවසුවේ හෝක්කාඩු හැටිනි.

"ආ... ඒ කියන්නෙ උඔලා ඊයෙ හොර ගමනක් ගිහින් තියෙනවා..."

වරින් කියද්දී සියලු දෙනාම මග හඬින් සිනාසුණහ. අපේ කණ්ඩායමේ නොවන කිහිප දෙනෙකුගේ මුහුණු වල ද සිනා නැගෙනු මම දිවිමිනි.

"කැ ගහන්න එයා වරින්... වුනේ එසේ යන්නෙ අපි විතරක් නෙමෙයිනේ" මම වරින්ට අනතුරු ඇහවිමිනි. එසේත් වරින්ගේ කුට නැවතුණේ නැත.

"ආ... ඒකයි එහෙනම් මේ හේමාල් අයුත් හේට් එකත් එහෙම ඇඳගෙන ඇවිත් ඉන්නේ. අදත් දෙන්නත් එක්ක කෝගෙ හරි යන්න කතා වෙන්න ඇති."

"එහෙනම් ඔහෙත් දන්නවා වගෙයි වෙනත්" විකුමි ද කතාවට සම්මුද්ධ විය. මම ඔහුගේ වැළඳීම තදින්

කෙතීන්කුවෙහි.

"ඇත්තටම ඔයාට මොනවද වුණේ වරුණි..." හේමාල් විමසුවේ කොටුවේ දුම්රිය ස්ථානයෙන් බැස අප වේදිකාව දිගේ ඉදිරියට යද්දිය. අපේ කණ්ඩායමේ වැඩි දෙනෙකු බසින්තේ මරදානෙහි. කොටුවෙන් බසින්තේ සන්ධ්‍යාත් රෝගිණීන් පමණකි. ඔවුන් දෙදෙනා ද විවේකාගාරයේ මතුක් වේලා රැඳී ඒම පුරුද්දක් වශයෙන් කරති. එබැවින් හේමාල්ට සහ මට නිදහසේ කතා කරන්නට අවස්ථාව උදා වෙයි.

"කතා කරන්නකො වරුණි... ඉස්සර වගේ නෙමෙයි, ඔයා හරියට ටෙනස් වෙලා..." හේමාල් මට වෝදනා කළේය.

"ඒ මොකද ඔයා එහෙම කියන්නෙ..."

"ඉස්සර ඔයා කොටුවර විනෝදෙන් ද හිටියෙ..."

"විනෝදෙන්..? කාටත් පේන්නෙ එහෙම තමයි හේමාල්..." මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි.

"ඉතින් ඇයි ඔයා හැම දෙයක්ම හිතේ ගුලි කරගෙන ඉන්නෙ...? දෙයක් කාට හරි කියපුවම හිතට සහනයක් කියල ඔයාට හිතෙන්නෙ නැද්ද..."

"හිතට සහනයක් ලැබුණත් ඒක තාවකාලිකයි හේමාල්. මගේ ප්‍රශ්නට උත්තරයක් නැත්නම් ඒක සහනයක් වුණාට ඇති වැඩක් නෑ..."

"උත්තරයක් නැති ප්‍රශ්නයක් මේ ලෝකෙ නැහැනෙ වරුණි"

"ඒ ඔයා හිතන හැටි..."

"හිතන හැටි නෙමෙයි, ඒක තමයි ඇත්ත..."

මම කිසිවක් නොකියා සෙනඟ අතරින් තෙරපෙමින් දුම්රිය පොලෙන් එළියට පැමිණියෙහි. සෙවනැල්ල සේ හේමාල් ද මා සමඟම ආවේය. මා හේමාල්ගේ ඇසුර පිය කළ බව සැබැය. ඔහු යමක් දෙස බැලුවේ මතුපිටින් පමණක් නොවේ. අනෙක් අයට නොපෙනෙන පැත්තක් ඔහුට දැකී හැකි විය. එහෙත් මගේ ප්‍රශ්න ඔහුට කීමෙන් පලක් වේදයි මම මොහොතක් සිතුවෙමි. කොතරම් සම්පතවශයකුට වුව ද නොකිවසුකු දේවල් අනන්තවත් තිබේ.

"ඔයා ආයෙත් කල්පනා කරනව වරුණි..." හේමාල් මගේ දෘෂ්ටි බිඳ දුමිමෙය.

"මං හිතන්නෙ මට දන් ඉතිරිවෙලා තියෙන්නෙ කල්පනා කරන එක විතරයි..." මම අසරණ සිතාවක් මුඛව නංවා ගතිමි.

"ඔව්වර පරාජිත විදියට කතා කරන්න එපා වරුණි. මම කැමති නෑ කෙනෙක් ඒ විදියට ඉන්නව දකින්න විශේෂයෙන්. ඔයා..."

"ඒ මොකද මං ගැන විශේෂයක්..."

"දන්නෙ නෑ. ඇයි කියල අහන්නෙපා මගෙන්. ඒක් මොකක්දෝ කියාගන්න බැරි බැඳීමක් තියෙනව මගේ හිතේ ඔයාට..." හේමාල් එක හුස්මට කියාගෙන ගියේය.

මගේ සිත සැලිණි. එහෙත් මම ඒ බවක් ඔහුට නොපෙන්වා බස් නැවතුම්පොල දෙස බැලීම්. වාසනාවකට මෙන් කුණේතොට බසයක් නැවතුම්පොළේ විය.

"අන්න එකසිය පහළොවක් තියෙනවා හේමාල්. මම යනවා..."

මම ඔහු දෙස තවත් වරක් බලන්නට පමා නොවී බසය වෙත දිව ගියෙමි. ඔහු යාපුතු එකසිය තිස් අට බස් පේළියක්ම තිබුණි. එහෙත් මා නැගි බසය පිටත් වෙන තුරු ද ඔහු ඒ එකකටවත් නොනැග තිස් බැල්මෙන් බලා සිටිනු මම දිවිමි. මම ඔහුට අත වැනිමි. ඔහු එය පවා දුටුවේ නැත.

"කියාගන්න බැරි මොකක් දෙන්න බැදීමක් මගේ ගිනේ තියනවා මියා ගැන..."

හේමාල්ගේ වදන් කාර්යාලයේදී ද මට කිහිප වරක්ම සිහි විය. එම බැදීම සහෝදරත්වය ඉක්මවා යන්නක් බව මට නොවැටහුණා නොවේ. සැබැවින්ම කිසිවෙකු සමඟ එවැනි බැදීමක් ඇති කර ගන්නට මට අවශ්‍යතාවයක් නොවීය. වසන්ත කරන වරදම කරමින් ඔහුගෙන් පළිගැනීමට මම කිසිවිටෙකත් නොසිතුවෙමි.

"මොකද වරුණි ආව වෙලාවේ ඉඳලම කල්පනා කරන්නේ...?" සුසිමා මා අසලට පැමිණියේ ජමනාරත් ගෙඩියක් ද ලෙලි අවිමිනි.

"මොනව කල්පනා කරන්නද බං...?" මම මඳ සිනාවක් පෑවෙමි.

"ඒක ඇත්ත. වරුණිලට මොනව කල්පනා කරන්නද ? ගෙවල් කුලී ගෙවන්න කියලද, අර ණය මේ ණය ගෙවන්න කියල ද...? ළමයින්ගෙ කරදර කියලද...?" අයෝධ කියාගෙන කියාගෙන ගියේය.

"ඒක නම් ඇත්ත. උඹලට මොනවායින් අඩුවක් කියලද...? ඉඳා නාරන් ඕන නම්..." සුසිමා නාරන් හෙඩ්සෙන් බාගයක් මා අත තැබුවාය.

"ආ... මිය ඇහුල් කන්න පටන් ගත්ත එක නම් හොඳ ලක්ෂණයක් නෙමෙයි..." සරත් ඇඳ පාද කීවේ කාර්යාලයේ සියලු දෙනාම සිනා ගත්වමිනි.

"හරි වැඩක්නෙ... මියාලත් කන්නෙ. මියාලටත් එහෙමනම් මොකක් හරි ලෙඩක් ඇති..." සුසිමා එකට එක කීවාය.

"අපිට හැදෙන ලෙඩ නම් ඉතින් දවසින් දෙකින් හොඳ වෙනවනෙ. මියාලට හොඳ වෙන්න මාස දහයක්ම යනවා..." අයෝධ හක හක ගා සිනාසෙන්නට විය. කාර්යාලයේ තවත් කිහිප දෙනෙක්ම ඔහුගේ සිනාවට එක් විය.

"හරි වල් කටක් මුට තියෙන්නෙ බං..." සුසිමා මා දෙස බලා කීවාය. මම යන්නමින් සිනාසුණෙමි.

"උඹලට ඉතින් ඇත්ත කීවත් ඒක වල් කතාවක්..."

"උඹල කියන තරමක් ඇත්තම තමයි කියන්නෙ..." සුසිමා මා අසමින් නැගිට ඇගේ ආසනයට ගියාය.

නැමි කතාකතම සිං කරන්නේ නිවසේ ගත කරන

කාලයයි. එහෙත් මා දැඩි ලෙස ප්‍රිය කරන්නේ නිවසින් පිට ගත කරන කාලයයි. සැබැවින්ම මා නිවසට පිවිසෙන්නේ කවු තතුළාගත් කිරිල්ලියක බඳුවය. මා විවාහ ජීවිතයෙන් ප්‍රාර්ථනා කළේ මෙබඳු උදාසීන ජීවිතයක් නොවේ. එහෙත් මා ප්‍රාර්ථනා කළ හැම දෙයක්ම සිහින බවට පත්වන්නට ගත වූයේ කොතරම් කෙටි කාලයක්ද? මුළු ජීවිත කාලයම මා මෙලෙස දුක් විඳිය යුතුද...? මගේ දෙනෙතට කඳුළු නැගීගෙන ආවේය. මම මේසය මත හිස සහවා ගනිමි.

මගේ ජීවිතය ද මහව කෝවිච්චියට බෙහෙවින් සමාන යැයි බොහෝ විට මට සිතෙයි. මහව කෝවිච්චිය උදාසන මහවෙන් පිටත්වී හල්කිස්ස බලා යයි. සවසට නැවතත් හල්කිස්සෙන් පිටත් වී මහවට යයි. එය මඳ දුරක් සිසුගාමීය. මිදු දුරක් මන්දගාමීය. ප්‍රමාදවීම, පිළි පැනීම වැනි වෙනසක් සිදුවන්නේ ඉතාම කලාතුරකිනි.

මගේ ජීවිතය ගලා යන්නේ ද එවන් එකාකාරී රටාවකිනි. නිවසින් පිටවූ මොහොතේ සිටම මගේ සිතුවිලි ද වේගයෙන් ඔබ මොබ ඇදෙයි. මා සොමනස් සහගත සිතින් පසුවන්නේ එවිටය. සවස සේවය නිමා වී මා නිවසට පැමිණෙන්නේ විසිරුණු සිතුවිලි එක්කැන් කරගෙන මන්දගාමීවය.

"ඇත්තටම මයා මොනවද මව්වර කල්පනා කරන්නේ වරුණි...?"

සුසිමා මා අසළට පැමිණියේ එසේ අසාගෙනය.

"ඇයි මයාගෙ ඇස් දෙකේ කඳුළු පිරිල..."

"මගේ ඇස් දෙක විදෙනවා අද උදේ ඉඳන්ම. මොකද මන්දා..."

මම ඇයට එය ඒත්තු ගන්වන්නට මෙන් ඇස් දෙක පොඩි කර ගනිමි.

අපේ අංශයේ සුසිමාත් මාත් හැරුණු විට අන් සියලු දෙනාම පිරිමිය. එහෙත් අප දෙදෙනා අතර එතරම් සමීප ඇසුරක් නොවීය. සුසිමා ඒවා දුප සොයන්නියක වශයෙන් අනෙක් අංශවල අය අතර පවා ප්‍රසිද්ධය. "ඉන්ටර්නැෂනල් රොයිටර්" යනු සුසිමාගේ පටිබැඳි නමය.

"ඇස් දෙක විදෙනවා...? ඒ මොකද..." ඇය විමසුවේ කුතුහලයෙනි.

"පොඩ්ඩක් ඊයෙ රැ නිඳි මැරුවා..."

"ඇයි වසන්ත ගෙදර ආවේ නැද්ද ඊයෙ රැ..." ඇය එක විඳියකට විමසුවාය. මගේ සිතට දකුණේ තොරිස්සුමිනි.

"ගෙදර නැවින් වසන්ත වෙත කොතෙ යන්න ද..." මේ ඒ තොරිස්සුම එලෙසම පිට කළෙමි.

"නැ ඉතින් ගෙදරින් යුතුකම් ඉටු නොවෙනකොට මිනිස්සු පිට ගෙවල්වලට යනවිටුනෙ අවශ්‍ය දේවල් ලබා ගන්න..."

ඇගේ වදන්වල වූ කවුක උපහාසය මට දරා යන නොහැකි තරම් විය.

"මොකද්ද සුසිමා ඒ කතාවේ තේරුම..."

"තේරුම ඉතින් මට වැඩිය හොඳට මියා දන්නව නැතැ.."

"ඇත්තටම සුසීමා මියාට වෙන වැඩක් නැද්ද අනුන්ගෙ ඔපාදුපම හොයන්නෙ...?"

මගේ දෙනෙතට කඳුළු පිරෙනු දුටු අසෝක සුසීමාගෙන් විමසුවේය. ඔහු දෙය නොපහත් බැල්මක් හෙලූ සුසීමා ගස්සාගෙන සිට මේසය වෙතට ගියාය.

"තමන්ගෙ ඇගේ පොල් පරාලයක් කියෙද්දි අනුන්ගෙ ඇගේ කියෙන පොල් කෙත්ද හොයන එක තමා අපේ මිනිස්සු කවදත් කරන්නෙ. මියා ඔව් ගණන් ගන්න එපා වරුණි..." සරත් ද මගේ පැත්තට කතා කළාය.

"අපේ ඇස්වල එහෙම මොකත් නෑ. ඇත්ත කියනකොට කාටත් අමාරුයි..." සුසීමා කීවේ කෝපයෙන් මෙනි.

"ඇත්ත කියනවනම් අමාරුවක් නෑ. ඇත්ත නැති කරල කියනකොට තමයි ඉතින් ඉන්නව මැරෙනව පෙන්නෙන නැත්තෙ..." තිලක් කියද්දී මාත් සුසීමාත් හැර අනෙක් අය සිනාසුණහ.

"මව් ඉතින් කාගෙ කාගෙන් කිල්ලෝටවල හුණු වික වික හරි කියෙනවනෙ.." සුසීමා ඔහුට ද ඇනුම් පදයක් කීවාය.

"අන්න ඒකම තමයි අපිත් කියන්නෙ..." තිලක් පැවසුවේ ජයග්‍රාහී හඬින්.

සුසීමා පරාජය පිළිගෙන නිහඬ වූවාය. කාර්යාලය පුරා පැතිරී ගියේ අසාමාන්‍ය නිහඬතාවයකි. එහෙත් ඒ නිහඬතාවය

කුළ දෝකාර දෙමින් සුසීමාගේ වදන් මට ඇසෙන්නට විය. 'ගෙදරින් යුතුකම් ඉටු නොවෙනකොට...' මම ඒ වදන් සිස්සේ මදක් සිතුවෙමි. සැබවින්ම මගෙන් වසන්නට යුතුකම් ඉටු නොවුණේ ද ? කිරිඳක වශයෙන් මව හැකි උපරිම වේටමින් මම ඔහු වෙනුවෙන් කැප වීමි. ඔහු වෙනත් දුදුහගේ පහසු පතා යන්නේ පුරුද්ද අත්හැර ගැනීමට නොහැකි නිසා මිස මගේ වරදක් නිසා තම නොවේ.

"ඇයි වසන්න මම මියාට සළකනව මිදි ද මියා නිලයි අරයයි මෙයයි පස්සෙ යන්නෙ...?"

අසල්වැසියෙකුගේ කතාවකින් සිත විද්වා ගත් එක් දිනෙක මම වසන්න අයිසය හඬා වැටුණෙමි. ඔහු ඉවත බලාගෙන මොහොතක් කල්පනාවේ යෙදුණේය.

"මියා මගෙන්තෙක්ත තරහ වෙන්න එපා වරුණි. ඒත් මට නිලා අමතක කරන්න බැ..." ඔහු මද වේලාවකට පසුව පැවසුවේ බිදුණු හඬින්.

"ඇයි... ඇයි... මියාට නිලා අමතක කරන්න බැයි..." මම ඔහුගේ උරහිස වේගයෙන් සෙලවීමි.

"ඇයි එහෙනම් මියා මාව බැන්නෙද...?"

"මං දන්නෙ නෑ වරුණි... මව වද කරන්න එපා..." ඔහු දැනින් හිස කෙස් ඇද ගනිමින් කෑ ගැසුවේය. මගේ සිත කුළ වී කෝපය දෙගුණ තෙගුණ වනු මට දැනිණි.

"නෑ... මට දැන ගන්න ඕන. මම මියාගෙ කකුර ගැනි. මට මියා ගැන හැම දෙයක්ම දැන ගන්න අයිසිය කියෙනවා.

කියන්න මට. මයාට නිල ද මිනෙ. ? මාව ද මිනෙ ? දෙන්නගෙන් එක්කෙනෙක් කෝර ගන්න වසන්න. අපි දෙන්නටම උත් දෙන්නෙ නැතුව..." මම වියරුවෙන් මෙන් හඩා වැටුණෙමි.

"දෙයියන්ගෙ නාමෙට කට වහගෙන ඉන්න වරුණි. මම මොන දේ කෙරුවත් මයාට කිසිම දේකින් අඩුවක් කරල නැත..."

"මයා හිතාගෙන ඉන්න මුළු ජීවිතේම සල්ලි කියල ද ? සල්ලි විකරක්ම ඕන වුණා නම් මට මයාව නොබැඳ ඉන්න තිබුණා..."

"මට සල්ලි තිබුණු හින්දා තමයි මයාගෙ අම්මලා මට කැමති වුණේ. අද සල්ලි වලට ගන්න බැරි දෙයක් නැ වරුණි. මයාල මය උත්තරිකරයි අරකයි මේකයි කියන ආදරයත් ගන්න පුළුවන් සල්ලිවලට..."

මගේ සිත තුළ ඇතිවූයේ මෙතෙකැයි කිව නොහැකි තරමේ කෝපයකි. මුහුට පහර දීමට සිත තුළ ඇතිවූ ආවේශය මම අපහසුවෙන් මැඩ පවත්වා ගනිමි.

"මයා හිතන්නෙ මමත් මයාව බැන්දෙ සල්ලි හිත්දා කියලද..."

"සමහර විට..."

"මයාගෙ සල්ලි ඉස්සරහ දැණ ගහන ගැණු ඇති වසන්න. ඒත් මම ඒ ජාතියෙ තෙමෙයි මයා අන්න ඒක මතක තියා ගන්න..."

"මගෙ ජීවිතේට බලපෑම් කරන්න මයාට අයිතියක් නැ... ඒකත් මතක තියා ගන්න..."

"මට අයිතියක් නැ...? මට අයිතියක් නැ මයාගෙ ජීවිතේට බලපෑම් කරන්න...? එහෙනම් කාට ද ඒ අයිතිය තියෙන්නෙ..."

මම දත්මිරි කමින් විමසිමි.

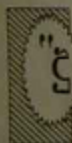
"කාටවත් අයිතියක් නැ. මගෙ ජීවිතය අයිති මට. ගැණු පස්සෙ යන එක හරි නොයන එක හරි මගෙ වැඩක්. මම කොහෙ ගියත් මොනවා කළත් මයාට වෙනසක් කරන්නෙ නැත්නම් එව්වරයි..."

වසන්න එසේ කියමින් කාමරයෙන් නික්ම ගියේය. මම බොහෝ වේලාවක් ඉකිබිඳ හැඩුවෙමි.

සර්වෝදය

සිලෝන කථා මාලාව
පොතේ අංකය 100

3

මරිය මැදිරියේ නිසි මබ හිනාහේවි
අද දින ගෙවී නෙට දිනකත් එළඹෙවි
මබේ රුව දකින්නට මගෙ තෙත් වෙහෙසේවි
හෙට දින එන්න නොවරදවා සිදේවි..."

දුම්රිය අසුනේ ඇන්ද මත කිසිවෙකු වීසින් ලියන ලද
කවිය වරින් හඬ නඟා කියෙව්වේය.

"සිදේවි අද ඇවිල්ල නෑ වෙන්නැකි..." හේමාල්
පැවසුවේ සිනාසෙමිනි.

"උමේ සිදේවි මය ඉන්න..."

වරින් ඉඟියෙන් මා දක්විය. හේමාල් යටුසින් බලා

සිනාසුණේය. මම කවදත් හේමාල්ගේ ඒ මද සිනාව ප්‍රිය
කළෙමි. එහෙත් ඔහු අත දිගැති මාතයේ පිපුණු තෙලා
ගන්නට නොහැකි මලක් බව මට කිසි විටෙක අමතක වූයේ
නැත. අසම්මත යමක් කිරීමට මම රුව නොකළෙමි.
හේමාල්ගේ දෙනෙතෙහි වූ ආරාධිත බැල්ම නොතකා
හරින්නට මා උත්සාහ කළේ එබැවිනි. ඔහු ආදරයෙන් පැරදී
වේදනා විදින්නෙකු බව සැබැවකි. එහෙත් මා වත් විවාහක
දෙකට පුදන සෙනෙහස අවසන් වන්නේ ද එවැනිම වූ
පරාජිත බවක් ඔහුට කිලිණ් කරමින් නොවේ ද ?

"වරුණිට සිදේවි කියල කිරිව විතරයි මුණ හතරැස් වුණා
සහ පහ වාගෙ..." අමිතා මගේ මුහුණට එබී බැලුවාය.

"අනේ පලයන් යන්න..." මම ඇණේ උරහිසට පහරක්
ගැසිමි.

"සිදේවි කියල කියන්නෙ වරුණිට නම් පුවර් එකටම මේ
කවිය ලියල ඇත්තෙ හේමාල්..." අතින් කියද්දී සියළු
දෙනාගේම ඇස් හේමාල් වෙත යොමු විය.

"මට පිස්සුයෑ වුත් එකේ සිටිවල කවි ලියන්න..."
හේමාල් පැවසුවේ දෙබැම හකුළුවාගෙනය.

"පිස්සුවකට තෙවෙයි. සාමාන්‍යයෙන් තෙතෙකුට කියා
ගන්න බැරි දෙයක් තමයි ලියල දෙන්නේ."

"කියා ගන්න බැරි දෙයක් ලියල දෙන්නෙ
ගොළුවොන" රෝගිණි අප සිනා ගැන්වුවාය.

"මව් ඉතින් හදවත ගොළු අයත් ඉන්නවිනෙ..."

හේමාල් එක්වරම මා දෙස බැලුවේය. අප දෙදෙනාගේ බැල්ම මොහොතකට පැටලී තිබිණි. ඒ මොහොතේ වට පිටාව ගැන සිසිඳු මතකයක් මට නොවීය. මා ඔහුගෙන් බැල්ම මුදා ගත්තේ යහට යෙහෙළියන්ගේ සිතා හඬ නිසාය.

"ඔක කමා කියන්නේ පුහුල් හොරා කරෙන්න දනේ කියල..." සිතා හඬ අහවින්න ඇසිණි. මම රතු වූ දෙකොපුල සඟවා ගන්නට ජනේලයෙන් පිටත බලා ගතිමි. වේගයෙන් ඇදී යන දුම්රියේ හඬ නිසා ඔවුන් කී බොහෝ දේවල් යටපත් වී ගියේය.

"හැබැයි කොහොම වුණත් අසම්මතයේ පෙම්වතුන් අපි කියල කියා ගන්න නම් එපා..." වරින්ගේ වදන් ඊයම් බරු මෙන් මගේ සවන් පතුළට කීදා බැස්සේය.

"චස්ස හැදෙන කතා නොකිය හිටපන් බං..." හේමාල් පැවසුවේ තරවුවක හඬිනි.

"ඒක තමයි, උඹ අහල තැද්ද ඇත්ත තිත්තයි කියල..." විකුම් හේමාල්ගේ පැත්තට මෙන් කතා කළ ද එය ඇහුම් පදයක් බව මට හැඳින් ගත හැකි විය.

"මේ... මේ මය අතවශ්‍ය කතා වලින් කාලෙ කන්න එපා..." මගේ සිත වේදනාවට පත්වූ බව වටහා ගත් අම්මා ඔවුන්ගේ කතාවට බාධා කළාය.

"ඉතින් කාලෙ නොකා වෙන කන්න දෙයක් තියෙනවා..."

"මං අද උමලට කාමක් ගෙනාවා..." විකුම් සිය බෑතයෙන් පාර්සලයක් ඇඳ ගත්තේය.

"කාමක්...? පුදුමයි උඹටත් ඉඳල හිටල මය වගේ ආතමය වින්නන පහළ වෙනවා..." අපිත් ඔහුගෙන් පාර්සලය උදුරා ගත්තේය.

"මොනවද මේක තියෙන්නෙ...?"

"ලිහන්න තියෙන මල්ල මොනවට ද බං එබ එබා බලන්නෙ..." වරින් පැවසුවේ අප සිතා ගත්විනි.

"ආ...නේ, ඉඳි ආප්පයි පොල් සම්බෝලයි..." අපිත් පාර්සලය ලිහා බැලූ විට එයට එබී බැලූ රෝගිණිත් ඔටුමණිත් එක්වරම කෑ ගැසූහ.

"මමත් අද උදේට ගෙනාවෙ ඕවමයි..." මම කීවෙමි.

"දෙන්නද ඒකත්...?"

"ඉස්සර වේලා මේක කාල ඉඳිමුකො..." අපිත් පොල් සම්බෝල හා මාලු කුඩා කැබැල්ල බැගින් තබමින් කණ්ඩායමේ හැම දෙනාටම ඉඳි ආප්ප බෙදීය.

"අපිත් මවං උඹ අත හෝදල හේද ඉන්නෙ..." හේමාල් විමසුවේ ඉඳි ආප්පය අතට ගනිමිනි.

"ඊයෙ නම් හේදුව තමයි මවං, අද නම් කවම බැරි වුණා."

"මේයා ඉතින් අත හෝදනව කියන්නෙ කාල ඉවර වේලා ඇඟිලි වික ලෙව කනව කියන එකටනෙ..."

"චිස්සයි විකුම්, අප්පියාවෙ බෑ මය කියන කතා මට ඉඳි ආප්පත් එපා වුණා..." සන්ධ්‍යා ක්‍රිකුණ ඇඟිල් කර ගත්තාය.

"මහ වුණත් ඉතින් වෙන දෙන්න නැහැ..."

"මගෙ ඉඳි ආප්ප පාර්සලෙන් ගන්න. හේමාල් අර බැඳ එක අරන් දෙන්නකො..." මම දුම්රිය අසුනට ඉහළින් රාක්කයේ වූ බැගෙට අත දිගු කළෙමි.

"මයා කඳුර වෙන්න එපා වරුණි. මයාගෙ ඉඳි ආප්ප පාර්සලේ කමයි ඒ". විකුම් පැවසුවේ ගණනකට නැතිවිණි.

"අනේ හරි තරකයි..." මම බොරු තරහක් පෙන්වමින් විකුම් දෙස බැලිමි.

සියලු දෙනාගේම මුහුණ සිනාවෙන් විකසිත විය. අවම වෙන් ආයතනවල සේවය කළත් එකට එක් වෙන වෙනත් කණ්ඩායම් වල ඇත්තේ දැඩි එකමුතු බවකි. හවුන් ඉදහිට කරන දඟකාර ක්‍රියාවලීන් කණ්ඩායමේ එකමුතු බව වර්ධනය වූවා මිස එයට හානියක් නොවීණි. කණ්ඩායම්කර එකතු වූ කල දුම්රිය ගමන සැබවින්ම සුභවාදයාන එකක් බවට පත්වෙයි. කාර්යයන් යාමට අවස්ථාව කිහිපයක් මා දුම්රියේම එන්නේ එබැවිනි.

"මුත් කරන සියලු වැඩ හින්දා මයාට උදේ බඩහින්නෙ ඉන්නයි වෙන්නෙ නේද...?" කොටුවේ දුම්රිය ස්ථානයෙන් බැස්සාව පසු හේමාල් පැවසීය.

"භාණක් නැ... දවල්ට බත් ගෙනාවනෙ..." මම සිනාසුණෙමි.

"අපි ස්වේසන් එකේ කැන්ටිමේන් මොනව හරි කාල යනු..." හේමාල් යෝජනා කළේය. "අර සමනල බුක්ෂොප් එක

ඉස්සරහ තියෙන කැන්ටිම හරි පිරිසිදුයි... වැඩිය සෙනඟ ගැටසෙන්නෙ නැ... එන්න..."

මට විරුද්ධ වීමට හෝ එකඟ වීමට අවස්ථාවක් නොදීම හේමාල් ඉස්සර විය. මම ද ඔහු පසුපසින් ඇදුණෙමි. හෝටල් ආදී කැන්ටිමින් කෑම තීම ගැනීම මම එතරම් ප්‍රිය නොකළෙමි. ගමන හේමාල්ගේ සිත රිදෙනැයි බියක් මා තුළ විය. ඒ බියට පදනම් වූයේ කුමන හේතුවක් දැයි මට වටහා ගන්නට හැකි වූයේ නැත.

කුඩා අවුත් හල තුළ වූයේ පෙම්වතුන් යුවලක් පමණි. සිව්දිවකු වසින් අප ගැන ද යමක් සිතනු ඇතැයි මම චිකිත්සාකින් යුතුව සිතුවෙමි. මා වටපිට නොබලාම කෙළවරෙහි වූ වේසයකට වාඩි ගත්තේ එහෙයිනි.

"මෙහෙ හෙල්ල් සර්විස්... කවුන්ටර්ට් ගිහින් කෑම අරගෙන එන්න මහ ඉඳ ගන්න ඉස්සර වෙලා..." හේමාල් පැවසුවේ සිනාසෙමිනි.

"අනේ මට බැ..."

"හරි හරි එහෙනම් මම අරන් එන්නමකො මයාට එනෙ මොනවද කියල කියන්නකො..."

"මට ද...? මට ගෙනත් දෙන්න හද එළිය විකකුයි කුරාකා දෙකකුයි..." මා පැවසුවේ දඟකාර හඩිනි. හේමාල් දැස් පූර්ව කරගෙන සිනාසුණේය.

"ඒ මොකටද ? එළිය දෙන දේවල්ම හොයන්නෙ ?"

"එළිය හොයන්නෙ අඳුරෙ ඉන්න හිත්දනේ..." දුරදිග නොබලා මට කියැවිණි.

ඒ වචන ශිල ගන්නා නම් හොඳයයි මට සිතුවේ. හේමාල්ගේ මුහුණ වෙනස් වන අන්දම දුටු විටය. මා දෙස මොහොතක් බලා සිටි මුහුණ සුසුම් කළා කවුන්ටරය දෙසට ගියේය. මම මුහුණ පසුව සිටියේ යොමු කළෙමි. එහෙත් මගේ දෙතෙතට හසුවියේ එහා මේසයේ සිටි පෙම්වතුන් සුවළය. මුහුණ ඇළකොට ගෙන ඇයට යමක් කියමින් සිටියේය. ඇය බිම බලාගෙන සිතාසෙමින් සිටියාය. මවුන් දෙදෙනාගේ අතැතිලි පැවිලි තිබිණි. මසිතට දකුණේ නුහුරු වමන්කාරයකි. දිගින් දිගටම මවුන් දෙදෙනා දෙස බලා සිටින්නට මසිත මට බල කළේය.

"මොනවද බලාගෙන ඉන්නේ..." හේමාල් කෝටි ඊටත් සසිත පිහානක් ද යැයි මා ඉදිරිපිට පුටුවේ වාඩි වුවේය. මම පෙම්වතුන් සුවළ වෙසින් දැස් මුදා ගනිමි.

"කන්න වරුණි..." මුහුණ පිහාන මවෙක පැවේය.

"මේ මේවර හොඳක් ගෙනාවේ අපි දෙන්නට කන්න ද ?" මම නළල රැළි කළෙමි.

"හොඳක් මොනවද...? රෝල්ස් දෙකයි පැවිස් දෙකයි - සැන්ඩ්විච්ස් දෙකයි..."

"මට නම් රෝල් එකක් වරක් ඇති..."

"ඒව හරියන්නෙ නෑ... හරියටම මේවයින් බාගයක් ගියා කන්න මත..."

මම රෝල් එක සමමත්ති නැවතත් අර පෙම්සුවළ දෙස බැලිමි. ආදරය මොන තරම් වමන්කාරජනකදයි මට සිතිණි. එහෙත් මට කිසිදු දිනයක ඒ වමන්කාරජනක බව අත්විඳින්නට ඉඩ ලැබී නැත. වසන්තත් මාත් විවාහ වූයේ යෝජනාවකිනි. විවාහයට කලින් මුහුණ අප නිවසට ආ ගිය නමුත් මුහුණ සමග නිදහසේ කතා බහ කරන්නටවත් අවස්ථාවක් මට ලැබී තිබුණේ නැත. එසේ නිදහසේ මුහුණ ඇසුරු කරන්නට අවස්ථාවක් ලැබුණේ නම් මගේ යුග ජීවිතය මෙතරම් නිරස නොවන්නට ඉඩ තිබිණැයි මට සිතිණි.

"මොකද වරුණි අර කපල් එක දිනා බලාගෙන කල්පනා කරන්නෙ...? අතීතය මතත් වුණාද..." හේමාල් මගේ දහන බිඳ දුමමේය.

"මතක් කර කර සතුටු වෙන්නවත්, දුක් වෙන්නවත් අතීතයක් මට නෑ හේමාල්..."

මම සුසුම් කෙලිමි. සැබැවින්ම ඒ මොහොතේ මසිත ආත්මානුකම්පාවකින් පෙළෙන්නට විය.

"හැම කෙනෙකුගේම අතීතයෙ දුක් වෙන්න සතුටු වෙන්න ඕන තරම් හේතු කියෙනවා වරුණි. ඒත් දිගින් දිගටම අතීත ය ජීවත් වෙන එක හේතුවක් නැති වූවත්..."

"ඒකෙන මම කිව්වෙ මට ඒ විදියෙ අතීතයක් නෑ කියල..."

"මට එයාගෙ මුණෙන් ජේෂ්වත එහෙම තිබුණේ නම් හොඳයි කියලා හිතනවා වගේ..."

"මයාට සාස්තරත් කියන්න පුළුවන්ද..?" මම සිතාපුණේමි.

"සාස්තර නම් කියන්න දන්නෙ නැහැ. ඒ වුණාට මට කෙනෙකුගෙ හිතක් තේරුම් ගන්න පුළුවන් ඊයාගෙ හැසිරීමෙන්..."

ඔහු නොකියා කියන්නේ මගේ සිත ද තේරුම් ගත් බව යයි මට ඉවෙන් මෙන් වැටහිණි. මම කිසිත් නොපවසා සේ කෝපය අතට ගනිමි.

"කතාවෙන් කතාවෙන් කැමත් අමතක වුණා හේද ? කාල ඉන්න සේ බොන්න ඉස්සර වෙලා..."

හේමාල් මගේ අතින් සේ කෝපය උදුරාගෙන ඔහු ඉදිරියෙන් තබා ගත්තේය. ඔහුගේ ක්‍රියාවෙන් මගේ මුළු සිතාවත් නැගිණි.

"මෙහෙම කන්න ගියොත් මට දවල් බත් එකක් කාට හරි දෙන්නයි වෙන්නෙ..."

"හේට් ඊට්ස් කැට්ට බව පිරෙන්නෙ නැ ඉමියො. දවල් වෙනකොට බත් එකක් නෙමෙයි දෙකක් කන්න පුළුවන් වෙයි... ආ මේ සැන්ඩ්විච් එක විතරක්වත් කන්නකො..."

මම හේමාල්ගේ පෙරැක්කය නිසාම සැන්ඩ්විච් පෙන්න අතට ගනිමි.

"ඒක නෙමෙයි වරුණි. මම අහන්නමයි ගිසාගෙන හිටියෙ මයාගෙන්. මයා බැන්දේ ප්‍රොපෝසල් එකකින් ද..?"

EXPRESSLANKA.TK - SINHALAE LIBRARY.COM27

"ඔව්. ඇයි මයා ඇහුවේ..?"

"නැ. නිකමට හිතුණා. එතකොට මයාට ඉස්කෝලෙ යන කාලෙ බේයි ට්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් හිටියෙ නැද්ද..?"

"නැ..."

"නැ... හරි පුදුමයිනෙ..."

"ඕක පුදුම වෙන්නත් දෙයක්යැ. ඉස්කෝලෙ යන කාලෙ හැම කොල්ලෙකුටම කොල්ලෙක් ඉන්න ඕන කියල නියමයක් තියෙනව ද..? මා පැවසුවේ තරමක නොරිස්සුමක් ද කැවී වූ හඩකිනි.

"එහෙම නියමයක් නම් නැ. ඒත් මයා වගේ ලස්සන කෙල්ලෙකුට අනිවාර්යයෙන්ම කොල්ලෙක් ඉන්න ඕන..."

"ඒ කාලෙ ලස්සනට රැවටෙන කාලෙනෙ හේද..?" මම සිතාපුණේමි.

"ඒක නම් ඇත්ත වරුණි. ඒ කාලෙ අපිට ලස්සන මුණක් දක්කම හිතෙන්නෙ මුළු ලෝකෙම ලස්සන තියෙන්නෙ ඒ මුණෙ කියල. ඒත් ඇත්ත තේරුම් ගන්නකොට අපි දන්නෙත් නැකුට පැරදිලා..." ඔහු කිවේ දුක්බර ස්වරයෙනි. මගේ වදන් වලින් ඔහුගේ සිත පැරෙන්නට ඇතැයි මට සිහිණි.

"අනේ මයාට දුක හිතුණද හේමාල්...? මම එච්චර දුර දිග හිතල නෙමෙයි කිව්වේ..." මම ඔහුගේ පිටි අක්ල මත සුරත නැගිමි.

ඔහු මගේ මුහුණ දෙස බලා ගත්තම ඇතැම් තර

කොට අල්ලා ගත්තේය. මම ඔහුගෙන් අත මුදා ගැනීමට අවශ්‍ය වුව ද ඒ සඳහා දිරියක් නොවිය. මොකක්දෝ දිගු කතාවක් වූව දී අවිශ්වාසය දස දෙස එක දිගටම බලාගෙන ඉන්නට මට නොහැකි විය. මම ඉවතට හැරුණෙමි.

ඒ සමගම දුටු දසුනෙන් මගේ මුළු සිරුරම නිරි වැටී ගියේය. අවන්හලේ දොර අසල සිට ගෙන මා දෙස තෙත් අයාගෙන බලා සිටියේ වාමරය. ඔහු සමග තවත් තරුණයෙක් ද විය. වාමරගේ දෙතොලේ සම්ච්චල් සහගත සිතාවක් රැඳී තිබෙනු ඒ මොහොතට මට දැකිය හැකි විය. මම හේමාල්ගේ අතට තද වී තිබුණු සුරත වග ආපසු ඇද ගනිමි. එතෙක් වාමර සියල්ල දුටු බව මට ඔහුගේ බාල්මෙන් පැහැදිලි විය.

"අපි යළි හේමාල්..." මම බිය මුසු හඬින් කීවෙමි.

"අපි මේ මියා බය වෙලා වාගෙ. බොන්න මේ තේ එක..." හේමාල් තේ කෝප්පය මවෙත පැවරීය.

"එයා. මම එයා... අපි යමුකො... මම වෙච්චන දෙපාවලින් යුතුව නැගී සිටියෙමි. ප්‍රහේලිකාත්මක බාල්මක් මවෙත තද හේමාල් නැගී සිටියේය.

"ගැණු කතා කරන්නෙ නම් හරියට පත්තිනි අම්මර වගේ අපි පොඩ්ඩක් ලොව ගියොත් එහෙම. වැඩට එතව කිසි දෙයින් ඇවිත් ඔන්න කරන වැඩ..."

අත එළියට යද්දී වාමර උපහාසාත්මක හඬින් පැවසුවේය. මගේ සිතට කැලඹේ නිමි නිමි නැති කෝපයකි. මම ආපසු නැගී ඔහු දෙස එයා බැලුවෙමි.

"මය රැලිවලට බය වෙත ජාතියෙ කොල්ලොත් ඇති. ඒත් ඒ අපි නෙවෙයි. ලොදීම කුමාරි භාමිගෙ මය අහංකාරකම් බස්සන්නම්කො..." ඔහු තරවුවක හඬින් පැවසීය.

"වාමර මේ. තවුසෙගෙ වැඩක් බලාගෙන පැත්තකට වෙලා ඉන්නවා. අනුන්ගෙ දේවල් වලට නොට නොදා..." මම පියවර දෙකක් ඔහුට ලං වී දුටු හඬින් පැවසිමි.

"මා කිව්වෙ මම මොයාලගෙ අහංකාරකම් අපිට තමයි. කමක් නෑ ඉතින් මිනිහටත් ගැණු දෙකුත් දෙනෙත් ඉන්න එකේ. වරෙන් මම අපි තේ එකක් බිලි එන්න..."

වාමරගේ කම්මුලට ගැසීමට සිතට ආ වේගය මා පාලනය කර ගත්තේ දඩි ලෙස දැන මීට මොළවා ගැනීමෙනි. මේ කිසිවක අග මුලක් නොදන්නා හේමාල් මා දෙසත් වාමර දෙසත් මාරුවෙන් මාරුවට බැලීය. මම තව මොහොතක් සිටි වනම සිටියෙමි. සැබැවින්ම එතැනින් එතොට පිය එසවීමට තරම් මට ගත්තියත් නොවීය. ගෝකයත් කෝපයත් මගේ දෙනෙතට කඳුළු ගෙනාවේය. මම කඳුළු අතරින්ම හේමාල් දෙස බැලිමි. ඔහු මා අසලට පැමිණියේය.

"මොකද වරුණි වුණේ... කවිද ඒ කතා කරපු එක්කෙනා..?"

"අපි යළි හේමාල්..." මම ඔහුගේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් නොදීම පැවසිමි.

"මම හේරෙනවා වරුණි. මියාට මොකක්දෝ ලොකු ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා. මම බල කරන්නෙ නෑ මියාට... කැමති නම් මටත් කියන්න..."

දුම්රිය පොළෙන් පිටවී වික දුරක් නිහඬව ගමන් කළ පසු හේමාල් පැවසීය. හෙය් ගින්නේ පිටත නොදිය යුතුය. ස්ථාවරයේ මම මෙතෙක් කලක් රැඳී සිටියෙමි. එහෙත් සියල්ල සිතටම සීමා කර ගෙන සිටීමට සිදුවීම දැඩි වදයක් විය. එමගින් හමු වීමට යාමට ද මට සිත එකඟ කරගත නොහැකි විය. පසුගිය වර හමුවූ විට ඇය මට බොහෝ අවවාද කළාය. එහෙත් අවවාද වලට සවන් දීම මට රිස්සුම් නොදෙන්නක් වී තිබිණි.

"මව්වර කල්පනා කරන්න එපා වරුණි" හේමාල් කාරුණික හඬින් පැවසීය.

"මම දන්නෙ නැ හේමාල්... මට දන් ජීවිතෙන් එය වෙලා තියෙන්නෙ..." නොදනුවත්වම මගේ මුඛින් පිට විය.

"හැම කෙනෙක්ම මහොම ගිනුව නම් අද මේ ලෝකෙ තිබීම මිනිහෙත් ඉතුරු වෙත එකක් නැ" ඔහු කට කොණකින් සිතාසුණේය. ඒ සිතාවේ අපහාසයක් හෝ උපහාසයක් නොවිණි. ඔහු සිතාසුණේ මා දිරිමත් කිරීමට යයි මම සිතුවෙමි.

"මයා දන්නෙ නැ හේමාල්..." පවසන්න මට හැඩිණි. හේමාල් වහා කලබල විය.

"අවින්න එපා වරුණි... මිනිස්සුන් බලයි මොකද කියල"

ඔහු වටපිට බැලීය. එතෙක් මට හැඩුම නතර කරගත නොහැකි විය. හේමාල් දුම්රිය පොළ ඉදිරිපිට වූ ත්‍රිවිලරයක් අසලට ගියේය.

"නඟින්න..." ඔහු මගේ අතින් අල්ලා ත්‍රිවිලරයට නැවැත්වීය.

කොහේ කුමකට යන්නේ දැයි සිතන්නට පමා නොවී මම ත්‍රිවිලරයට නැගුණෙමි. හේමාල් මා අබියසින් වාඩි ගත්තේය. සිතට දැනුණ අසරණ හැඟීම නිසාම මම ඔහුගේ උරහිසෙහි මුහුණ හොවා ගතිමි. කාගේ හෝ තෙත හැටෙතැයි කියක් සැකයක් ඒ මොහොතේ මිසිතට නොනැඟිණි.

"වවුන් හෝල් යමු..." හේමාල් විසදුරාට අණ කළේය.

"වවුන් හෝල් එකේ කොහොටද මහත්තය"

"සමර් ගාර්ඩින් එක ලගට"

හේමාල්ගේ උරහිසට ගිස තබාගෙන මේ යන ගමන පතිතියකට සුදුසු නොවන්නක් බව මට නොවැටහුණා නොවේ. එහෙත් හේමාල් අබියසදී දැනුණ ආරක්ෂාකාරී හැඟීම මට වසන්න අබියසදී කිසි දිනෙක දැනී නැත. මම දිගු සුසුම් ගෙසුවෙමි.

"වරුණි..." හේමාල් සිහින් සවිත් මා ඇමිණීය.

"ම..." මගේ හඬ සිහින් කෙදිරියක් පමණක් විය.

"දන්නවත් මය කඳුර පිහදා ගන්නකො... මං ආස නැ මයා අඩතව බලන්න."

මම ඔහුට අවනතව කඳුර පිස දමාගෙන ඔහුගේ උර හිසින් ගිස මැත් කර ගතිමි. විසදුරා වරින්වර කුතුහලයෙන් මෙන් අප දෙස බලන අයුරු මා හුදුවේ ත්‍රිවිලරයේ පැති කණ්ණාඩියෙනි. මගේ සිතට පිටිසුණේ ලැජ්ජාවකි. මම

සියෙන් පිටත බලා ගනිමි. හේමාල් මා ගැන කුමක් සිතනු ඇද්දැයි මට සිතාගත නොහැකි විය. මම හොඳහින් ඔහු දෙස බැලිමි. ඔහු දිගු කල්පතාවක තිමණ්තව සිටියේය. සමර් ගාඩන් අවන්හලේ පිදුරු සෙවිලි කළ කුටියක වාඩි ගන්නා තුරුම අප අතර වදනක්වත් හුවමාරු වූයේ නැත. මා ඔහුට මුහුණ දුන්නේ සිත තුළ උපන් උප්පාව අමාරුවෙන් මැඩ ගනිමිනි. එහෙත් ඔහුගේ දෙනෙත තුළ දිගටම වූයේ අනුකම්පා සහගත බැල්මකි.

"මුණත් එක්ක රතු වෙලා... බලපු ගමන් මතම කෙනෙකුට කියන්න පුළුවන් අඩලා කියලා..."

"දන් මගෙ දිනා බලන්න කෙනෙක් නැත..." මම මෙකසා මත ඇසිලි තුඩින් ඉරි ඇත්දෙමි.

"තමන් ගැන මව්වර අවතක්සේරුවෙන් හිතන්න එපා වරුණි..."

"අතින් අය කිව්වෙ මටත් එක්ක ද ?"

"අපෝ නැහැ... ඔයාගෙ දන් මට කිව්වෙන් ඒ විදියට හිතන්න එපා කියලා..."

"අපි මොනව හරි බොමු හේද වරුණි... ඔයා උදේට කැට්ට පස්සේ තේ එක්කවත් බිව්වෙ නැත..."

"කන්න බොන්න සිහින් තමයි මව්වර දෙයක් වුණේ..." මා පාවිසුවේ සුසුමක් ද හෙළමිනි.

"මොනවද වුණේ ? මම දන්නෙත් නැ මොකුත් වුණ බවත්... ඔයා අර මිනිහට මොනවදේ කිව්වා. ඒ මිනිහත්

මොනවදේ කිව්වා. ඊට පස්සෙ ඔයා ඇඳුවා. මේ හැණිට පිස්සු ද කියල මිනිස්සු බලයි කියල හිතල මම ඔයාව මේතෙට එක්කරන් ආවා..." හේමාල් කියාගෙන ගියේය.

"ඇත්තටම මොකද වරුණි වුණේ...?"

"ඒක දිග කතාවක් හේමාල්..."

"දිග කතාවක් වුණත් මොකක් හරි පටන ගැන්මක් අවසානයක් ඇතිනෙ...?"

"පටන් ගැන්මක් නම් තියෙනවා. ඒත් අවසානය මොන වගේ වෙයි ද කියල මටවත් හිතා ගන්න බැ..."

"ඒක තමයි මම කියන්නෙ කිසිම දෙයක් ගැන මතවට වඩා හිතන්න එපා කියල..."

මම සුසුමක් හෙළා ඉවත බලා ගනිමි. හේමාල් වේටර් වරයෙකුට යම් දෙයක් පැවසීය. සැබැවින්ම ඒ මොහොතේ අවශ්‍ය වූයේ බිමට යමක් නොවේ. කොහේ හෝ තැනක හුදෙකලා වෙන්නටය. හේමාල් වදනක්වත් නොදෙසා මා දෙස බලා සිටියේය. මම ඔහු දෙස බලා දුක්බර මද සිතාවක් පෑවෙමි.

"අපි හැමෝම උඩින් ලස්සනට හිතා වුණෙම හිත ඇතුළෙන් අඩනවා වරුණි... හැමෝගෙම හිත්වල කියා ගන්න බැරි වේදනාවක් තියෙනවා මයි..."

"ඇත්ත හේමාල්, ඒත් සමහරු අපිට විදවල සකුටු වෙද්දි එයාල වෙනුවෙන් ඇයි අපි වේදනා විඳින්නෙ..."

"ඔක වටනෙකින් දෙකකින් විග්‍රහ කරන්න පුළුවන දෙයක් නෙමෙයි වරුණි. ආ... මේ දොඩම් විදුරුව බිලි ඉන්නකො..."

ඔහු වේටර් ගෙනා දොඩම් විදුරුව මා අබියසින් තැබීය.

"මේ උදේ පාන්දර දොඩම්..." මම සිනාසුණෙමි.

"බොන්න ඔවා ඇඟට ගුණයි. විටමින් සි තියෙනවා ඔව්සෙ..."

"ඇත්තට..."

ඒ මොහොතේ මගේ සිතට සැහැල්ලු බවක් දැනුණේය. එතෙක් හැම දිනම සතුටින් සැහැල්ලුවෙන් සිටීමේ වාසනාවක් මට තිබුණේ නැත. මම ජීවිතයෙන් බොහෝ දේ නොඉල්ලුවෙමි. සැබැවින්ම විවාහයේදී හැර මට කිසිදු කජීවය සඳරම් කළේ නැත.

"මයා තනියම කල්පනා කරනකොට මං මොනව කරන්නද..." හේමාල් මගේ දෑසට එබී බැලීය.

"මයක් කල්පනා කරන්න..."

මම දහකාරි හඩින් සිනාසුණෙමි.

"ඔන්න ඔහොම හිනා වෙලා ඉන්න වරුණි හැම වෙලාවෙම. එකකොට හුඟක් ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු ලැබීම අපි දන්නෙම නැතුව..."

"මට හිතාවෙන්නවත් ඉඩක් ලැබෙන්නෙ මයාල මම ඉන්නකොට විතරයි හේමාල්..." මම සුසුමක් හෙළිමි.

"ඉතින් ඒ වික වෙලාවෙන් ඇයි මයා අඩන්නෙ..."

"අඩනව නෙවෙයි ඉබේම ඇඩෙනවා..."

"බොළඳකමින් තොර ගැණු කමක් නෑ තමයි වරුණි. ඒත් දන් තියෙන්නෙ හුඟක් සංකීර්ණ සමාජයක්. ඉස්සර වගේ ගෙයි මුල්ලෙ ඉන්න බෑ ගැණුන්ට. හුඟක් ගැටෙන්න ඔක සමාජයත් එක්ක. ඒ වගේ වෙලාවට බොළඳ වෙලා බෑ..."

හේමාල් මගේ හිත හදන්නට බොහෝ දේවල් පැවසීය. එතෙක් මා පෙළන ප්‍රශ්නය කුමක්දැයි ඔහු විමසුවේම නැත. සැබැවින්ම හේමාල් බුද්ධිමත්ය. ප්‍රශ්නයක අන් අයට නොපෙනෙන පැත්තක් අවබෝධ කර ගැනීමට තරම් ශක්තියක් ඔහු තුළ විය. ඔහුට සියල්ල කිව යුතුයැයි මම තීරණය කළෙමි.

"හේමාල්... මම හැම දේම මයාට කියන්නම්. මගේ හිතට වදයක් වුණ හැම දේම. ඒත් මට බයයි ඒවා මයාගෙ හිතටත් වදයක් වේවි ද කියල..."

"නැහැ වරුණි. ඒත් මයාට හැම දේම කියන්න තරම් මාව විශ්වාස කරන්න පුළුවන්ද..."

"ඔව්. මට පුළුවන්..."

"හැබැයි එකක් වරුණි. මයා තව ටිකක් කල්පනා කරල බලන්න හැම දේම මට කියන්න ඉස්සර වෙලා. මයාගෙ රහස්‍යයක් මම දන්නව කියන්නෙ අපි දෙන්නා අතරෙ ලොකු බැඳීමක් ඇති වෙනව කියන එකට. ඒක සහෙර වීඩ මයාගෙ හිතට වදයක් වුණෙත්..."

"මං එහෙම හිතන්නෙ නැහැ. අනිත් එක මයාමනෙ කිරිවෙ මං ගැන මයාගෙ හිතේ කියා ගන්න බැරි බැඳීමක් තියෙනව කියල..."

මා පැවසුවේ සරදමක ස්වරූපයෙන් නොව අවංකවමය.

"මරි. ඒක ඇත්ත. ඒත් ඒ බැඳීම මගේ පැත්තෙන් විතරනෙ..."

"මට හිතෙනවා දුන් මගේ පැත්තෙන් මයාට බැඳීමක් ඇති වී ගෙන එනව කියල..." මට එක්වරම කියැවිණි.

හේමාල් මගේ සුරත මත ඔහුගේ සුරත තැබීය. දොඩම විදුරුව මත තබාගෙන සිටි බැවින්දෝ ඒ අත හිම මෙන් සිතල විය. එහෙත් මසිතට දනුගේ උණුසුමකි.

මා රූපවාහිනිය ඉදිරිපිට වාඩි ගත්තේ වසන්ත එන තුරු අවදියෙන් සිටිය යුතු නිසාය. මගේ දෙනෙත පමණක් තිරය මත රඳවා තබා සිත බොහෝ දුර ගමන් ගත්තේය. මගේ සිතුවිලි සිසල්ලකම රැඳී සිටියේ හේමාල්ය. මුහුණ පුරා වැඩුණු රැවුලින් යුතු ඒ අභියසක මුහුණ මට රූපවාහිනි තිරය මත පවා මැරී පෙනිණි.

"මයා කිසිම දේකට බය වෙන්න එපා වරුණි. මයාට මොන ප්‍රශ්නයක් ආවත් මං මයා ළග ඉන්නව කියල මතක කියා ගන්න..."

සමර්ගාර්චන්ගිදී මා මගේ ජීවිත කතාව හෙළි කළ පසු හේමාල් මගේ දැකම අල්ලාගෙන සිටී. පොරොන්දුවක හවිනි. එතෙක් වරදක් කළ බවට සිත තුළ තෙරපෙන හැඟීම පිටු දකින්නට මම අසමත් වීම්.

"දුන් මට හිතෙනවා මයාට ළං වෙලා මම කරන්නෙ ලොකු වරදක් කියල..." ආපසු එද්දී මම හේමාල්ට සිවෙමි.

"මම කිරිවනෙ වරුණි... පසුතැවිලි වෙන දේවල් කරන්න එපා කියල. ඒකයි මම කිරිවෙ මයාගෙ කතාව පුණක් මට කියන්න ඉස්සර වෙලා විකක් කල්පනා කරල බලන්න කියල..."

"මම හිතුවෙ මගේ පැත්තෙන් නෙමෙයි හේමාල්..."

"එහෙනම් මගෙ පැත්තෙන් ද...?"

"මරි..."

"මගෙ පැත්තෙන් මොනව හිතන්න ද වරුණි. මට ඇත්තටම මයා ගැන දුකයි. මං මයාට ළං වුණේ අනුකම්පාව ගින්නදා මියත් වෙන කිසිම හැඟීමකින් නෙමෙයි. මයාට හිමිකර ගන්නවත්, මයාගෙන් වෙන අයුතු ප්‍රයෝජනයක් ලබන්නවත් බලාපොරොත්තුවක් නැ මගේ..."

ඔහු දඩි හැඟුම්බර හඩකින් සිටි මගේ දෙනෙතට කදුළු පුරවාලමිනි. සැබැවින්ම එවන් දයාබර වදන් වැලක් මට කිසිම දිනෙක වසන්න ගෙත් අසන්නට ලැබී නැහැ.

"මම කියන්නෙ නෑ මයාට මං මයාට සහෝදරියක් වගේ ආශ්‍රය කරනව කියල. ඇත්තවම ඒ දේ කරන්නත් බැ... ඒත් මයාට කරදරයක් වෙන විදියට නම් මම හැසිරෙන්නෙ නෑ වරුණි සත්තයි..."

ඔහු මගේ සුරත අල්ලා ගනිමින් පැවසීය.

"මව්වර කියන්න දෙයක් නෑ හේමාල්. මට ඔයාව විස්වාසයි... ඒත් මං කැමති නෑ ඔයාව මං හින්දා නරක නාමයක් ගැවෙනවට..."

"එහෙම වෙන්නෙ නෑ මොකද දන්නවද... මම නරක වැඩක් කරන්නෙ නැති හින්දා..." ඔහු පැවසුවේ කට කොණකින් සිනා සෙමිනි.

දවස තෘප්තිමත්ව ගත නොවූ බව සැබැවකි. එහෙත් මගේ සිතට යම් කිසි සැහැල්ලු බවක් දනෙමින් තිබිණි. වසන්තයේ කාරයේ හඬ ඇසෙද්දී ඒ සැහැල්ලු බව හිරු දුටු, පිණි සේ අතුරුදන්ව ගියේය. ඔහුගේ මුහුණ බැලීමට පවා පියක් මසිනෙහි නොවීය. සැබැවින්ම යුතුකමක් ඉටු කරන හැඟීමෙන් විනා ආදරයෙන් වසන්න වෙනුවෙන් කිසිදු ව්‍යාධිතත් පිරු කාලයක් මට මතක නැත.

"මොකද්ද අද කියෙන වෙලි වුමා එක...?"

හෙට ඇතුළු වූ වසන්ත මගේ උරහිසට තවදුරු කරගෙන කාමරය දෙසට ගියේය. ඔහු ඇසු පුස්තකයට මා පිළිතුරක් දුන්නේවත් ඔහු පිළිතුරක් බලාපොරොත්තු වූයේවත් නැත. කාරයේ යතුර ඇඟිල්ල වටා කරකවමින් සැහැල්ලු ගමනින් කාමරය දෙසට යන වසන්ත දෙස මා බැලුවේ නෙත් කොණිනි. මම සුසුම් කළා නැතිව ඔහු පසු පසින් කාමරයට ගියෙමි.

"කිව්ව ද අදත්...?" මා ඇසුවේ නොවිස්සුම් සහගත හඬකි.

"විකක් කිව්වා..."

ඇදේ වාඩිවී සපත්තු ගලවමින් සිටී ඔහු මා දෙස බලා සිනාසුණේය.

"විකක් තමයි බිල කියෙන්නෙ..." මම ආපසු හැරුණෙමි.

"නෝනෙ මගෙ සුදු නෝනේ... අලි වැඩේ මෙමට වුණේ..." ඔහු නැගිට මගේ උරහිස් වටා අත දැවිවේ සිනාසෙමිනි.

"අනේ යන්න... ගදේ බැ..." මම ඔහුගේ අත ගසා දමිමි.

"ඉතින් ඔයා ඇහුවේ නෑන මොනවද වුණේ කියල..."

"මොනව වෙන්නද ? ඔය අනේට ඉන්නෙ..." මම අමනාපයෙන් කීවෙමි.

"ඔයාව මතකද මගෙ යාළුවා... මහින්ද. අර ගිය අවුරුද්දේ පැපැන් ගියේ..."

"ඔව්... ඉතින්..."

"ඒයා ගිය සතියෙ ආපසු ඇවිල්ලෙන. අද ආවා අපේ භෞප් එකට..."

වසන්ත පවසන්නට වූයේ උනන්දුවෙනි. ඔහුට තරම උනන්දුවක් නැතත් මම සවන් දුන්නෙමි. මහින්ද ගැන මගේ සිතේ පැහැදීමක් තිබුණත් මම ඔහුගේ කිරිද පිය නොකළෙමි. ඇය ඕනෑවටත් වඩා බටහිර පන්නය කරවන්නා යන්නායා ගැහැණියක වූවාය.

"ඉඬි. මහින්දත් එක්ක එකතු වෙලා කිව්වා. ඒතනෙ මම

කියන්න හදානෙ..." මම වසන්තගේ කතාවට අගුල් පත් කැඩිමි.

"බිරිවෙ නම් එයත් එක්ක තමයි... ඒත් වෙන හොඳ ආරංචියක් තියෙනවා. එයයි මායි හවුල බිස්නස් එකක් පටන් ගන්නයි හිතාගෙන ඉන්නෙ. ජපානෙන් ස්පෙයාර් පාර්ටිස් ගෙනල්ල විකුණන්න. හරි තියෙන්නේ හොඳ සල්ලි තමයි..."

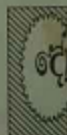
"හවුලෙ කැඳත් එපා කියල කතාවක් තියෙනවනෙ..." මම සිතාපුණෙමි.

"මහින්දයි මායි ඉස්කෝලෙ යන කාලෙ ඉඳල එකට තිබියෙ. මට උච විශ්වාසයි..."

"මයාට නම් කොයි යාළුව ද විශ්වාස නැත්තෙ වසන්න. ඒත් අන්තිමට මයාවම කන්ඩෙමි කරනකම් මයා දන්නෙ නැහැ..." පවසමින් මම කුස්සිය දෙසට ඇලුණෙමි.

"ආ... ඒක නෙමෙයි. මේ ඉරිදුට මහින්දලගෙ ගෙදර ඩිනර් එකට යන්න කිව්ව අපිට..." වසන්න පැවසුවේ උස් ඒක.

"මයාට මත නම් යන්න. මට නම් බැ..." මම මුරණ්ඩු හඩින් පැවසිමි.

ඒ ගලා යන සෝපානාරි බටහිර සංගීතය මට හිසරදයක් විය. තැත් තැත්වල මුටු බඳුන් ගැටි සවිදිය පිරෙන හඩත් මවුන්ගේ දොඩමට සිතා හඩත් සිතට දඩි වදයක් වූ විට මම ශාලාවෙන් පිටව කොස් මිදුලේ ජෑම් ගස් සෙවනක වූ බංකුවේ වාඩි ගතිමි. මට වඩාත්ම ඉවසිය නොහැකි වූයේ මහින්දගේ බිරිඳ ඉන්දුගේ කොර තෝරාගත් නැති පුරසාරමය. මහින්දගේ නිවසේ රාත්‍රි තෝරන සංග්‍රහයට සහභාගි වීමට මා කුළු වූයේ දඩි අකැමැත්තකි. මා එය කොතරම් කිවද වසන්නට ඒත්තු ගැන්විය නොහැකි විය.

"අපි ඉරිසියාවට නොහිඟින් ගිවිය කියල කියන්න බැව් නැ වරුණි. ඒ හින්දා යමු..." වසන්න මට බල කළේය.

"මම බෑ වසන්ත. මං ආසන් නෑ... මිය කෙහෙල්මල් ඩිනර් පාර්ටිස් වලට, මියාල බිල පිස්සු නවත්න පටන් ගති එකත... මට කතා කරන්නටත් කවුරුත් නැති වේවි."

"ඇයි ඉන්ද්‍ර ඉන්නෙ...?"

"ඒ හොල්මන කොට්ඨාස නම් නිකම් හරි යනවා. මහින්ද කව් හොඳයි..." මම අප්‍රසාදයෙන් කීවෙමි.

"මහින්ද කොහොමටත් හොඳ එක. ඒකයි මම ඌන් එක්ක බිස්තස් එකක් පටන් ගන්න වුණත් හිතු වේ..."

"මියාට ඉතින් බිස්තස් වලට එහා ලෝකයක් නැතැනෙ..."

"සල්ලි කියෙනව නම් මේ ලෝකෙ කරන්න බැරි දෙයක් නෑ වරුණි..." ඔහු සාවඳු හඩින් සිතාපුණේය.

"මියාල මිය පිද්දට කිරිවට සල්ලිවලින් කරන්න බැරි දේවලුත් ඕන තරම් කියෙනවා..."

"මොන කොරු ද ? හොඳයි මියා එකක් කියන්න බලන්න කරන්න බැරි දෙයක්..." ඔහු මට අභියෝග කළේය.

"ඕවා කියන්න ගියොත් අදත් අපි දෙන්නට රණ්ඩු වෙන්න වෙනවා. ඒ නින්දා අපි වෙත වෙලාවක කතා කරමු..."

"මව් දත් රණ්ඩු වෙන්න වෙලාවක් නෑ නමයි. ඇඳගන්න ඇඳගන්න ඉක්මනට..." ඔහු පාවසුවේ අණ කරන හඩිනි.

"අනේ මට බෑ කිරිවතෙ වසන්න..." මම දැන ගසමින් ඇඳ මත වාඩි වීම්.

"වරුණි... මම කව් සැරයක් කියන්නෙ නෑ. දන්නවතෙ මගෙ හැටි..." ඔහු මා දෙස හෙලුවේ තරවටු සහගත බැල්මකි.

දඩි අකමැත්තෙන් ඊට ද ඔහුගේ අණට කීකරු වීමට මට සිදුවිය. සැබැවින්ම විවාහ ජීවිතයේ අරුත සැමියා කියන හැම දෙයකටම හිස නමා කීකරු වීමද සි මට නොසිතූණා නොවේ. වසන්න කොහොමටත් මා යටපත් කර ගැනීමෙන් සතුටක් ලබන බව මම දැන සිටියෙමි. තේමාල්ගේ මංගු ගතිතුණුවල ඇති ළගන්නා සුළු බව මට විඩාත් පසක් වන්නේ එවන් අවස්ථාවලදීය.

"ආනේ... වරුණි. කොට්ටර් කාලෙකින් ද මියාට දක්නෙ. එන්න... එන්න..." ඉන්ද්‍ර මා පිළි ගත්තේ මුළු පුරා පැතිරුණ සිතාවකින් ද යුතුවය. එහෙත් ඇගේ දෙනෙතට නැතූණ ඊර්ෂ්‍යා සහගත සෙත්‍රුම මම වහා හැඳින ගත්තෙමි.

"මියා එන්න එන්නම ලස්සන වෙනවතෙ..."

ඇය මගේ දෙලරහිස මත අත තබා ගත් වනම කේශාන්තයේ සිට පාදාන්තය දක්වාම බැල්මක් හෙලුවාය. මම සිතාසි වසන්න දෙස බැලුවෙමි.

"මෙව්වර ලස්සන තෙන්න කෙනෙකුත් ඉඳිද්දි වසන්නට මදිනෙ..."

ඇය ඇසක් ඉඟි මරා පැවසුවේ වසන්නක් මාත් දෙදෙනාම අපහසුවට පත් කරලාමිනි. මම සිතට නැතූණ කෝපය අපහසුවෙන් පාලනය කර ගසමි. ඒ සමගම මහින්ද පැමිණි හෙයින් ඇති විය හැකිව තිබූ තත්ත්වය සමහර වි ගියේය.

"වරුණිට නම් මාව මතකද දන්නෙන් නැ..." මහින්ද සිතාපුණේය.

"අපෝ එහෙමත් අමතක වෙනවද ? රට රටවල් ගානෙ යන මයාලට තමයි අපිව අමතක වෙන්නෙ..."

"නෑ වරුණි, ඇත්තටම අපිට අපේ රටේ අපේ කේරෙන්නෙ පිට රටකට ගියාම තමයි..." මහින්ද කිවේ හැඟවීමට හටිනි.

බටහිර ලෝකයේ ගිය උඩ රඳවාගත් ඉන්දුට මහින්දගේ කතාවෙන් විදේශිතව ඇතැයි මව සිතියි. ඇය මහින්ද දෙස නොපහත් බැල්මක් හෙළවාය. මහින්දට එය හඟිනත් නොවීය. එහෙත් මසිපට සම තුරිං සතුටක් දුනිණි.

ජාමි තස් සෙවණෙහි පැවතියේ අඩ අඳුරකි. සිතල පුළුං රැල්ලක් මගේ හත කිළිපොලමින් හමා ගියේය. මම සාරි පොට් දමන උරහිස් වැසෙන සේ දමා ගිනිමි.

"ඇයි සිතල ද..."

කාගෙදෝ කට හටකින් මම කිහිපයක ගියෙමි. මත්පැන් වීදුරුවක් ද අතැතිව බැකුවම් පිටුපසින් මා අසලම සිටිගෙන සිටියේ වාමරය. මගේ සිතට දකුණේ වකිකයකි. එක්වරම නැගී සිටින්නටත් මව දිවියක් නොමැති විය. සුපුරුදු අනුරාගී බැල්ම දෙනෙතෙහි රඳවාගත් වාමර මා අසලින්ම බැකුවේ වාඩි විය.

"ඇයි වරුණි විතරක් එළියට වෙලා..."

මහු සුහද ලෙස ඇසීය. එහෙත් ඒ සුහද බවට යටින් වූ කපටිකම මම හැඳින සිටියෙමි. එදා කේමාල් සහ මා හමු වූ

අවස්ථාවේදී ඔහු හැසිරුණු අන්දම මව අමතක ඇතැයි ඔහු සිතන්නට ඇත. මම ඔහුට පිළිවදන් දීමට ඉදිරිපත් නොවී ඉවත බලා ගනිමි.

"අපේ ගැන්වි සාර්වි එකක් කියෙද්දි මෙයා මෙතනට වෙලා මදුරුවො තලනවා..." ඔහු මගේ උරහිස මත යන්නමින් අත නැවතීය.

"මන්න මවට විතරක් මගෙන් එක්ක එන්න එපා වාමර. මම මීට ඉස්සරත් කියලා ඇතිනෙ..."

මම ඔහු දෙස රවා බැලිමි. එතැන ඇවිති අඩ අඳුර නිසා ඔහු මගේ බැල්ම යුග්මවෙයි සැක සහිත විය.

"අපි පොඩ්ටත් ඇගේ හැටුණෙන් තමයි මෙයාලටත් කිනි. නැත්නම් ඕන කෙනෙක් එක්ක ඕන දිනාවක යන්න පුළුවන්..."

"මම කවුරු එක්ක කෙනෙ ගියත් සියාට ඇති රුදාවත් නැත. මයා ඉන්නකො මයාගෙ පාඩුවේ..." මම නොවිස්සමෙන් පැවසිමි.

"පාඩුවේ ඉන්න බැවිකමත් නෑ. අපිත් ඒ වුණට ලෙයින් මසින් හැදුණ මිනිස්සුනෙ..."

"මයාලගෙ පාතියට ගැලපෙන ගැණුන් ඇති. ඒත් අපි ඒ වාගෙ නෙමෙයි..." පවසමින් මම නැගී සිටියෙමි.

"අපොයි අපි දන්නවා. නාමලෙන් උපන් කුමාරියකත් කියලා ඔන්න මනොම ඉන්න පොඩ්ටත්..." ඔහු මගේ අතින් ඇද්දේය.

"කෙළවර කරන්න ලැස්සි වෙන්ත එයා වාමර..."

මම දඩි කෝපයෙන් පැවසිමි.

"හැමදාම කට්ටි පනින්න බෑ නංගි. කොකාට වාරයක් නම් තිත්තයාට දෙවාරයක්... හරිද...?"

සිහු මත්පැන් විදුරුව පසෙක තබා දඩි ලෙස මා ග්‍රහණය කර ගත්තේය. මම පලා යාමට මගක් සොයමින් වට පිට බැලිමි. ඔහුගේ මුඛින් නැගුණු මත්පැන් ගඳ මගේ සිත ඉමහත් පිළිකුළකින් පුරවාලීය.

මම හැකි වේර යොදා වාමරව කල්ලු කළෙමි. එහෙත් ඔහු යදවුරින් දැනින් මා සිර කොටගෙන සිටියේ මට සෙලවීමටත් නොහැකි ලෙසවය. ඔහුගේ දෙතොල මගේ ඔහුගේ තැවරෙද්දි මම දඩි පිළිකුලින් මුහුණ ඒ මේ අත හැර වුයෙමි. වාමර මගේ විරුද්ධත්වය කුට්ටිවකටවත් මායිම් කළේ නැත. ඔහු සිය අත මගේ ගෙල වටා යවා මගේ දෙතොල මත දෙතොල තැබීය.

සැබැවින්ම ඒ මොහොතේ කුමක් සිදුවුවදැයි මට සිතා ගැනීමටත් නොහැකි විය. මම වාමරව ආතුර වුයෙමි. කිසි දිනෙක නොවිඳි රසයකින් මුළු සිරුරම කිහි කැවී යනු මට දැනිණි. මුහුණ බැලීම පවා පිළිකුලක් කොට සැලකූ වාමර මෙතරම් ආකර්ෂණීය පුද්ගලයෙකු ලෙස මට දැනුණේ කුමන අරුමයකටදැයි මට වටහා ගත නොහැකි විය.

"වරුණි..."

ඔහු නොතරවසිල්ලෙන් මගේ නම කොඳුළේය. මා නව දුරටත් ඔහුගේ කිසිදු ක්‍රියාවකට විරුද්ධ නොවන බව ඔහුට

වැටහෙන්නට ඇත. ඔහුගේ දෙතොල මගේ දෙතොල ඉක්මවා ගෙල ඔස්සේ පහළට ඇදී යන්නට විය. මම දඩි ආකෘෂ්ටත් උමතු වීමි. සිවින්නේ කොතැනකදැයි මට මතක් වූයේ නැත. වාමර ඉවතට තල්ලු කරන්නට යොදා ගත් දැන මා නොදනුවත්වම ඔහු ගෙල වටා එකිණි. ඔහු නොනවත්වාම මා සිට ගත්තේය.

සිහින් සිරි පොදක් වැටෙන්නට විය. අපි දෙදෙනා එක්වරම පියවි ලොවට පිවිසියෙමු. මගේ සිත තුළට පිවිසියේ දඩි ලැජ්ජාවකි. මම වෙනෙසින් මෙන්ම පරාජයෙන් ද සිවිස සිහින් යුතුව නැවතත් බංකුවෙහි වාඩි ගනිමි. මගේ සිරුරේ ගැවෙන තරම් ආසන්නයෙන් වාමර ද හිඳ ගත්තේය. ජෑම් ගස යට වූ අඩ අඳුර නිසා මට ඔහුගේ මුහුණ පැහැදිලිව පෙනුණේ නැත. එහෙත් එය ජයග්‍රහණයෙන් එළිය වැටී තිබෙන්නට ඇතැයි මට සිහිණි.

"වරුණි... වහින්නයි එන්නෙ. අපි යමු ද ඇතුළට..." වාමර විමසුවේ මගේ උරහිස මත අත තබමිනි.

"මයා යන්න. මම ටිකක් වෙලා ඉඳල එන්නමි." මම අවුල් වූ හිස කෙස් දැනින් සකසා ගනිමි.

නිවස තුළ උච්ච ස්වරයෙන් සංවිතය නැගෙමින් තිබිණි. නැටුම් පටන් ගෙන ඇතැයි මට සිහිණි. එහෙත් සිහින් මෙන්ම ගනින් ද අකර්මණීයව සිටි මම දිගු සුසුමක් හෙළා වාමරගේ උරහිස මත හිස තබා ගනිමි. ඔහු සෙමින් මගේ හිස පිරිමැද්දේය.

"වරුණි... ඔයාට මොකද වුණේ..."

"මොකද වුණේ කියල කමයි මමත් මේ හිතන්නෙ..." මා පිළිතුරු දුන්නේ දිගු සුසුමක් හෙළමිනි.

"වැස්ස කද කරන්නයි එන්නෙ. අපි යමු ඇතුළුව. අනිත් අය බලන් ඇති අපි කොහෙද කියලා..."

වාමර මගේ බාහුවෙන් අල්ලා මා හැඟිටිවෙව්විය. මා ඔහුට මෙතරම් අවතන වන්නේ කුමකට දැයි මට සිතා ගත නොහැකි විය. අප දෙදෙනාම නිවසට ඇතුළු වූයේ එකටය. සියලු දෙනාම පාහේ නැවුම් බිමට පිවිස සිටියෙන් අප දෙදෙනා කෙරෙහි කිසිවෙකුගේ විශේෂ අවධානයක් යොමු වී නොතිබිණි. එය මට සහනයක් විය.

"අපිත් වාත්ස් කරමු ද වරුණි..."

වාමර අනුමැතිය පතන දැසින් මා දෙස බැලීය. අඩ අඳුරේ ඔහුට තුරුළුව සිටිය ද විදුලි එළියෙන් බබලන ශාලාවේ ඔහු දෙස කෙළින් බැලීමට හැකියාවක් මට නොවිණි.

"මම වාත්ස් කරන්න දන්නෙ නැ..." මා පැවසුවේ ඇත්තටම නොවේ.

මම සෙනඟ අතරින් වසන්ත කොහේදැයි සොයා බැලිමි. ඔහු ඉන්දු වැළඳගෙන නටමින් සිටියේය. මගේ සිතට දකුණේ කෝපයක් වේදනාවක් සම්මිශ්‍රණය වූ හැඟීමකි. හැම දෙයක්ම සිදු වන්නේ වසන්ත ගේම වරද නිසායැයි නොසිතා සිටීමට මට නොහැකි විය.

"මම මියාට ඩුන්නේ එකක් ගෙනත් දෙන්න ද වරුණි..."

වාමර මා අසළම දවසුණේය. කැබැවින් ඒ මොහොතේ

ඔහු අසල දවරීම වදයක් ලෙස මට දකුණේ නැත.

"බියර් නියෙනවද දන්නෙ නැ..."

"නියෙනවා. ඉන්න මං ගෙනත් දෙන්නමි..."

නිමේෂයකින් ඉදිරි කාමරයට වැදුණු වාමර ආපසු පැමිණියේ පෙණ දමන බියර් පිදුරුවක් ද රැගෙනය.

"මම දන්නෙ නැත වරුණි බියර් බොන බවත්. බට්ට එකටත් මොනව හරි හේන්න ද..."

වාමර සිනාසුණේ සරදමට යැයි හැඟීමක් මට ඇතිවිය. මම හඬ නැගෙන සේ බියර් පිදුරුව විපෝව මත තබා ඉවත බලා ගතිමි. සියලු දේ ගැනම දැඩි කළකිරීමකින් මගේ සිත පීඩාවට පත් විය.

"ඇයි වරුණි. මයා කරන වුණද ? මම විහිළුවෙන සිටිමි. බොන්න මේක..."

වාමර නැවත පිදුරුව මවෙත පෑවේය. මම ඔහු දෙසටත් නොබලා ඉවත බලා ගතිමි.

"ආ... මොකද මේ මය දෙන්නා විතරක් පැත්තකට වෙලා... වාත්ස් කරන්නෙ නැද්ද..."

ඉන්දු ගෙලේත් ඔහුගේත් නැඟුණු දහ බිද පිසලමින් අප වෙත ආවය. මම නැවතත් නැවුම් බිම වෙත දෙවෙන යොමු කළෙමි. එවර වසන්ත නටමින් සිටියේ අත් රහිත ඉතා කෙටි ගවුමකින් සැරසුණු වෙනත් යුවතියක සමනය. ඇය මිනෑකමින්ම ඔහුගේ සිරුරට තෙරපි සිටින බව මම දුටුවෙමි.

වසන්ත මා නොසලකා හැරීම ගැන මට දනුණේ දැඩි කෝපයකි.

"ඇයි මයා නටන්ත දන්නෙ නැද්ද වරුණි...?"

ඉන්දු මා අසලම වාඩි වෙමින් ලෙන්ගතු ස්වරයෙන් විඩාළද, ඒ හඬකින් වූ උපහාසය මම විහා හැදිනූ ගතිමි.

"නැහැ. මම දන්නෙ නැහැ"

"ඉතින් ඉගෙන ගන්න කිවුණතෙ මයාට..."

"මොනවද...?" මා විමසුවේ නොරිස්සුම් සහගත හඬකි.

"මේ වගේ තැනකට ඇවිල්ලත් කොත් වෙලා ඉන්න වෙන්නෙ ඒකෙන. නැද්ද වාමර...?"

ඇය දෙතොල් උල් කොට වාමර දෙස බැලුවාය. වාමර ඕනෑකමින්ම ඇගේ බැල්ම මග හැරියේය.

"මට මය නැවුම් නැකුවට කමක් නැ..." මා පැවසුවේ ඇය පිදවන අදහසින් ද යුතුවය.

"මව් ඉතින් මය නැවුම් නැකුවට කමක් නැ තමයි. මයා වෙන වෙන නැවුම් දන්නවනෙ හොඳට..."

"වෙන වෙන නැවුම්...? මොකක්ද ඉන්දු ඒ කතාවේ තේරුම?"

"තේරුම ඉතින් මයයි වාමරයි දන්නව නැහැ. මම දන්නා අර ජැමි ගත යට..."

දැස් නටවමින් කිසු ඉන්දු සරදම් සිතාවත් මුවගව නංවාගෙන ඉවතට ගියාය. මම බියපත් දැසින් වාමර දෙස බැලිමි.

* * *

සිහින් සිරිපොද වැස්ස දිගටම පැවතිණි. කාරයේ වියළි ලාම්පුවල එළිය වැටී තාර පාෂේ රැඳී තිබූ දිය බිඳ දිළිසෙන්නට විය. වෙලාව මධ්‍යම රාත්‍රිය ද ඉක්ම ගොස් තිබිණි. පාර කාන්තාරයක් මෙන් පාළු විය. එබැවින්ම වසන්ත රිය ධාවනය කළේ වේගයෙනි. රියට වඩා වේගයෙන් මගේ සිතුවිලි දසක විසිරී යමින් තිබිණි. වාමරගේ පහසු මතක් වෙද්දී මගේ සියොළගම කිළි පොළා ගියේය. අතට අසු වූ දෙයකින් දමා ගැසීමට තරම් ඔහු සමඟ කෝපයෙන් පසු වූ මා නිවේසකින් ඔහුට වසඟ වූයේ කොතරම් පුදුම සහගත අත්දැමින් ද?

"වරුණි, ඔයා නිදි ද..."

රිය පදවන ගමන්ම වසන්ත මා දෙස කෘණික බැල්මක් හෙළිය. ඔහුට මුහුණ දීමට මැළි වූ මම වැසූ රිය කවුළුවෙන් පිටත බැලිමි.

"පාර්ටි එක නම් නැගල ගියා තේද...? මහින්ද අත දිගැරල වියදම් කරල තිබුණා..."

වසන්ත කතා කළේ දැඩි තාප්පිමත් බවකිනි.

එහෙත් මගේ සිත තුළ යොහා වී තිබුණේ නොරිස්සුම් හා කළකිරීමකි. නොරිස්සුම් රළුල වී තිබුණේ වසන්ත වෙතය. මා ඔහු සමඟ වදනක්වත් නොදෙසුවේ එබැවිනි.

"කොහෙද ඉතින් මයා ඒ වගේ එකකදීවත් එන්නේයයි කරන්න දන්නවා. ඔහු පැත්තකට වෙලා ඉන්නවා. මටත් එක්ක ලැජ්ජයි..."

ඔහු කියද්දී ඔහේ නොපහත් දැස් ඔහු වෙතට එල්ල වූයේ නිමේසයකිනි.

"මයාට මං කිරිව ද මාව එක්කගෙන එන්න කියලා. මං බෑ කියද්දිනෙ අඩ ගැහුවෙ... එන්නේයයි කරන්න බැරි නම් ඔන කෙහෙම්මලක් කරගන්න කිබිබෙන මයාට මාව හෙදර දාල ඇවිත්..."

"මයා හිටියත් නැතත් මොකද මට එන්නේයයි කරන්න..."

"අපොයි ඔව්. ඒක නම් මමත් දන්නවා. මයාට මං ඉන්නවිද නැද්ද කියලවත් මතක නෑ. කවුරු හරි කෙල්ලෙකුට තුරුල්ලු වුණාම..." මා කීවේ කෝපයෙනි.

"කාට හරි තුරුල්ලු වුණාම මයාටත් එහෙම තමා..." ඔහු කීවේ හේනකට නැතිවය.

එහෙත් මම ඇතුළත්තයෙන් දවී ගියෙමි. ඉන්දු දුටුවාත් මෙන්ම මාත් වාමරන් සිටි ඉරියව්ව වසන්නද දකින්නට ඇතැයි මට සිතීමි.

"මයාට වාගෙ එක එකාට තුරුල්ලු වෙලා ඉන්න තරම් විසයක් නෑ මට..." දුර්වල හඬින් වුව ද කියා ගන්නට මම සමත් වීමි.

"එහෙම නම් ඉන්දු කිරිවෙ..."

"මොනවිද ඉන්දු කිරිවෙ..."

කෝපයක් ආරූඪ කරගන්නට තැත් කළත් මගේ කටහඬ බෙහෙවින්ම සසල වී තිබීමි.

"මයා වාමරට තුරුල්ලු වෙලා එළියෙ බංකුවක් උඩ හිටිය කියල..."

සැබැවින්ම වසන්නගේ කට හඬකි වූයේ සැතැල්ලු බවකි. මා එසේ සිටිය ද කම් නැතැයි හැඟීමත් එයින් පළ වීමි. එහෙත් මගේ දෙපා පණ නැති වී ගෙන ආවේය. සිටගෙන සිටියේ නම් මා ඇද වැටෙන්නට වුව ඉඩ තිබීමි. අසරණ වූ විට හෝ අවිනිශ්චිත තත්ත්වයකට ඇද වැටුණු විට කාන්තාවන් වැඩි දෙනෙකු කරන්නේ ඉකි බිඳීමත් කඩා වැටීමය. මට ඇත්තේ සාමාන්‍ය කැනැන්තියකට ද වඩා සංවේදී සිතකි. එබැවින් එක්වරම දෙනෙතට කදුළු ගලා ඒම පාලනය කර ගැනීමට මට නොහැකි විය. මම දෝහෙනම් මුහුණ සකවා ගෙන හඬන්නට වීමි. එහෙත් මගේ කදුළු වලින් සසල වෙන සිතක් වසන්නට නොමැති බව ද මම දන සිටියෙමි.

"මම මයාට අඩන්න කිසිම දෙයක් කිරිවෙ නැතෙ වරුණි. ඉන්දු එහෙම කිරිවට මම විශ්වාස කෙරුවෙ නෑ. මං දන්නවනෙ මයා මගෙ යාළුවන්ට එව්වර කැමති නෑ කියල..."

වසන්න කීවේ මගේ සිත සහසන්නට මෙනි.

"මයාගෙ වැඩේ කොට්ටර හරි කදුළු පෙරන එක. මට පෙන්නන්න බැරි මය කදුළු තමයි..."

එවර ඔහුගේ කටහඬකි තැවරී තිබුණේ කොට්ටියකි. මට හේමාල් සිහිවිය.

"දන්වත් සිය කඳුරු පිහඳා ගන්නකො වරුණි. මම ආසනා මාගා අඩනව බලන්න..."

ඔහු එදා පැවසුවේ මොන තරම් දයාබරවදැයි මම සිහිමි. හේමාල්ගේ දයාබර හඬත් වසන්තගේ නොවිස්සුම් හඬත් අතර ඇත්තේ විශාල පරතරයකි. වාමරගේ සරාසි බවින් පිරුණු කවහඬ ඉදුරාම වෙනස්ය. මගේ සිත බෙහෙවින් ව්‍යාකූල විය. මා කාරය නිවසට ළඟා වන තුරුම හිස නොඑසෙව්වේ එබැවිනි. තනිවම සිවුරුහන් කරමින් රිය පැදවූවා මිසක වසන්ත ද වචනයන්වත් කතා කළේ නැත. නිවසට පැමිණි වහාම මම ඔහුණ සෝදා තයිටියකින් සැරසී ඇඳව වැටුණෙමි. මට බොහෝ දේවල් සිතන්නට තිබිණි.

"ඇයි හෙට උදේට උයන්න දේවල් ලැස්ති කරන්නෙ නැද්ද..." වසන්ත මා පසෙකින් වාඩි විය.

"නෑ..." මම ඇදේ අනෙක් පසට හැරුණෙමි.

"ඉතින් සිය දන්මම නිදා ගන්නද හදන්නෙ..."

"දන්මම කියන්නෙ කිය ද දන් වෙලාව ? හෙට උදේ වැඩට යන්නත් එසායෑ..." මා පැවසුවේ කොට්ඨාසට මුහුණ මඩාගත් වහාමය.

"එක දවසක් වැඩට නොගියම මොකද ? නිවාඩු හතළිස් දෙකක් ද කොහෙද ගියෙන්නෙ..."

වසන්ත යහන අද්දර වූ සුළු ළා පැහැ එළියක් නිකුත් කරන විදුලි පහන දල්වා අනෙක් විදුලි පහන් නිවා දමීය. සෑදයකට සහභාගි වී පැමිණි දිනට ඔහු වඩාත් ආක්‍රමණශීලී

වන බව මම අත්දැකීමෙන්ම දන සිටියෙමි. සැබැවින්ම වසන්ත සමග කායිකව එක්වීම මට ඉතා නිරූප අත්දැකීමක් විය. මගේ විවාහක මිතුරියන් ඔවුන්ගේ විවාහ ජීවිතවල වරුණ පුන පුනා කියද්දී බොහෝ අවස්ථාවල මට සිදු වූයේ හොඳු වී හිඳින්නටය.

"උඹට තම මොකද... මොන දේකින් අඩුවත් කියලද..."

සෙහෙළියත් මා පිළිබඳව සිතුවේ එලෙසය. එහෙත් කිසිවෙකුට කිව නොහැකි මහා අඩුවකින් මගේ ජීවිතය පාල වී තිබිණි.

වසන්තගේ දැන් ඉතා නොඉවසිල්ලෙන් සිරුර පුරා දුටද්දිවත් මගේ හැඟීම් පුබුදු වූයේ නැත. වාමරගේ සිට ගැනීමකින් පමණක් මා ලැබූ සුවය විවාහ ජීවිතයේ කිසිදු දිනෙක මට නොලැබිණි. මම දිගු සුසුමක් හෙලුවෙමි.

යහනේදී රූකඩයක් මෙන් නොහැසිරෙන්නැයි වසන්ත මට වෝදනා මුඩයෙන් පවසා ඇත්තේ වරක් දෙවරක් නොවේ. එහෙත් ඔහු අභියසදී මගේ සියලු හැඟීම් සිතලට ගල් නැසෙයි. ඒ ඔහුගේ මෘදු නොවන හැසිරීම් රටාව නිසාය. සැබවින්ම ඔහු කමන්ගේම සතුට ගැන මිස මගේ සතුට ගැන අභිමත වේණුවකුදු සිතන්නේ නැත. ඔහුට තුරුල් වී ආදරයෙන් මුහුණමින් සිටින්නට..., ඔහුගේ අතේ එල්ලී සුරතල් වන්නට මම කොතෙකුත් පෙරැමි පිරුවෙමි. එහෙත් ඒ පැතුම් සියල්ලම සිතුවිලි වලට පමණක් සීමා විය. පුහ දිවිය යහු කායික සම්බන්ධය පමණකැයි සිතන්නට පවා මම පෙළඹී සිටියෙමි.

සර්වෝදය

සි. - තමන්ගේ අත්පත් කර ගත්
පෝර් - අත්පත් කර ගත්

"කෝට්ටියෙහි ගිර වෙලා යනව වගේද කාර් එකේ යන එක...? ඉන්ද්‍රන් යන ගින්නද පාළුවක් නැතුව යනාකි..."

"පාළුවක් නැතුව යන්න නෙමෙයි කනක් ඇතිලා යන්න නම් ලැබෙන එකක් නැ..."

"ගැණු කවරුන් මිය වගේ කමයි..." වසන්න මා දුන් හේ කෝප්පය අතට ගෙන මෙසයේ කෙළවරන වාඩි විය.

"මව් ඉතින් මියා හොඳට දන්නවනෙ ගැණු ගැන..." මම ඔහුට ඇනුම් පදයක් එල්ල කළෙමි.

"ගැණු ගැන කොච්චර දැන ගන්නත් මට තවම බැරි වුණානෙ මියා ගැන තරියට දැන ගන්න..." ඔහු පැවසුවේ ද ඇනුම් පදයක හැඩිනි.

"මියාට මොනවද මං ගැන අලුතෙන් දැන ගන්න කියෙන්නෙ..." මා ඇසුවේ දෙබැම හකුළුවාගෙනය.

"අලුතෙන් කියා මියා ගැන කිසිම දෙයක් මං දන්නෙ නැ මං ගිතන්නෙ..."

"මොකක්ද වසන්න ඒ කතාවෙ තේරුම..."

මම කපමින් සිටි තක්කාලි ගෙඩියක්, පිහියක් දෙකම ලැල්ල මත තබා වසන්න දෙස බැලුවෙමි. ඔහු හේ කෝප්පයේ අන්තිම උතුරන් පානය කොට එය මේසය මත තැබීය. ඔහුගේ දෙතෙත යොමුව තිබුණේ මා වෙත නොවේ. එහෙත් මම ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි.

"මව්වා ගැන කතා කරන්න කියොත් ගිත නරක්

කරගෙන ගෙදරින් එළියට බිහින්න වෙන්නෙ. මේ නා නා පුරා කියලා බිස්තස් එකක් ගැන කතා කරගන්න යන දවසෙ..."

ඔහුගේ කටහුවෙහි යම් තරමක නොරිස්සුමක් ද නැවටී තිබෙනු මට දැනිණි.

"මියාට මාව නෙමෙයි, මව් මියාවයි තේරුම් ගන්න බැරි වෙලා තියෙන්නෙ..."

මා කී දේ නැසුණාත් මෙන් වසන්න කුස්සියෙන් පිටවී ගියේය. මම ලීපේ ලා නිල් පැහැති සිනි දල්ල දෙස අරමුණකින් තොරව බලා සිටියෙමි. ඉවිමේ උවද්දාට පවා මා වෙතින් කුරන් වී ගියේය.

"දිගෙක ගියදා කුමට දහවේ තනිකඩකම කොච්චර ද අහේ..." මගේ මඟුල් දිනයට පෙර දිනයේ තංගි කනට කොඳුරා කිසු දෙය මොන තරම් සැබැවක් දැයි මට පසක් වන්නේ දැන්ය.

"ළමයින්... මේ වර්ග ජීවිතය කියන්නේ මි කුඩුරන් වගේ දෙයක්. කුඩුව ඇතුළෙ ඉන්න මියො එළියට පැන ගන්න දඟලනවා. පිට ඉන්න උන් ඇතුළට වීගන්න දඟලනවා. බැඳල ඉන්න උන් අපරාදෙ බැන්දෙ කියලා ලක වෙනවා. කොබ්ද ඉන්න උන් බිදින්නෙ කඩ ද කියලා ලක වෙනවා..."

මංගල සභාවේදී කතාවක් පවත්වමින් රණතුංග මාසා කීවේ සැවොම ගිතස්සවමිනි. වෙරිමිනින් හත් දොඩවනවා යැයි එදා ඔහුට කිහිප දෙනෙක්ම දොස් කින. එහෙත් වෙරි මිනින් වුව ඔහු පැවසුවේ යටාර්ටයම නොවේද?

"මව්වා ඇහෙන තොට බයක් තියෙනවා තේද..."

වසන්ත මගේ කතාව කෙදිවිය. මම සෙමින් සිනාසී බිම බලා ගිහිමි. සැබැවින්ම මගේ සිත තුළ වූයේ ඒ අවස්ථාවට මුහුණ දීමට වසිතය පමණි. අනාගතය ගැන බියෙන් සිතන්නට තරම් සිසිදු හේතුවක් මට නොවිය. එහෙත් අද මට දනෙන්නේ මහා කතරක අතරමං වූ විට දනෙන අන්දමේ අසරණ බවකි. මා හේමාල්ගෙන් රැකවරණය පැතුබෙත්, වාමරගේ පහසට තතු වූයේත් ඒ අසරණ බව, තනිකම නිසාම නොවේද ?

වසන්ත නිවසින් පිටවූ පසුව මා රැකියාවට යාම පිණිස මඟට බැස්සේ දඩි ආත්මානුකම්පාවකින් සිත පුරවාගෙනය. සියල්ලන් ගැන සියලු දෙනාම ගැන උපත් කළකිරීමක් මගේ සිත පිටාවට පත් කළේය. කොතරම් සැප සම්පත් තිබුණ ද සිතට සතුටක් නොමැතිව ජීවත් වීමට සිදුවීම තරම් අවාසනාවක් තවත් තිබිය නොහැකිය.

එක් වරම පිටුපසින් පැමිණි මෝටර් සයිකලයක් දඩි ඔසින් පහරක් ගසා මා අබියස තැටිකිණි. මම නිගාස්සී හැරී බැලුවෙමි. වාමර සිනාසෙමින් මා දෙස බලා සිටියේය. හිස පැළඳි හෙල්මටය නිසා මට ඔහු පෙනුණේ අමුතු ලොවක සිට පැමිණියෙකු බඳුවිය. සැබැවින්ම ඔහු ආසන්නයෙන් ඉවත් වී යාමට නොහැකි අන්දමේ හැසීමක් මට දැනිණි.

"තැනින් වරුණි..." ඔහු ඇරඹූ කළේය.

"කෝ... හෙල්මට එක් කළානෙ..."

"මේ ටික දුර යන්න හෙල්මට ඕනෙ නැහැ. ඔයා ස්වේච්ඡෙන් එකටනෙ යන්නෙ..."

මම දෙවරක් නොසිතාම බිසිසිකලයට නැග ගිහිමි. හැද පිටියේ සාරියක් බැවින් නැගීමේ පහසුවට මට වාමරගේ

උරහිසින් අල්ලා ගැනීමට සිදුවිය. එහෙත් දුම්රිය පොළට පැමිණෙන තුරුත් මම ඒ අත ඉවත් කර නොගිහිමි.

වටපිටාව ගැන කිසිම කැපීමක් නොකළ මම දුම්රියපොළ ඉදිරිපිටදී වාමරගේ බිසිසිකලයෙන් බැස ගිහිමි. හෙල්මටයක් නොපැළඳ සිටියෙන් මගේ නිසකෙස් අවුල් වී තිබිණි.

"කොණ්ඩෙ අවුල් වෙලා හේද හොඳමම..." වාමර විමසුවේ සිනාසෙමිනි.

"කමක් නැ..." මම පුරතින් නිසකෙස් සකසා ගිහිමි.

"මහවෙ හේද වරුණි යන්නෙ..."

"ඔව..."

"එන්නෙත් මහවෙ ද ?"

"ඔව"

"මං එන්නද නවසට ස්වේච්ඡෙන් එක ළඟට..." ඔහු පහත් හඬින් විමසීය.

මගේ සිතට සිහිත් කැපී ගැන්මක් බදු නැගීමක් ඇති විය. මම සසල ගතින් වටපිට බැලීමි. දුම්රිය පළේ විකට කවුන්ටරය අසළ සිටගෙන අප දෙස බලා හුන් හේමාල් දැකීමෙන් මගේ කැපී ගැන්ම දෙතුණ තෙතුණ විය. කළල මත මතු වූ සිහිත් දහඩිදු මම ලේන්සුවෙන් පිහදා ගිහිමි.

"ඇයි ඔයා බය වූණේ වරුණි..."

චාමර විමසිල්ලෙන් මදෙස බැලීය. ඔහුගේ බැල්ම වෙනදා මෙන් සරාහි ලෙස නොපෙනිම ගැන මගේ සිත තුළ විමසියක් ද ඇති විය.

"මුත් එක එන්න ඉගියි.. මම යන්නම් චාමර..." මා පැවසුවේ අත් මරලෝසුව දෙස බලමිනි.

"යන්න එහෙනම්... මම හටපට එන්නමකෝ..."

ඔහු මා දෙස බලා යන්නම් සිතාපි බයිසිකලය පෑ ගත්වා ගත්තේය. මම සිතින් සුසුමක් හෙළා ආපසු හැරුණෙමි. මගේ සිත අවුල් බවකින් පිරී තිබිණි. පෙරදා පටන් ඇතිවූ සිදුවීම් සියල්ල නිවැරදිව පෙළ ගස්වන්නට පවා මට හැකියාවක් නොවීය. සැබැවින්ම මට මේ සිදුවන්නට යන්නේ කුමක්ද ?

මම විකට කවුන්ටරය පසුකොට යන ගමන් තේමාල් සමඟ යන්නමින් සිතාපුණෙමි. එය වෙනදා මෙන් උණුසුම් සුකුද්ධිලි සිතාවක් නොවන බව මටම වැටහිණි. ඔහු මදෙස බැලුවේ බැමි රැළි කරගෙනය.

"වරුණි..." මා දුම්රිය වේදිකාවට පය තබන්නට පසුපසින් පැමිණි මේමාල් මා ඇමසිය.

"මට ගුඩි මෝනි... කියන්නවත් මයාව මතක නැති වුණා නේද...?"

"අද මයාව ගුඩි වුණාට මට නම් බැඩි මෝර්නින් එකක්... එකයි එහෙම නොකිව්වේ" මම සිතාසෙන්නට තැන් දුමි.

"මොකක් හරි හැඩා වෙනසක් තියෙනව් කියලා නම් මට කේරෙන්නවා..."

ඔහු ඇද පාද කීවේ ඇනුම් පදයක් එගෙනායි මට සිතිණි. මම අඩිය ඉක්මන් කොට යන එය ගෙනළියත් කණ්ඩායම සිටි තැනට ගියෙමි.

"මේතෙන්නට එනකම් එකට ඇවිත් මේ වික දුටුහෙන එනවා වෙන වෙනම ආවා කියලා අපිව පෙන්න..." සන්ධ්‍යා පැවසුවාය.

"ඇයි උඹට බයේනෙ..." මම ඇගේ උරහිස තෙතින්ගිමි.

"සන්ධ්‍යා ඉතින් අනුන්ට ඊර්ෂ්‍යා කර කර ඉන්න සිත තැහැනේ. ඔයත් කවරු හරි හොයා ගන්නතෝ..." එව් පැවසුවේ සන්ධ්‍යා කේන්ති ගත්වන්නටය.

"අපේ මට තනියම යන එක වැඩිය හොඳයි කිසි කරදරයක් නැ එතකොට..."

"ඉතින් එකට ගියා කියලා අපිව මොනවද කියෙන පුණ්න..." මේමාල් ද කතාවට එක් විය.

"කව් පුණ්න පටන් ගත්තෙ නැතෙ... එතකොට කේරෙයි අනුන්ගෙ ගැණුන් එක්ක යන එකේ රයේ..."

අම්මා කියද්දී මට නොදනුවත්ම මේමාල්ගේ මුහුණ දෙස බැලිණි. ඔහුගේ මුහුණේ වූයේ අඳුරු බවකි. ඒ අඳුරු බවම මගේ මුහුණ මත ද ඇදී සිටින්නට ඇත. මම මිතුරියන් පසුකොට පියවර දෙක තුනක් ඉදිරියට ගියෙමි. සිස්තල් කණුවේ කොළ පැහැති එළිය දල්වුණේ දුම්රිය පැමිණෙන බව ඇහවීමටය. මම නොතැවහිම වේදිකාව දිගේ ඉදිරියට ගියෙමි.

"අපේ සොරි වරුණි මම විහිළුව කියන..." සිවුපසින්

පැමිණ ඇවිණා මගේ බාහුවෙන් අල්ලා ගත්තාය. මම ඇගේ අත ගසා දමිමි.

දුම්රිය පැමිණෙන විට වේදිකාව පුරා ඇති වන්නේ ඇවිස්සුනු කඩ ඉලක මෙන් කලබලකාරී ස්වරූපයකි. සෙනඟ අතරේ අතරමං වෙන කෙතෙකුටත් සොයා ගැනීම එතරම් පහසු නොවේ. එබැවින් මා තුන් වෙනි පෙට්ටියට නැගිනු කිසිවෙකු දකින්නට නැතැයි මට සිතීණි. කොහොමත් මට හේමාල්ට මුහුණ දෙන්නට ශක්තියක් නොවීය. ඇමිනාගේ සරදම් ආයුධයක් කොටගත් මා එතැනින් ඉවත් වූයේ එබැවිනි.

"පළමුවෙනි වේදිකාවට දුන් පැමිණියේ මහව හන්දිය සිට පැමිණෙන සිසුනාමි දුම්රියයි. එම දුම්රිය නවත්වන්නේ ගණේපුල්ල, දෙමටගොඩ, මරදාන සහ කොළඹ කොටුව, කොළඹ කොටුව සිට ගල්කිස්ස දක්වා ඇති සෑම දුම්රිය ස්ථානයකම නවත්වනවා ඇත..."

නැම දිනම අයා පුරුදු බැවින් එම නිවේදනය මට කටපාඩමිය. දුම්රිය අද්වයට ඇදෙද්දී මම සැනසුම් පුපුමක් හෙළිමි. කොළඹ කොටුවට යන තුරු දුන් ඉතින් මට හුදකලා විය හැකිය. එහෙත් මට දකුණේ කුපුරුදු නිවේසකට පිවිසි විට දනෙන අන්දමේ කුහුරු හැඟීමකි.

"වරුණි..." ගණේපුල්ලේ දුම්රිය ස්ථානයේ දුම්රිය නැවතු විට කිසිවෙකු මා ඇමතීය. මම නිහඬව හැරී බැලිමි. හේමාල් මා ආසන්නයේම සිටගෙන සිටියේය.

"හේමාල් මියා කොහෙන් ද මේ පෙට්ටියට නැංගෙ..."
මා විසඳුවේ කරමක විමසියෙනි.

"දොරෙන්..."

මුහුණේ පිළිතුරට වටාපිටාවේ සිටි කිහිප දෙනෙක්ම සිනාසුණහ. එහෙත් මා සිනාසුණේ නැත. හේමාල්ගේ ප්‍රිහුණේ වූයේ පෙර තිබූ අඟුරු බවමය.

"මොකද වරුණි මියාට අද වෙලා තියෙන්නෙ..." මුහුණ මගේ කේශාන්තයේ සිට පාදාන්තය දක්වාම බැල්මක් හෙළිය.

"මොනව වෙන්නද හේමාල්..." මම නොසැලකිල්ලෙන් පැවසිමි.

"මියා අද හරි වෙනස්. මම ඉස්සර වෙලක් කිව්වේ ඒකනෙ..."

"ඒ මියාට පෙනෙන හැටි..."

"මට විතරක් නෙමෙයි දුන් හැමෝටම ඒක පෙනුණා. වෙනදා මහොම ද අමිනලා විහිළ කරන්නේ... මියා අද විතරක් මොකද මව්වර අප්පෙට ගියේ..."

"මට කරදර කරන්න එයා හේමාල්..." මා පැවසුවේ දඩ් ලෙස යටිතොල සසා ගනිමිනි.

"මං කරදරයක් ද මියාට..."

"අතේ නැ... මම එහෙම දෙයක් කිව්වේ නැ..."

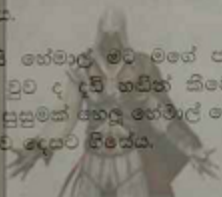
එවැන්නක් මුඛින් පිටවීම ගැන පසුතැවිලි වෙමින් මම පැවසිමි.

"මම පුදුම වෙන්නෙ නෑ වරුණි... හැඟූ කියන්නෙ

තේරුම් ගන්න හරිම අමාරු ජාතියක්... එදා අර මිනිසා ගැන
මියා මොනවද මට කිව්වේ. අද ඒ මිනිසාගේ බඩක් එකේම
නැගලා ආවා... හෙට අනිද්දා වෙනකොට තව මොනව
මොනව අහන්න දකින්න වේවි ද මන්දා..." ඔහු කතා කරගෙන
ගියේ කළකිරිකෙන් මෙනි.

කෝප වීමේ අයිතියක් නැති වුව ද හදිසියේම ඔහු තුළ
කෝපයක් හට ගත්තේය.

"පින් සිද්ද වෙයි හේමාල් මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න
දෙන්න..." මම පහත් වුව ද දුටු හඬින් කීවෙමි. ඔා දෙස
මොහොතක් බලා සිටි පුදුමක් හෙබු හේමාල් කෙතරම් අතරින්
තොරපෙමින් පා පුවරුව දෙසට ගියේය.

Uploaded by

Hemantha 007

For

ගේ සිත යකාගේ කම්මල මෙන් අවිවේකී විය. මම
බොහෝ දේවල් කල්පනා කළෙමි. ඔා ගැන. වසන්ත
ගැන, ආමාල් ගැන, එමේ ගැන, සිතිය යුතු
බොහෝ දේවල් ගිහිණි. හේමාල්ගේ සිත පැරිවෙට
සිදුවීම ගැන මම පැබැටවම දුන් වූයෙමි. ඔහුගේ සිත රිදුණු
බොහෝ විට ඔහු මට පැනසිලි බිස් දෙවිය. එහෙත් මම
සිතාමතාම ඔහු රිදුවූයෙමි. මගේ ජීවිතයේ කිසිදු දිනයක මට
සැනසීමක් ලැබෙද්දී සිතිය නොහැකිය.

"මොනවද එරැකි මියා හැම වෙලාවෙම කල්පනා
කරන්න?"

සිටියෙමි. මා ඇසට පිළිතුරු සිතාමත් පැමිට පවා ආයාසයක් නොගත්තේ එබැවිනි.

"මියා හරියට ජීවිතේම කළකිරුණු ගණනට ඉන්නේ... අවට කියන්න බැරි විදියේ ප්‍රශ්නයක් ද ?" ඇය විභසුවේ දඩි නිතරින්කමක් මවා පාමිනි.

"පුද්ගලික ප්‍රශ්නයක් මයාට කියනවා වැඩිය හොඳයි කෙළින්ම පත්තරේටම දාන එක..." ඇගේ කතාව ඇසුණු අසෝක හඬ නැතුණි.

"මියාලට ඉතින් මම හොඳක් කීව්වත් පෙනෙන්නෙ ඇදවන්නේ..."

සුසිමා ගස්සාගෙන සිය අසුනට ගියාය. මම දුක්බර සිතාමත් පැවෙමි. සැබැවින්ම මසින බෙහෙවින් දුක්බරව සසලව තිබිණි. වරුවක් නිවාදු දමා ගෙදර යාමට පවා මට සිතිණි.

"මිසිට ලොකු සර් කතා කරනවා..." මා අසලට පැමිණි පියසිරි පැවසීය. මම වහා නැගිට ප්‍රධානියාගේ කාමරය වෙතට පිය නැගිමි. සමරතුංග මහතා මැදිවියේ පසුවන ප්‍රතාපවත් පෙනුමැති කරුණාවන්ත තැනැත්තෙකි. එහෙත් වරදක් කොට පසුව චූල්‍ය දීමට මම කට්ටන් මැළි වීමි. මම වකිතයෙන් යුතුව කාමරයට පිවිසියෙමි.

"වාඩි වෙන්ත වරුණි..."

සමරතුංග මහතා සත් කළේය. මම ඔහු දෙස බලාගත්වනම ඉදිරියෙ පුටුවේ වාඩි ගනිමි. ඔහු කණ්ණාඩිය

ගලවා මේසය මත තබා පුටුවට හොඳින් හේන්කු වී දැන බැඳ ගත්තේය. මම මේසයේ කෙළවරක් කොනගන්නට වීමි.

"වරුණිට මොකක් හරි මේ පිරිස් එකේ ප්‍රශ්නයක් තියෙනව ද ?" ඔහු ඕනෑකමින් මදෙස බැලීය.

"නෑ... සර්..." මම කෙඳිවලි හඬින් කීවෙමි.

"එහෙනම් ගෙදර ප්‍රශ්නයක් ද..."

"ඒත් නෑ සර්..." මා කෙඳිවලි වඩාත් පහත් හඬකි.

"එහෙම නම් මොකද මියා හැම වෙලාවෙම අප්පෙට වෙලා ඉන්නේ..."

"එහෙම මොකුත් නෑ සර්..."

"නැත්තම් කමක් නෑ... ඒත් මොනවා හරි මොකක ප්‍රශ්නයක් තියෙනව නම් මට කියන්න. මම කැමති නෑ මගේ සේවක සේවිකාවෝ කිසිම කෙනෙක් සිය විදියට ඉන්නවා දකින්න. රාජකාරියයි පුද්ගලික ප්‍රශ්නයයි නම් කොතෙක්ම එකට පටලාගන්න එපා..."

ඔහු කරුණාවන්ත වුව ද දඩි හඬින් පැවසීය. මගේ දෙනෙතට කදුළු පිරුණි. මම ඒ කදුළු පිටතට පැමිණිම වැළැක්වීමට තදින් ඇසිපිය හෙළිමි. සැබැවින්ම මට හඬන්නට වුවමනා විය.

"වරුණි අපි කාටත් ප්‍රශ්න තියෙනවා. ඒත් ප්‍රශ්නයක් නම් ඒකට විසඳුමක් තියෙනවාමයි. ඒ නිත්‍ය ප්‍රශ්න ගැන ඕනවට වඩා නිතරින් එපා..." ඔහු පැවසුවේ වඩාත්

කරුණාවන්ත හඬිනි.

"මේ දත් යන්න... පොඩ්ඩක් මීට වඩා සැළකිලිමත් වෙන්න ඕන වැඩ ගැන කේරුණා ද?"

සැබැවින්ම සමරතුංග මහතා බැණ වැදුණේ නම් මයිත මේකරම් නොවිදෙන්නට තිබිණි. ඔා නැවතත් මගේ මෙයස කරා පැමිණියේ කදුළු පුරවා ගත් දෙනෙකිනි. සියලු දෙනාම විමසිල්ලෙන් මදෙස බැලූහ.

"මොකද වරුණි බොස් බැන්න ද..." නිමල් විමසීය.

"නැහැ..."

"එහෙනම් ඔයා අඩන්නෙන..."

එහු අසද්දීම මට හැඩිණි. උදේ සිටම සිනේ පිරකොට ගෙන සිටි වේදනාව බැමි කඩාගෙන පිට වන්නට විය. මම මෙයස මත හිස නොවා ගසිමි.

"ඇයි වරුණි..."

සුසිමා මගේ හිස පිරිමැද්දාය. එහෙත් මට කතා කර ගැනීමට ගත්තියත් නොවීය. විනාඩි ගණනාවකට පසුව හිස මසවා බලද්දී ද සුසිමා ඔා අසළම සිටියාය.

මගේ සිතෙහි ඇය පිළිබඳව දුකක් ද ඇති විය.

"යහු වරුණි මුණ සෝදාගෙන එන්න... මුණ හොඳටම රකු වෙලා..."

සුසිමා පැවසුවේ අනුකම්පා සහගත හඬිනි. මම

සිතාසෙන්නට කැන් දැමි. එහෙත් එය වඩාත් ළං වන්නට ඇත්තේ හැඩුමකටය.

ඔා එදින මහනුවර බලා යන දුම්රියෙන් යාමට සිතුවේ හේමාල් මෙන්ම එාමර ද මහ හැරීම සඳහාය. හේමාල් නම් නැවත කිසි දිනෙක මගේ මුහුණ බලන්නටවත් එදිසි මට සැකයක් ඇති විය. එහෙත් දුම්රිය අතරමග බොහෝ වේලාවක් තතර කරගෙන සිටියේය. එය ගම්පහ දුම්රිය ස්ථානයට ළඟා වූයේ වෙනදා මෙන්ම දුම්රිය එන වේලාවටමය. මම සැලක සිටින්න යුතුව දුම්රියෙන් බැස ගසිමි. එාමර සමඟ තනි වෙන්නට මෙන්ම මුහුණෙන් මිදි සලා යන්නට ද මට වුවමනාව තිබිණි. ඔා සිතූ පරිදිම එාමර මගි පාලම පාමුල බයිසිකලය නවතාගෙන බලා සිටියේය. මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි.

"මම හෙල්මට එකක් අරගෙනම ආවා..." එාමර හෙල්මටයක් ඔා වෙත දිගු කළේය. එමම කිසිදු කතා බහකින් තොරව එය පැළඳ ගසිමි.

"ඇයි වරුණි ඔයා අමුතු වේලා... අවලක් වාගෙ..." එහු බයිසිකලයට නහින ගමන් මිනෑකමින් මදෙස බැලීය.

"අපේ මන්දා එාමර..."

මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි. එාමර බයිසිකලය පසේ ගත්වා පාරට ගත්තේය. ඔහු සමඟ නිවසට යාම සුදුසුදි මම මොහොතක් කල්පතා කළෙමි. එහෙත් ඔහුට එය පැවසීමට තරම් දිරියක් මට නොවීය.

"එසන්න හෙදර නෑ හේද මේ වේලාවට..."

අපේ නිවසට හැරෙන පටු පාරට බයිසිකලය හරවමින් ඔහු යන්නමින් මා දෙස හැරී බැලිය.

"දන් ඇවිල්ල ද දන්නෙත් නෑ. උදේ මගින්දන් එක්ක ගියේ..."

"එහෙම නම් අද එයිද දන්නෙත් නෑ..."

"ගෙදරටම යන්න මත නැහැ වාමර. මාව මෙහෙත් දන්න. මට යනැයි..." මම පැවසිමි.

"නෑ ගෙදරටම යමුකො. මට ඔයත් එක්ක පොඩ්ඩක් කතා කරන්න මත..."

ඔහු පවසද්දී නිහඩ වෙනවා හැරෙන්නට වෙන විකල්පයක් මට නොවිණි.

මා අත් බැගයෙන් යතුර ගත්තේ වෙවිලන අතැතිලිවලිනි. දොරේ යතුරු සිදුරට හරි හැටි නොවැටී දෙවරක්ම යතුර බිම වැටුණේය. සැබවින්ම මම බෙහෙවින් සසල වී සිටියෙමි. මා දෙස සරදම් බැල්මක් හෙළ වාමර යතුර අසුලාගෙන දොර විවර කරද්දී මම විමසිලිමත් දැසින් වට පිට බැලුවෙමි. අසල්වැසියෙක් දුටුවහොත් කුමක් සිතනු ඇද්දයි මම කල්පනා කළෙමි.

"ඔන්න දොර ඇරියා මැඩමි. ඇතුළට යන්න..."

වාමර ආචාර කරන්නාක් මෙන් හිස නමා පැවසීය. කලබලයෙන් ගෙට ඇතුළු වෙද්දී මගේ උරහිස දොරේ ගැටිණි. වාමර හඬ නඟා සිනාසුණේය.

"මොකද වරුණි ඔයා හරියට හිතෙන් ඇවිදිනවා වාගෙන..."

"ඔයාට නම් හිතා..." මම ඔහු දෙස නෙත්තාඩු බැල්මක් හෙළිමි. "මට පිදුණා හොඳටම..."

"කෝ එන්න මං අත ගාන්න..."

"හිතේ ඇති..."

"මම හිත හිතා විතරක් ඉන්න නෑන..."

ඔහු එක්වරම මා ළඟට ඇද ගත්තේය. උරහිසේ එල්ලාගෙන සිටි මගේ අත් බැගය බිම වැටිණි. එය අසුලා ගැනීමට බිමට නැඹුරු වෙද්දී ඔහුගේ අත ගිලිහී ගියේය. මම අත යටින් රිංගා නිදන කාමරයට දිව ගියෙමි. වාමර ද මා පසුපසම එනු මට දැනිණි.

අත් බැගය ඇද මතට විසි කළ මම හැඳ සිටි ඇඳුම් පිටින්ම නාන කාමරයට වැදුණෙමි. මගේ මුළු සිරුර ආශාවකින් ද බියකින් ද වෙවිලමින් තිබිණි. මම නාන මරුව (බාත් ටබ්) මත වාසි වීමි.

"මට කවි ගමනක් යන්න තියෙනවා. ඉක්මනට මුණ සෝදා ගෙන එන්න වරුණි..."

වාමර නාන කාමරයේ දොරට කට්ටු කළේය.

"ඉතින් ඔයා යන්නකො..."

ඔහුගේ කතා කරන්න භූගත් දේවල් තියෙනවා..."

"එහෙමනම් මම මුණ හොඳගෙන එනකම් මියා සාලෙට වෙලා ඉඳගෙන ඉන්න..." මම කීවෙමි.

"හරි හරි... මම යන්නම්. අපෝ... තියෙන බයක්..." ඔහු ඉවත් වී යන සපත්තු හඬ ඇසෙන තුරුම මම හිඳ සිටි තැනින් නොහැසිටිවෙමි.

එක්වරම නාන කාමරයට වැදුණු බැවින් ඇඟ සෝදාගෙන ඇඳ ගන්නට ඇදුමක් මට නොවීය. මම කුඩාය ඇඟ දවටා ගනිමි. එය ඉතා කෙටි විය. මේලෙසින් නිදන කාමරයට ඇතුළු වීමට මසිනෙහි වූයේ වකිතයකි. වාමර කොණේ හෝ රැඳී සිට මා දෙස බලා සිටිනු ඇතැයි මට සිතීම. සැබැවින්ම පිටස්තර පිරිමියෙකු සමග මම කිසිදු දිනයක නිවසේ තනි නොවිමි. මගේ සිත සසල වී තිබුණේ එබැවිනි.

මම දොර යන්නමින් හැර බලා වාමර පෙනෙන්නට නොසිටියෙන් කාමරයට පිවිසුණෙමි.

"හා... මම අදනෙ මයාගෙ ලස්සන හරියටම දක්නෙ..."

වාමරගේ කටහඬ කාමරයේ දොර කඩින් ඇසිණි. මම එකවරම නිහඬවුණෙමි. වාමරගේ ආශාවෙන් පිරුණු දෑස මගේ සිරුර පුරා දිව යනු මට පෙනිණි. සැබැවින්ම වසන්ත ඉදිරියේ හැර අන් කිසිවෙකු ඉදිරියේ මගේ සිරුර මේ කරමින්වත් නිරාවරණය වී නැත. අතින් කට වසාගෙන මොහොතක් එලෙස තැවී සිටි මම වහා නාන කාමරයට වැදී නැවතත් දොර වසා ගනිමි.

"වරුණි මොකක්ද මියා මේ කටහඬ නාන කාමරයට එළියට එන්නෙතො. මට යන්නත් පරක්කු වෙනවා..."

වාමර එක දිගටම දොරට තට්ටු කරන්නට විය. මම දොරට පිට දී නිහඬව සිටියෙමි.

"වරුණි..." එවර වාමරගේ කටහඬ නැඟුණේ නොඉවසිලිමත් උස් හඬකිනි.

"මියා යන්න වාමර..." මම ඇසෙන නැසෙන හඬින් කෙඳිරුවෙමි.

"ජලීස් වරුණි... මට ඔයත් එක්ක විනාඩි පහයි කතා කරන්න ඕනෙ..."

කිසිවකු ඉදිරිපේ බැහැපත් නොවන වාමර මේකරම් බැහැපත් වීම මට අදහා ගත නොහැකි විය. මම සෙමින් හිස නමා මගේ දෙපා දෙස බැලුවෙමි. ඒවා ඉතා පැහැපත්ය. ගැහැණියෙකුට ආවිම්බර විය හැකි තරමේ රුමක් සිරුරක් මා සතුය.

"මෙව්වර ලස්සන ගැණියෙකුත් ගෙදර ඉන්දද්දිනෙ උඹ එක එකී පස්සෙ යන්නෙ..." වසන්තගේ ඇතැම් මිතුරන් සිහු සමග කියනු මට ඇසී ඇත.

"ලස්සන කිසුණට මදි වෙ..." වසන්ත එක් වැටෙන පැවසීය.

"එහෙනම්...?"

වසන්ත පැවසුවේ කුමක්දැයි මට පැහැදිලිව වැටහුණේ නැත. එහෙත් සිහු මිතුරන් සමග මග හඬින් සිතාගෙන මට ඇසිණි.

"වරුණි..." නැවතත් වාමරගේ කටහඬ ඇසිණි.

"මං කිව්වනෙ මියාට සාලෙට යන්න කියල. ඇයි මයා ආවෙ...?"

"දන් ඉතින් එළියට එන්නකො. වසන්ත හදිසියෙ ආවොත් එනෙම බලයි මම මොනවද බෙඩ් රුමී එක් කරන්නෙ කියල..."

"ඒක තමයි මියාට යන්න කිව්වෙ..." මම ජයග්‍රාහී හඬින් පැවසිමි.

"මියා දන්නවනෙ වරුණි මගෙ හැටි. වසන්ත ආවත් යන්නා මං මේතනින් මියා එළියට නාවොත්..." ඔහු පැවසුවේ මඳ තර්ජනයක් ද මුසුවූ හඬිනි.

මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි. දන් මේ මිනිසාට කීකරු නොවී මම කළ හැකි යමක් නැත. සැබවින්ම මගේ යටි හිත ද ඔහුගේ පහසු අපේක්ෂා කළේය. එහෙත් මම දැඩි ලෙස බියපත්ව සිටියෙමි. මේ සෙමින් දොර විවර කරගෙන පිටතට පිවිසියෙමි.

"ඔව්වර වෙලා ආව නම් අපි කොයි තරම් දේවල් කතා කරන්න කිවුණ ද? ඇයි වරුණි මියා මට ඔව්වර බය..." වාමර විමසුවේ මඳ අමනාපයක් ද මුසුවූ හඬිනි. "මං මියාට මග දිදියට දක්කම් මොනව වෙනවද..."

"මියා වගේ නෙමෙයින් වාමර මම, මං කොඩිවර දේවල් හිතන්න මනෙද..." මා කිවේ බිම බලාගෙන වම් පසේ සැටහිල්ලෙන් සුළඟුණ හාරමිනි.

"මොනවද මියාට හිතන්න කියෙන්නෙ..."

"මම බැඳුනු ගැණියෙක්..."

"ඉතින් බැඳුනු ගැණියෙක් වෙත කෙනෙක් එක්ක සම්බන්ධ වුණා කියල කතාවක් හදෙයි කියල මියා බයයි. එහෙමනෙ..."

"මව්, ඇත්තටම ඔව්..."

"මියා හිතන්නෙ නැද්ද එකකොට නොබැඳුනු මම බැඳුනු කෙනෙක් එක්ක යාළු වුණා කියල කතාවක් හදෙයි කියල..."

"ඉතින් අපි අතරෙ එහෙම මොකුත් සම්බන්ධයක් නැතෙ..."

මම වාමර දෙස අඩි බැල්මක් හෙලුවෙමි. වාමර දෙබුම හකුළුවා ගෙන මොහොතක් මා දෙස බලා සිටියේය.

"හිතට වීරුද්ධව කතා කරන්න ටො වරුණි. කියාගෙන ගිනේ ඉස්සර නම් මං හැන කිවුණේ වෙරියක්. මං දන්නවා ඒක. ඒත්... දන් මියා කැමතියි මට. නෑ කියන්න ටො..."

"මං දන්නෙ නෑ වාමර. මට මොකුත් හිතාගන්න බැහැ..." මම දැන හැසිමි.

"මියා දක්කදා ඉඳලමයි මට ආදරේ තිබුණේ වරුණි. වසන්ත මියා හැන නොහිතා වෙත අයක් එක්ක සම්බන්ධ වෙනකොට මගේ හිතේ ඒ ආදරේ තවත් වැඩි වුණා. විය්ටාස කරන්න කෙල්ලෙ මේ ඇත්තමයි..."

ඔහු මගේ දෙදරහිස් මත දැක් කැසුවේය. ඒ දැනෙහි මට මට දරාගත නොහැකි තරම් විය. මම ඔහුගේ ළමාදෙහි බිය රඳවා ගනිමි.

"මම මියාගෙ පවුල කඩා ඉතිරවන්න ලැස්ති වෙනවා කියලා හිතන්න එපා වරුණි. ඒත් මම මියා ගැන දුකයි.... මියා වගේ ලස්සන කෙල්ලෙකුගෙ ජීවිතේ හොඳම කාලෙ කඳුළෙන් දියවෙලා යනවා දකින්න ආස නෑ මං..."

මගේ නිරාවරණ ගෙල පිටු පස සෙමින් සෙමින් පිරිමදිමින් වාමර මිමිණිය. අනිත්යේ දිනකදී නම් ඉව්වා බස් යයි සළකා මා එවදන් බැහැර ලන්නට ඉඩ තිබිණි. එහෙත් වටහා ගත නොහැකි අන්දමේ බැමමකින් මම මේ මිනිසාට බැඳෙමින් සිටියෙමි. ඔහුගේ දෙතෙතින් තික්මෙන සරාහි කැල්මෙන් මගේ ඉඳුරන් පිබිඳෙමින් ආවේය. ඔහු දෝතින්ම මගේ මුහුණ උඩට හරවා ගෙන මගේ දෙතොල් මත මෙහෙයල තැබුවේය. කෘණික පෙළඹවීමකින් මෙන් මගේ දැන ඔහුගේ ගෙල වටා එතිණි. ඔහුගේ දෙතොල මගේ ගෙල දක්වා පහළට ඇදී යද්දී තව තවත් ඔහුගේ පහස ඉල්ලා මගේ ගත මුර ගැවේය.

"වරුණි..."

වාමර කොඉවසිලිමත්ව මගේ නම කොඳුළේය. කකා කරගන්නටත් නොහැකි රසවත්කමකින් මම මත් වී සිටියෙමි. මගේ ගත වටා ලිහිල්ව එහි තිබුණු තුවාය ගිලිහී බිම වැටෙන්නට නිමේසයක් වත් ගත වූයේ නැත. මෙතෙක් කල් වසන්න ඉදිරියේ පමණක් නිරාවරණය වූ මගේ සිරුර වාමර ඉදිරියේ අතපේකිතව නිරාවරණය වෙද්දී මගේ දෙතෙත් ඉදිරිපිට අතතුරක රතු එළිය දල්වෙන්නට විය. මම ලද අවසරයකින් වහා නැඹුරු වී තුවාය ගෙන ගත වටා ඔතා ගනිමි. ඒ වන විට සිත ගත සිළි පොළමින් නැගී ආ කුරාහික හැකුම් කෙමෙන් සමනය වෙමින් තිබිණි. මම ඉවතෙහිට පත්

නියායෙන් සෙමින් ගොස් ඇඳ මත වාඩි ගනිමි. වාමර මා වෙත හෙළුවේ ප්‍රතේලිකාත්මක බැල්මකි.

"වරුණි..."

ඔහු මගේ සිරුරට තෙරපෙමින් ඇඳ මත වාඩි ගත්තේය. ඔහුගේ අතක් මගේ කර වටා රැඳිණි. අතෙක් අත රැඳුණේ අඩක් පමණක් ආවරණය වී තිබූ දෙව්වොර මතය. මම අව්‍යක්ත බැල්මකින් එදෙස බලා සිටියා පමණි. සැබැවින්ම ඒ වන විට මා තුළ ගේෂ වී පැවතියේ කළකිරීමකි.

"ඇයි වරුණි... මොකද මයාට වූණේ...?"

"මොකත් නෑ..." මම සෙමින් කෙදිබිමි.

"මියා දත් යන්න වාමර..."

මම පහත් වූවත් දැඩි හඩින් ඔහුට අණ කළෙමි.

"මියා ආවේ මගෙන් එක්ක කතා කරන්න හුඟක් දේවල් තියෙනවා කියලා... ඒත් දත් වෙන්න ගියේ මොකක්ද ?"

"මොනවත් වූණේ නැහැනෙ ඉතින්..." ඔහු දහකාර ලෙස සිතාසෙන්නට විය.

"වුණාට පස්සෙ පසුතැවිලි වෙලා වැඩක් නෑ වාමර..."

"ඉතින් ඇයි පසුතැවිලි වෙන්නෙ... කවදාත් තව පසුතැවිලි වෙන්න වෙව් මයාට හැදෑම එක්ක බිඳිනව ජීවිතේ ගෙවුණොත්..."

"මම හිතන්නෙ නැහැ එතෙම..." මම කෙදිබිමි.

"මොහොතකට කරන්නෙ නිතර වරදට වරදේ..."

නොගුවිසල්ලෙන් මෙන් නැගී සිටි වාමර කළුසම සාක්කු දෙකේ දැන රුවාගෙන ඒ මේ අත සක්මන් කරන්නට විය. ඔහුගේ ඔහුගේ නැගී නිමුණේ බලාපොරොත්තු කඩවීමක සේයාවත් බව හැඳින් ගන්නට මට එතරම් වෙලාවක් ගත වූයේ නැත. එහෙත් මට කොතරම් අකටසුතු කම් කළ ද වසන්තයේම වහල යටේ ඔහුට දෝගි වීම කළ නොහැක්කක් විය. මම එය වාමරට වටහා දීමට උත්සාහ නොගත්තෙමි.

එක්වරම හෙය ඉදිරිපිට තනර කළ කාරයක හඬ නැගෙද්දී වාමර මෙන්ම මම ද හිඟස්සුණෙමි. ඔහු සක්මන නවතා මා දෙස බැලුවේය.

"වසන්ත වෙන්නැයි..." මම කෙදිවිමි. සැබැවින්ම වරදක් කළ බවට හැඟීමකින් මගේ සිත දවෙන්නට විය. කිසිම දෙයක් සිතා ගත නොහැකිව මම බලා සිටියෙමි.

"මම යන්නම් එළියට..."

වාමර පිටව ගියේ නිදන කාමරයේ දොර ද වසාගෙනය. මම සිටි ඉරියව්වෙන්ම නොසැළී සිටියෙමි. සැබැවින්ම නැගීට ඇදුමක් මාරුකර ගැනීමට තරම්වත් මතකයක් මට නොවීය.

කාමරයේ දොර විවෘත විය. වසන්ත හොඳටම බිමක්ව සිටින බව ඔහුගේ පිය ගැටෙන හඬින්ම මට වටහා ගත හැකි විය.

"වරදේ..." ඔහු ඒ මේ අතට වීසි වෙමින් පැමිණ මා අසල වාඩි විය. මම පිළිතුලින් ඉවතට හැරුණෙමි.

"වරදේ අර වාමර ඇවිත් ඉන්නවා තේද... බොන්න ඔබුන් දුන්නෙ නැද්ද...?" ඔහු කතා කළේ වචන පටලවීමිනි.

"මම දුන්න ඇති එක්ක නැ..." මම නොරිස්සුම් සහගත ස්වරයක් මවා ගනිමින් කීවෙමි.

"උඹ දන්නෙ නැ වරදේ... මගෙ යාළුවන්ට සලකන්න. උඹ දන්නෙ නැ. උන් මට පණ වුණත් දෙන්න ලැස්සි යාළුවෝ. තේරුණා ද උඹට...?" ඔහු මගේ උරගිසින් අල්ලා පසු දෙසට හරවා ගත්තේය.

"මහොම ඉන්නකොට උඹ හරි ලස්සනයි වරදේ..."

එවර වාමර ගැන මතකයක්වත් නැති අන්දමට ඔහු කතා කරද්දී මට සිතා යන්නට ආවේය. මම දඩ්බ යටි නොල සතා ගනිමි.

"ඒත් ගැනියක් ලස්සන වෙලා විතරක් මිදි. මට උඹට ලැජ්ජ නැතුව ඕනම කෙනෙකුට පෙන්න්නහන පුළුවන් මගෙ ගැනි කියලා... ඒත් උඹ රුකඩයක් වානෙ උඹට බෑ මාව සතුටු කරන්න..."

වසන්ත වචන කව කඩා එක දිවම කියාගෙන යන්නට විය. වෙරි මඟින් නත් දොඩවනවා යයි ඔහුගේ කිසුම් අව්න දමන්නට මට හැසියාවත් නැත. සැබැවින්ම ඔහු මා පිළිබඳව සිතා සිටින්නේ එදෙස බව මම දන සිටියෙමි. මගේ සිතට කෝපයක් ශෝකයක් මෙන්ම පසුහැරිල්ලක් ද දැනිණි. මම දෝගිත්ම ඔහුණ වසා ගනිමි. වස්තුවක් පැවුරුණ මෙන් මගේ දෙනෙකින් කඳුරු දෝරේ ගලා ගියේය.

"උඹ දන්නෙ මව්වයි... අවන්න විතරයි. උන් එයේ"

ගැඹිසක් බැඳගන්න එක මගේ අවසානාව..."

මහ හඬින් පැවසූ වසන්ත නැවතත් වැනි වැනි සාලය දෙසට යන්නට විය. මම තවත් හැඩුවෙමි.

රාත්‍රි ආහාරය පිළියෙළ කරන්නට තරම්වත් සිතක් මට නොවීය. මම නයිටිය ඇඳගෙන ඇඳේ වැතිරුණෙමි. හඬා වෙහෙසිමත්, සිතේ පිඩාවත් නිසා මට ඉක්මණින්ම නින්ද ළඟා වෙන්නට ඇත. කිසිවෙකුගේ අනැඞිලි හිස කෙස් අතරින් ගමන් කරනු දකිමින් මම අවිදි වුණෙමි. මගේ නිදි බර දැසට හසු වුණේ වාමරගේ රුවිය.

"වාමර..."

මා ඔහුගේ නම පැවසුවේ රහසිනි.

"මියා ඇයි මේ වෙලාවේ...?"

"මං තවම හියෙ නැ වරුණි. වසන්තට හොඳටම වැඩි වෙලා අද..."

ඔහු පැවසුවේ කට කොණකට සිනාවක් නඟා ගනිමිනි. මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි.

"මියා හොඳටම අඩිල තේද වරුණි..." වාමර මගේ නිකවින් අල්ලා දෙනෙතට එබී බැලුවේය. සැබැවින්ම ඒ මොහොතේත් මගේ දෙනෙතට කඳුළු පිරුණි.

"බඩගින්නෙ නිදා ගන්න එයා. මොනවහරි හදාගෙන කන්න..."

"ඔව් බඩගිනි නැ වාමර..."

ව

"මට මියා ගැන දුකයි වරුණි. වසන්තට මොනව වෙලාද මන්දා... මිය තරම්ම මියාගෙ හිත රිද්දන්නෙ..."

"ඔව්ව ගැන දැන් කතා කරල පලක් නැ වාමර. මේ මම ලබා උපන් හැටි..." මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි.

"වසන්ත සෙවි එකට වෙලා නිදි. මම ඇඳට ගෙනත් දාන්න ද..."

"මනෙ නැ. ඇහැරුණාම එන්නෙ නැතැ..." මම ඕනෑමට එපාවට කීවෙමි.

"හොඳටම ධ වුණා. මම යන්නම් හොඳේ. හෙට උදේ එන්නම්කො..."

දඩි සේ මා කුරුළු කොටගෙන මගේ දෙතොල සිස ගත් වාමර දොර වෙත ගිණිගියේය.

"මියාට දාල යන්නත් ලෝබයි..."

ආපසු හැරුණු ඔහු පැවසුවේ විහිළුවට නොවෙතැයි මට සිහිණි.

"ඒ වුණාට මියාට ඉන්න අවසර නැ..." මම මිද ලෙස සිනාසුණෙමි.

"මං දන්නවා ඒක..." ඔහු සිනාපෙහිත් යන්නට ගියේය.

ඉදිරිපස දොර ඇවි වැසෙනවාත්, මේටර් කයිකලය පණ ගැන්වෙනවාත් මට ඇසිණි. අනතුරුව පුළුල් පරිසරයම මහා නිහඬතාවයක ගිලී ගියේය. මම පෙහිත් පෙහිත් සැලකට යෙමි. වසන්ත සෙවිය මත දිගැදි නිදා සිටියේය.

"වසන්ත..." මම ඔහුගේ උරහිසින් අල්ලා සෙලවිමි. ඔහු උගුර යටින් හඬක් පිට කළේය.

"වසන්ත..." මම නැවතත් කතා කළෙමි. ඔහු එවර දෙනෙත් විවර කර බැලීය. ඔහුගේ දෙනෙත රත් පැහැ ගැන්වී තිබිණි. මගේ සිතට දැනුණේ කළකිරීමකි.

"ගිහිල්ල මය ඇඳුම් මාරු කරල දාල නිදා ගන්න..."

ඉවත බලාගෙනම ඔහුට පැවසූ මම නැවතත් කාමරයට වැදුණෙමි. ඊට මොහොතකට පසු වසන්ත ද ඇදේ පසෙකින් වැසිර ගත්තේය. මා ඇදෙත් නැගිට ජනේලය අසලට ආවේ ඔහුට හොඳින් නින්ද ගිය බව පසක් වූ විටය.

"උඹ රුකඩයක් වාගේ ගැණියක්. උඹට බෑ මාව සතුටු කරන්න..."

ඔහුගේ වදන් දෝංකාර දෙමින් මට ඇසෙන්නට විය. සැබැවින්ම මා සැමියා සතුටු කරන්නට හැකියාවක් නැති ගැහැණියක් ද ? වසන්ත වෙනත් ගැහැණුන් කරා යන්නේ මගේම වරද නිසා ද ?

"සැමියා වැරදි කරන්නේ නම් බිට්ද නිවැරදි නොවේ..." කාගේදෝ සමරු පොතක තිබී කියවූ දෙයක් මගේ මතකයට පිවිසිණි. මම සෙමින් ගොස් වසන්ත අසලින් වාඩි ගතිමි. අප දෙදෙනා විවාහ වූයේ මොන තරම් නම් පැතුම් සිත්වල පුරවාගෙන ද ? ඒ සියල්ල සිහින පැතුම් වූයේ මොන තරම් බේදනීය ලෙස ද...?

මට අම්මාත් කාන්තාත් පිහි විය. මගේ විවාහ දිනයේ

ඔවුන් දෙදෙනා සිටියේ දඩ ආඩම්බර බවකින් යුතුවය. මලක් සේ හදා වඩා ගත් වැඩිමහළු දියණිය කුල සිව්නට අනුව දියයක දෙන ඕනෑම මව්පිය යුවලකගේ සිත්වල ඒ ආඩම්බරය තියෙනු ඇතැයි මට සිහිණි. එහෙත් අද මගේ කත්වය ඔවුන් දෙදෙනා දැනී නම්...? ඔවුන් දැකීමේ නොඉවසිල්ලත් මසිතට පිවිසිණි. දින කිහිපයක් නිවාඩු දමා ගෙදර යා යුතුයැයි මම සනිටුහන් කර ගතිමි.

"මම ගෙදර ගිහින් එන්න යන්න ඕන..."

පසුවදා උදෑසන තේ මේසයේදී මම වසන්තට කීවෙමි. සැබැවින්ම මා ඔහු සමග කතා කළේ ආනන්දකයෙකු සමග කතා කරන ස්වරයෙනි. ඔහු නිහඬව පාත් පෙත්තක බවට පත්වන්නට විය. මම නොඉවසිල්ලෙන් ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි.

"මොකටද මේ හදිස්සියේ ගෙදර යන්නෙ. මට නිවාඩුත් නැ..."

ඔහු කතා කළේ විනාඩි දෙක තුනක ඇවෑමෙනි.

"මම කිව්වේ මොට යන්න කියල තෙමෙයි මම යන්න කියල... අනිත් එක මගෙන් එක්ක ගමනක් යන්න තවද මොට නිවාඩු තිබුණේ..." මා පැවසුවේ නොවිස්සමෙනි.

"ඉතින් මොට කනියම යන්න පුළුවන්ද එව්වර දුර..."

"කැගල්ල කියන්නෙ එව්වර දුරක්ද..."

"වයාගේ අම්මලාගෙන් මට බෑණුම් අනන්ත වෙයි වයාට නෑ... යෙත් එව්වා කියල..." ඔහු සිතාසෙන්නට තැත් දරුවේය.

"මොත් එක්ක ගිවිසත් මා ඉන්න කනියෙත් වගේ කෙයි."

එවා අම්මලටත් තේරෙන්න මින..."

මා පැවසුවේ දඩි හඩිකිනි, මගෙන් එවැනි වදනක් අපේකා නොකළ විටෙක මෙන් වසන්න මා දෙස බැලිය. මම ඒ බැල්ම නොකකා හැරියෙමි.

"මොකක්ද වරුණි ඒ කතාවේ තේරුම..."

"තේරුම මොකක්ද කියල මට වැඩිය හොඳට මයා දන්නවා නැතැ..."

මම වේගයෙන් පුටුව පස්සට කොට නැගිට නිදන කාමරයට ගියෙමි.

"එහෙමනම් මයා ලැස්සි වෙන්න. මං මයාව ඇරලලා ආපහු එන්නමි..." කාමරයට පිවිසි වසන්න පැවසුවේය. පෙරදා සිදු වූ කිසිවක් නොදන්නා ලෙසින් ඔහු කතා කරද්දී මසිනට දකුණේ අම්මාපයකි.

"එයා... මං තනියම යන්නමි. මයා අපේ මරිස් එකට කෝල් එකක් දාල කියන්න මට දවස් දෙක තුනකට නිවාඩු මින කියල..."

"මයා දවස් දෙක තුනක්ම එන්න නැද්ද..."

"ඇවිත් මේතන තියෙන තාවගම් බල බලා ඉන්නවට වැඩිය හොඳයි හෙදරට වෙලා ඉන්නවා."

මම අල්මාවිය ඇර ඇඳුම් කීපයක් පිටතට ගනිමි. වසන්ත මා සම්පයට පැමිණ දෙල්ලගිසින් අල්ලා මා හැරවුයේ මා "ලායි" කියවෙන තරම් වේගයෙනි. ඔහුගේ දෙනෙත තුළ

කෝපයක් රැඳී තිබෙනු මම දිටිමි.

"වරුණි මොකද තවුසෙට වෙලා තියෙන්නෙ. හැම වෙලාවෙම කියන්නෙ ඇනුම් පදයක්මයි..."

"වෙන මොනවද මට කරන්න කියන්නෙ..." මා විමසුවේ ද කෝපයෙනි.

"තවුසෙට වෙන කරන්න දෙයක් නෑ තමයි. එක්කො ඇනුම් පද කියයි, එක්කෝ අඩයි. ඒ වුණට ඉල්ලන්නෙ නම් සම තැන..." ඔහු පැවසුවේ අවශ්‍ය සහගත සිතාවකින් යුතුවය.

"මට මින ඇති සම් තැනක් නෑ. ඒත්... ගැහුණු කියන්නෙ මයාලට මින මින විදියට තවවන්න පුළුවන් සෙල්ලම් බඩු කියල හිතන්න එයා... මට ලැබෙන්න මින තැන ලැබුණෙත් හොඳටම ඇති..."

"ලැබෙන්න මින තැන තේන්නම් ලැබිල තියෙන්නෙ. මයිට වැඩිය තැනක් ලබා ගන්න බැහැ තවුසෙට කවදාවත්..."

ඔහු දිගටම කතා කළේ අවශ්‍ය සහගත ස්වරයෙන්මය. අසු වූ දෙයකින් ඔහුව දමා ගැසීමට තරම් කෝපයක් මසිනට ඇති විය. අමාරුවෙන් සිත සන්සුන් කර ගත් මම ඇඳුම් කිහිපය බැගයක අසුරා ගන්නට විමි. වසන්න නැවත කතා කළේ මා සුදානම් වී අවසන් වූවාටත් පසුවය.

"මයා දත් කොහොමද යන්නෙ..." ඔහු විමසුවේ නිවුණු ස්වරයෙනි.

"බස් එකේ..." මම ගණනකට නැගිට පිළිතුරු දුනිමි.

"බස් එසේ යන්න මනෙ නැහැ. හිසාම ඉසේරදේ හැදෙනවනෙ... යළි. මම හිතන් ඇරලන්නමි..."

ඔහුගේ නිවුණු ස්වරය මගේ දෙතොලට සිනාවක් තංවන්නට සමත් විය. 'මයා නම් හරි කැමති ඇති මං කවදාවත් ආපහු නේතවානමි...' යයි කීමට කටට ආව ද මම එවදන් හිල ගනිමි. සැබැවින්ම මිනිසුන්ට මොන තරම් ලස්සනට රහපෑ හැකි ද...?

මම කිසිදු කතා බහකින් තොරව කාරයේ ඉදිරිපස වාඩි ගනිමි. එහෙත් නිවසින් පිට වී යාම මා සිත තරම් පහසු නොවීය. මගේ දෙනෙතට කදුළු පිරිණි. වසන්ත කාරය හරවා පාරට ගනිද්දී මා නැවතත් නිවස දෙස බැලුවේ ඒ කදුළු අතවිත්මය. වසන්තත් මාත් මේ නිවසේ පදිංචියට ආ දිනය මගේ සිහියට නැගිණි. මේ නිවසට අධිපතිනිය මා යැයි හැඟීමෙන් මෙ ආ හිය අනුක්‍රමයට සංග්‍රහ කළෙමි. සැබැවින්ම මගේ සිතේ වූයේ සිසුම් ආවර්ණයකි. අද ඒ ආවර්ණය, සුභ දිවියෙහි මිහිරි, සතුට මා හැර ගොස් අවසානය. මම දිගු සුසුම් කේ හෙළිමි.

"මොකද ඒ සැරේ හැරී හැරී බලන්නෙ...?" විය පදවන අතරම වසන්ත තෙත් කොණින් මදෙස බැලීය.

මම දවස් දෙක තුනකින් ආපහු එනකොට ගේ කියෙයි යක්කු නටසු පිටවනිය වානෙ..."

"ඉතින් නොහිතන් හිටියම ඉවරනෙ..."

"නැ. එහෙම නිසාවක් නැත. මම ඉවර නෙමි. යන්න ලැබෙන එකක් නැ. මයාට හැම වෙලාවේම අතන බිස්සන්

එකක්. මෙනෙ බිස්සන් එකක්. මුළු ලෝකෙම හැදිල තියෙන්නෙ බිස්සන් වලින්..." මම කියාගෙන ගියෙමි.

"මම කීව්වනෙ ආයෙමත් මික ගැන කියන්න එතා කියල. සල්ලි නැතුව මේ ලෝකෙ කරන්න පුළුවන් කිසිම දෙයක් නැ..."

"හරි, හරි, ඉතින් මයා සල්ලි වලින්ම හැමදේම කර ගන්නකො..."

එතෙකින් නිහඩ වූ මම විය කවුළුවෙන් පිටත බලා ගනිමි. කාරය ගම්පහ දුම්රියපොළ ඉදිරිපිට වට රවුමෙන් යක්කල පාරට හැරෙද්දී මගේ දෙනෙත් තොදනුවත්වම දුම්රිය පොළ දෙසට හැරිණි. මහවිද්‍යා වේදිකාවේ තැනර කොට තිබිණි. මගේ සිතට දකුණේ හිස් බවකි. සේමාල්ගේ සිතේ මා පිළිබඳව කළකිරීමක් ඇති වන්නට ඇත. හිටි හැටියේම මා නිවසින් අතුරුදන් වීම වාමරව හැටළුවක් විය හැකිය. සැබැවින්ම සැම දෙනාටම මා පුස්තකයක් වූයේ මොන අවාසනාවක් නිසාද ? මම අසුනේ ඇන්දට හේත්තු වී දෙනෙක පියා ගනිමි.

කාරය එක්වරම ඔවුන් පහරක් ගසා නැවතුණු බැවින් කිහිපය් හිය මම දෙනෙත හැරියෙමි. යක්කල බස් නැවතුම් පොළේ කාරය තවත්වා තිබිණි. වසන්ත පාරෙන් එතා පස යමක් දෙස බලා සිටියෙය.

"මොකද මේ..." මා වීමසුවේ දෙබැම හසුරුවාගෙනය.

"මගේ යාළුවන් ඉන්නවා. වූවක් ඉන්න මා කතා

නැවුණු ඉන්නමි..."

මහෙන් විරුද්ධත්වයක් නැගෙන්නට ඉඩ නොතබාම ඔහු විසෙන් බැස පාරෙන් එහා පැත්තට පැත්තේය. කලබලය වැඩිකමට ඔහු විසක නොහැටි බෙරුණේ අනූ නමයෙනි.

"මෙව්වර කලබලෙන් කොහෙ යනවද මන්දා..." මම තොරිස්සුමෙන් සිතුවෙමි.

වසන්ත පිය නැගුවේ එහා බස් නැවතුම්පොළේ සිටි ලා නිල් පැහැති සාරියකින් සැරසුණු ගැහැණියක වෙතටය. ඇය උතුරු මුතුරු පාමින් වසන්ත සමඟ කතා කරන අන්දම මා බලා සිටියේ වේදනාවකින් හා පිළිතුලකින් ද යුතුවය. ඔවුන් දෙදෙන අතර ඇත්තේ සාමාන්‍ය මිතුරුදමක් විය නොහැකි යැයි මට සිතියි. ඇය නිලා විය යුතුයැයි මම අනුමාන කළෙමි. දුටුගොස් ඔවුන් දෙදෙනාටම පහර දීමට තරම් ආවේශයක් මසිනෙහි ඇති විය. මම කාරයෙන් බැස්සෙමි.

කලකට පසු නිවසට පිවිසෙද්දී පසු නිවසට පිවිසෙද්දී මගේ සිතට දනුණේ නැවුම් සතුටකි. අපේ ගෙය පිහිටා තිබුණේ කුඩා කඳු ගැටයක් මතය. මිදුල කෙස් වැටී ඇති සිමෙන්ති පටි පෙළ දිගේ නැගෙන නැගෙන ගිය මම ආපසු හැරී බැලීමි. අපේ හෙවත්ත කෙළවර වූයේ කුහිරු සායකිනි. කුහිරු සායේ මායිම කඳු වැටියකි. අපේ වත්තේ අනෙක් මායිම වූයේ පිරිසිදු වතුරින් පිරී ඇළකි. කුඩා කාලයේදී මෙන් දුටු ගෙන ගොස් ඇළට පැන දියටු ගැසීමේ ආහාරයක් මට ඇති විය.

පිටුපස මිදුළේ සිට මුරාගෙන දිව ආ ජිමියා මා අසළ නතර විය. මා හැඳිනගත් උග්‍ර කෙදිරි හාත්තටත් වලිගය වනාන්තරයක් විය. මම උගේ හිස පිරිමැදීමි.

"කෝ ජිමියෝ අම්මා..."

මා විමසද්දී උග්‍ර කෙදිරිගාමින් ගෙය දෙස බැලීය. අම්මා ඔසරි පොට ඉණ වටා දවටා ගනිමින් මිදුල වෙරන් පැමිණියාය. මා දකින්න ඇගේ මුහුණේ විස්මයත් සතුටත් එක වරම ඇදීණි.

"ලොකු දුවේ... ඒත් මං මේ බැලුවා කවුද මේ අවේලාවේ කියලා... කෝ වසන්ත පුතා..."

මම මුඛින් නොබැණ අම්මාට වැන්දෙමි. ඇය දෙඋරහිසින් අල්ලා මා නැගිටවෙරිවාය. කලකට පසු දකුණ අම්මාගේ පහසු මස්සේ මගේ සිත ඇදී ගියේ බාල කාලයටය. සැබැවින්ම කිසිදු වගකීමක් බැඳීමක් නොතිබූ ඒ කාලය මොන තරම් සුන්දර ද...? අම්මාගේ ඇගේ දඩවෙමින් ගෙකුළට පිය නගද්දී මට නොදනුවත්වම දිගු සුසුමක් හෙළිණි.

"මොකද ලොකු දුව..."

අම්මා ආපසු හැරී මගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"මොකත් නැ අම්මා..." මා පැවසුවේ ඇගේ දෙතෙත මඟ හරිමිනි.

"කෝ වසන්ත පුතා..." අම්මා නැවත ද බැලුවාය.

මම දඩ සේ යටි තොල සයා ගනිමි. වසන්ත කාන්තාරයක සමඟ දඩ ලෙන්ගතු නමින් යුතුව කතා කරමින් සිටි දසුන සිත පාරවමින් දෙතෙන් අසියය මැටි පෙතිණි. පිටුන් දෙදෙනාටම අමතක නොවෙන පාඩමක් ඉගැන්විය යුතුයැයි සිතමින් මම කාරයෙන් බැස්සෙමි. එහෙත් මා ගන්නට ගිය පිටවෙරේ

බැරැල්ලේ බව මට පසක් වූයේ ඉන් පසුවය. උඩ බලාගෙන කෙළ ගසා ගැනීමෙන් අවාසි වන්නේ මටමය. මහනුවර යන බසයක් නැවතුම් පොළේ නතර කළේය. බැගය අතට ගත් මම දෙවරක් නොසිතාම ඒ බසයට නැග ගිහිමි. බසය පිටත්වෙද්දීත් වසන්ත කිසිදු නිතරවත් නොමැතිව මෙන් අර කාන්තාව සමඟ සංවාදයේ යෙදී සිටියේය. සිත තුළ පුපුරා ගසන කෝපය නිසා මගේ දෙනෙතට කඳුළු ද පිරිණි. ඒවා පිටතට නොවැටීම් පිණිස මම කිහිප වරක් වේගයෙන් ඇසිපිය සැලීම්.

සැබැවින්ම මේ කිසිවක් අම්මාට පැවසීමට නැතිසාවක් මට නැත. "මියාලගෙ පුග්ග කොයි වෙලාවකවත් පිට කාටවත් දුන ගන්න නියන්න එපා..."

විවාහයට පෙර දින අම්මා දුන් මවදන් ශක්තිමත් වැටක් මෙන් මා හරහට සිටියේය.

"කවුද කියල බැලුව... අරාමැක්කෙම අපේ පුංචි මැණිකෙන..." විත්තයේ අත පිසිමින් ඉදිරියට ආ බිසෝ මා පිළිගන්නේ එසේ කියමිනි. ඇය දැකිත්ම මා අත වූ බැගය ගත්තාය.

"කොහොමද අම්මේ බිසෝ...?" මම සිනාසුණෙමි. සැබැවින්ම කලකට පසු මගේ සිතට දඩි සැහැල්ලුවක් දැනිණි.

"පුංචි මැණිකෙ තවමත් ඉස්සර වාගෙම තමයි..."

බිසෝ සිනාසුණාය. තංගින් මල්ලින් මමත් අම්මේ බිසෝ වශයෙන් ඇයට විහිළ කළෙමි. මල් කාලයේදී ඇය හැමවිටම මේ පිළිබඳව අම්මාට පැමිණිලි කළාය.

"කොල්ලො කොපුකමට කියන දේවල් උම ගණන් ගන්න නැතුව හිටපන් බිසෝ..." අම්මා ඇය සැනසුවාය.

"උදේට කාල ද ආවේ පුනේ...?" අම්මා විමසුවේ මගේ හිස පිරිමදිමිනි.

උදයට පමණක් නොව පෙරදා රැවත් කැමක් නැතැයි කීමට මගේ දිව නැමුණේ නැත. මගේ දෙනෙතට කඳුළු පිරිණි. අම්මාගේ විමසිලිමත් දැසට මගේ වෙනස හසුවන්නට ඇත. මොහොතක් මදෙස බලා සිටි අම්මා කුස්සිය දෙසට හැරුණාය.

"උදේ උයපු ආප්ප නියෙතවා... ලුණු මිරිසක් හදන්නමකො මම... කොහොමවත් ලොකු දුටු ආසයිනෙ ආප්පයි ලුණු මිරිසුයි කන්න..." අම්මා කුස්සියට ගියේ එසේ කියාගෙනය. "ලොකු දුටු ඇලුම් මාරු කරගෙන එන්නකෝ..."

"වසන්ත මහත්තයා ආවේ නැද්ද පුංචි මැණිකෙ...?" මා පසුපස කාමරයට ආ බිසෝ විමසුවාය. නැවතත් මිහිත පැවිණි.

"නැ..." මම කෙටියෙන් පිළිතුරු දිනිමි.

"පුංචි මැණිකෙ හොඳ දවස්වල ආවේ... පමනාරත් පිරිල ගස්වල..."

"පමනාරත් මතක් වෙද්දින් කටට කෙළ උතනවා..." මා කීවේ ඇත්තවශය.

"මිය කාලෙට කටට කෙළ උතනවා නේත්තම..." බිසෝ කට කොනකට සිනාවක් නැඟුවාය. මම මිරිසයෙන් ඇය දෙස බැලුවාය.

"එය කාලෙට තිව්වේ...?"

"විවිධ ඉතින් හංගන්ට දෙයක්කු පුංචි මැණිකේ... පුංචි මැණිකෙලා නැලෙව්වා වාගේ පුංචි මැණිකෙගේ දරුවෙකුත් මේ අත් දෙකෙන් නළවන්ට මං ආසයි..."

බිසෝ පවසද්දි මට ඉබේටම ඇඳ මත ඉන්ද්‍ර ප්‍රණේය. සැබැවින්ම බිසෝ සේවිකාවක් නොව අපට දෙවන මව් කෙනෙකු බඳුය. අප තිදෙනාම බලා කියා ගත්තේ ඇය විසිනි. මේ නිවසටම වයසට ගිය බිසෝගේත් අම්මාගේත් දෙදෙනාගේම සිතුවිලි එක හා සමානයි. එබැවින් අම්මාගේ සිතේ ඇත්තේ ද මුහුදුරෙකු ගේ හෝ මිනිසිරියකගේ පුරතල් බැලීමේ ආභාව විය යුතුය. එහෙත් එය කෙඳිනක ඉටු වේදයි මටවත් සිතාගත නොහැකිය.

"මේ කාලෙට බස්වල එහෙ මෙහෙ යන එක හොඳ නෑ පුංචි මැණිකේ... මුල් මාස දෙක තුනේ හොඳට පරිස්සම් වෙන්නට ඕනෑ..." බිසෝ මගේ හිස පිරිමැද්දාය.

"කෝ බිසෝ නංගියි මල්ලියි..." මම කතාව වෙනතකට හරවන්නට වැයම් කළෙමි.

"ඇයි පුංචි මැණිකේ අද ඉස්කෝලෙ දවසක් කියලා මතක නැති වුණාද...?"

"ඇත්තටම මට මතක නැති වුනා..."

කැහලු බාලිකාවේ ගුරුවරියක වන නංගීන් සාන්ත මේරි විදුකලයේ උසස් පෙළ පන්තියේ ඉගෙනුම් ලබන මල්ලීන් නිවසට එන විට සවස තුන පමණ වෙයි. මට මව්ගේ සිත තුරු

ඉවසිල්ලක් නොවිය. අම්මා සමඟ නොකියන බොහෝ දේවල් මට නංගීන් මල්ලීන් සමඟ කතා කළ හැකිය. කොහොමටත් නංගීන් මාත් අතර රහස්‍ය නොකිවූ තරමයි. වසන්තයේත් මගේත් ඇතැම් ප්‍රශ්න නංගි දන සිටියාය.

"පුංචි මැණිකේ අන්න මම වතුර ඇදල තිබ්බ මුණ හෝදන්නට..."

බිසෝ නැවත කාමරයට පැමිණියේ එසේ කියාගෙනය. සැබැවින්ම ඇය කාමරයෙන් පිට වී ගිය බවත් එක් මම නොදන සිටියෙමි.

සිතල වතුර මුහුණේ කැවරෙද්දී මෙතෙක් ගත සිත පෙසු විඩාවර ගතිය පහවී ගියේය. අලුත් ප්‍රබෝධමත් බවක් සිතට අරක් ගත්තේය. මම කුස්සියට ගියෙමි. ලුණු මිව්සට දෙහි දමා කලවම් කරමින් සිටී අම්මා හැරී බැලුවාය. ඇගේ මුහුණට බැඳුරුම් පෙනුමක් නැගී තිබිණි. මම නිතරම කෑම මේසයට වාඩි ගනිමි.

"බඩ පිරුණා හොඳටම. පෙරේදා දවල් කැව්ව පස්සේ කැවේ..." කෑම මේසයෙන් නැගිටින අකරේ මට කියැවිණි.

කට වැරදුණේ බව මට වැටහුණේ අම්මාගේ කුතුහලයෙන් පිරී දෙනෙත් මා වෙත එල්ල වූ විටය. මා කෙතරම් කැහවිණිට, උත්සාහ කළ ද යමක් සිදු වී ඇති බව ඇයට වැටහෙන්නට ඇත.

"ඇයි... කන්න බැරී අමාරුවක් එහෙම මොකටත් තියෙනව ද ?" අම්මා අසද්දී මට දකුණේ ලැජ්ජාවක් සිදු නැගිණි.

"එහෙනම් එකක් නැ..." මම තොදොල් වෙමින් කීවෙමි.

"එහෙනම් ධර්ම තොකැවෙ මොකද..."

"තාත්තා කොහෙද ගියෙ අම්මා..." මම කතාව වෙනතකට හරවන්නට තැන් දුරිමි.

"තාත්තා ගියා තේතිස් මුදලාලි ගෙ ගෙදර බිත්තර වී වගයක් බලන්න. දන් එයි..."

මා ඉක්මණින් කුස්සියෙන් පිටවූයේ අම්මා තවත් ප්‍රශ්න අසනුයි බියෙනි. අම්මා දිගු සුසුම් ක් හෙලුවා ය. ඒ සුසුමෙහි කුමන අරුතක් ගැබ් වී ඇද්දැයි සිතන්නට මම වැයම නොකළෙමි. මගේ සිතේ වූ සැහැල්ලු ගතිය පලා ගොස් යම් කිසි බරක් මතු වෙමින් තිබිණි. සැබැවින්ම මා ගෙවන මේ දිවියෙහි අරුත කුමක්ද..."

"මේත් පුංචි මැණිකෙ මම තාරන් ටිකක් කඩාගෙන ආවා..." මා මිදුලට බසිද්දී බිසෝ තාරන් ගෙඩි කිහිපයක් ධර්ම මා වෙත ආවාය. මම කෘතඥතා පූර්වක සිතාවකින් සුතුව ඒවා අතට ගනිමි.

"ලුණු කැට ටිකකුත් කිබිබ තම් කියලා වැඩක් නැ බිසෝ..."

"ඔව්වා ඇහුල් නැ පුංචි මැණිකේ... දර මවුට ළග ගනේ එව්වන..."

"ආ... එහෙනම් ලුණු මතෙ නැ..."

"මම තාරන් ගෙඩි කිහිපයක් ද ධර්ම ටිකල් ජාම ගස්

සෙවනෙහි වූ බංකුව වෙතට ගියෙමි. මේ බංකුවේ වාඩි ගත් විට වෙල් යායෙන් විශාල කොටසක් ද කඳු යාය ද සැහැල්ලිව දිස් වෙයි. විවාහයට පෙර වසන්ත සැමිණි විටදී බොහෝ ධර්ම බෝවෙන තුරු අපි දෙදෙනා මේ බංකුවට වී දොඩමලු වෙමින් සිටියෙමු. සෑම සෙනසුරාදා සවසකම සැමිණේන වසන්ත ආපසු ගියේ ඉරිදා සවසය. මහු මගේ නළල් කලය සෙනෙහසින් සිපගෙන වෙන්වී යද්දී මම ඒකගේ කාරය නොපෙනී යන තුරුම මෙතැනට වී බලාගෙන සිටියෙමි. මා ආපසු ගෙනුළුව ගියේ නංගීන් මල්ලික් විහිළු කරන්නට පටන් ගත් විටය. සැබැවින්ම ඒ කාලයේ වූ පුන්දර බව අතැරි යටින් සිඳිහී ගියේ මා නොදකුටුවමය. මගේ දෙනෙතට ඉබේම කඳුර පිරිණි.

"ලොකු දුව..."

අම්මාගේ කටහඬින් මම නිගැස්සුණෙමි. මට කඳුර පිසදා ගන්නට පවා කාලයක් නොවීය. අම්මා මා අසළ වැටී වූවාය. ඒ හුරුපුරුදු සෙනෙහසේ සුවඳ මගේ සිතට දැනිණි. මම ඇගේ උරහිසට වාරු වීමි. මගේ දෙනෙකින් උල්පතකින් මෙන් කඳුර ගලාගෙන ආවේ ය. මම මහා අසරණ හැසිරෙමින් සුතුව ඉතිරිදීමත් හඬන්නට වීමි.

"පුතේ ලොකු පුතේ ඇයි මේ..." අම්මා විමසුවේ කලබලයෙනි. එහෙත් මට පිළිතුරු දී ගත නොහැකි විය.

මා එදා හේමාල්ගේ උරහිසට වාරු වී හැඩුවේ ද මෙවන්ම වූ අසරණ බවකින් සුතුවය. එදා හේමාල් ද අම්මා මෙන්ම මාගේ හිස පිරිමැද්දේය. සියලු දෙනාගෙන්ම සෙනෙහස යැන්නට තරම් මා අසරණ වූයේ කාගේ වරදකින් දැයි මම හඬන අතරම සිතීමි.

"මට තේරෙනවා පුනේ මියාගේ හිතේ මොකක් හරි ලොකු පුස්තකයක් තියෙනවා කියලා... අම්මට කියන්න බැරි දෙයක් මියාට තියෙන්න බැනෙ පුනේ..." අම්මා මා සතසන්නට වැයම් කළා ය.

"ඉතින් අම්මමනෙ කිරිවෙ අපේ පුස්තක අම්මටවත් කියන්න එපා කියලා..." මා බොළඳ දරියක ගේ පැමිණිල්ලක හඩින් කීවේ ඉති ගසමිනි.

"මං එහෙම කිරිව එක ඇත්ත පුනේ... ඒත් දරුවන්ට පුස්තකයක් තියෙන කොට අම්මලට තාත්තලට නොකියා කාටද කියන්නෙ..."

අම්මා දිගින් දිගටම මගේ හිස පිරිමැද්දා ය.

"මගේ දුටු ඕනම දෙයක් කියන්න. මගෙන්කෙක්ක. ඒත් මියාල දෙන්නගෙ පුස්තකවලට මැදිහත් වෙන්න නම් මට බැ..."

"ඇයි අම්මා එහෙම කතා කරන්නේ... මං අම්මලගෙ සිත රිද්දුවේ නැ... අම්මල වසන්න හොඳයි කිරිව හින්දා මමත් කැමති වුණා... දන් මොකක්ද වෙලා තියෙන්නේ..."

"ඇයි මොකද වෙලා තියෙන්නේ..." එවර මට ඇසුණේ තාත්තාගේ කටහඬ ය. මම අම්මාගේ උරහිසින් හිස මැත් කොට ඔහු දෙස බැලිමි. තාත්තා මා අසළ වාඩි ගත්තේ විමසුම් සහගත බැල්මකින් යුතුවය.

"ඇයි ලොකු දුවේ මොකක් හරි කරදරයක් ද..."

"නැ... කලබල වෙන්න දෙයක් නෙමෙයි... දන්නෙ නැද්ද මය දෙන්න දෙමහල්ලන්ගෙ පොඩි පොඩි දේවල්නෙ..." අම්මා එය සැකැල්ල දෙයක් මෙන් ඇඟවෙන්නට කතා කළාය.

"ලොකු දුටු දන් ද ආවේ..." තාත්තා සන්සුන් ස්වරයෙන් විමසීය. වසන්න ගැන ඔහු විමසුවේ නැත.

"දන් ටිකක් වෙලා තාත්තා..."

මම හැඩුම මැඩ ගන්නට වැයම් කරමින් සිටෙමි. අම්මාත් තාත්තාත් අතවෙදි මට දනුණේ සුරසික හැඟීමකි. තව දුරටත් හැඩිය යුතු නැතැයි මට සිතූණේ එබැවිනි.

"මොකත් කාල බිලවත් නැතුව ඇති තවම..." තාත්තා අම්මා දෙස බැලීය.

"කැවා තාත්තා..."

"ලොකු දුටු කියන්නෙ එයා වසන්න ලමයට කැමති වුණේ අපි හොඳයි කිරිව හින්දා කියලා..." අම්මා පැවසුවේ සිතාසෙන්නට තැත් දරමිනි.

"ඉතින් ඒ ලමයගෙ මොකක්ද තියෙන වැද්ද ?" තාත්තා අසද්දී මගේ සිත තුළ අමනාපයක් නැගී ආවේය.

"බොන එකයි ගැණු පස්සෙ යන එකයි ඇරෙන්න වෙත වරදක් නම් නැ..."

මම රළු හඩින් කීවෙමි. අම්මාත් තාත්තාත් මුහුණින් මුහුණ බලා ගත්හ.

"මොකක්ද ලොකු දුටු ඒ කතාවේ තේරුම..." අම්මා විමසුවේ බියපත් වූ කලක මෙනි.

"තේරුමත් ඒකම තමයි අම්මා..."

"පුතේ සිව්වා කලබල වෙලා විසඳ ගන්න පුළුවන් පුග්ග නෙමෙයි... මම නම් හිතන්නෙ නෑ වසන්ත එව්වරම් තරක කෙනෙක් කියලා..." තාත්තා පැවසුවේ කල්පනාකාරී ස්වරයෙනි.

"තාත්තට වසන්ත ගැන දුන ගන්න බැරි වුණ හැමදේම මම දන් දන්නවා තාත්තෙන..." මා පැවසුවේ ඇනුම් පදයක් වශයෙන් නොවුණත් තාත්තාගේ සිත රිදුණ බව මට පැහැදිලි විය. අප අතර පැතිර ගියේ නිහඬතාවයකි. ඇත බලාගෙන මොහොතක් කල්පනා කළ තාත්තා සෙමින් කටහඬ අවදි කළේය.

"කොයි දේ වුණත් මෙහෙම කඩාගෙන බිඳගෙන ගෙදර ආව එක හරි නෑ නේද පුතේ... වසන්තත් කලබල වෙයිනෙ..."

"ඒක තමයි මමත් මේ කියන්න හැදුවේ..." අම්මා ද තාත්තා ගේ කතාවට අනුබල දුන්නා ය.

"වසන්ත දන්නවා මං ආව බව..." මම නොසැලකිල්ලෙන් කීවෙමි.

"ඉතින් වසන්තට තිබුණතෙ මයාව ගෙනත් දාල ආපහු යන්න..."

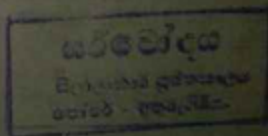
අම්මා කීවේ දෙබැම හකුළුවා ගෙනය. විවාහයෙන් පසුව තනිව ගමන් බිමන් යාම කාන්තාවකට හුදුසු යැයි අම්මා අදහන බව මම දනිමි.

"වසන්ත ආවා මාව ආරලවන්න..." සියලුම සිදුවීම් ඔවුනට නොවළඟා කිවුණු අවස්ථා මේ වීමයි.

"එහෙනම් ගෙදර නාවේ..."

"එයා යක්කල බස් හෝල්ට් එකේ කාරෙක නවස්කල කවුද ගැණියෙක් එක්ක කතා කර කර හිටියා. මම බස් එකක නැගලා එන්න ආවා..." මා කීවේ තරහිනි.

"අපුරුද්දෙන්..." අම්මා කම්මුලට අත තබා ගත්තාය.

දිදහන් වෙලාව වුව ද අවි රජනය එතරම් පීඩාකාරී නොවීය. මම සෙමින් සෙමින් වත්ත පහළට ඇවිදගෙන ගියෙමි. මේ වත්තේ සෑම වැලිකැටයක්ම ගහ කොළයක්ම පාසා රැදුණු ළමා වියේ මතක මගේ සිතට නැගිණි. කිසිදු වගකීමකින් බැදීමකින් තොරවූ ඒ විය මොන තරම් පුන්දර වීද...?

වත්ත පහළ රවුම් පාලේ ඇඳි එන කාරයක් හදිසියේම මගේ තෙත ගැටිණි. එය අපේ කාරය බව මම හැඳින ගත්තෙමි. එසේනම් වසන්ත මා සොයා එනවා විය යුතුය. මගේ සිතට දැනුණේ කෝපයකට ළං වූ හැගීමකි. මම වහා හෙදරට දිව ගියෙමි.

"මොකද දරුවෝ බය වෙලා වානෙ දුවන්නෙ ?" අම්මා දෙබැම හකුළුවාගෙන මා දෙස බැලුවා ය.

"නයෙක් හිටියා අර හුඹහ ළඟ..." මට එක්වරම කියැවිණ.

"මේ වත්තෙ නයෙක් ඉන්නවා තේන්නමි. උංට පිද්දුවෙ නැත්නමි උං අපිට පිද්දන්නෙත් නැ..." කියාගෙන අම්මා කුස්සිය දෙසට ගියාය. ඇය කීවේ ඇනුම් පදයක්දැයි සිතමින් මම කාමරයට වැදුණෙමි. විවෘත වීමට පෙර මා භාවිතා කළ ඒ කාමරය නොවෙනස්ව එසේම තිබිණි. අම්මා එය අමුත්තෙකුට පවා දෙන්නේ නැත.

"අම්මා හිතාගෙන ඉන්නෙ මය කාමරේ පුළුන්ට වස්තුවක් කියල... දුම් අල්ලන්නෙ නැති වික විතරයි..." මල්ලි ඇතැම් විට සරදම් කරයි.

"ගේ උඹට අයිති වුණ දවසක ඕන දෙයක් කරගනි. දන් අයිති මටනෙ... මම ඉන්නනමි තියෙන්න ඕන. මට ඕන විදියට..." අම්මා කියන්නේ තරහින් මෙනි.

"ඒ කියන්නේ දන් මට අයිතියක් නෑ කියන එක ද...?"

"දන් උඹල කාටත් අයිතිනෙ..."

"අනේ අම්මේ... අර දු දරුවෝ එසේ වානෙ තේ තුනට බෙදන්න නම් එපා ඕන්න. අක්කලා දෙන්නා මාව ඉතුරු කරන එකක් නැ..." මල්ලි කියන්නේ අප අවුස්සා තැබීමට බව අපි දනිමු.

"පිස්සුද ? මේ ගේ බෙදන්නෙ නෑ. කෙළින්ම මට ලියල දෙන්න ඕනෙ..." මම කියන්නේ එබැවිනි.

"නැ... නැ... අපි කාටවත් කතන්දර කියන්න ඉඩ තියන්නෙ නැ. අන්තිමට මැරුණට පස්සෙන් අපිට නිවනක් නැති වෙයි. කාගෙන්වත් කතන්දරයක් නාහා අපි උඹලව හැදුවා වැඩුවා. අනිත් කටයුතුත් අපි ඒ විදියටම කරනවා..." අම්මා කියන විට අපි කිදෙනාම නිහඩ වන්නෙමු.

සැබැවින්ම අප හැදුණේ වැඩුණේ කිසිදු කෙනෙකුගෙන් වචනයක් අසන්නට ඉඩක් නැති පරිදිය. ගමේ බොහෝ දෙනෙක් සිය දරුවන්ට ආදර්ශයක් වශයෙන් දැක්වූයේ අප තිදෙනා ය. අම්මාත් තාත්තාත් ඒ පිළිබඳව ආඩම්බර වූහ. එහෙත් දැන් පවුලට මා ගැන ආඩම්බරය විය හැකි ද...? මගේ සිතට දැනුණේ වේදනාවකි. අම්මාවත් තාත්තාවත් මගේ විවාහ ජීවිතයේ ඇතුළු පැත්ත ගැන කී පසුව මගේ සිතට සැහැල්ලුවක් දැනුණ බව සැබැවකි. එහෙත් අම්මාත් මවුත් දෙදෙනා ඒ පිළිබඳව සිතමින් තැවෙනු ඇත. මා නිමක් නැති කල්පනාවේ ගැලී සිටියදී කාරය මිදුලේ නවත්වන හඬ ඇසිණි. මම ඇදේ මුණින් අතට දිගාවී නින්ද ගිය අයුරින් සිටියෙමි.

"ආ... පුතා... මොකද මේ දෙන්නා දෙසැරෙකට...?" තාත්තා කිසිම දෙයක් නොදන්නා අයුරින් වසන්ත පිළිගන්නා හඬ මට ඇසිණි.

"වරුණි ඉස්සරවෙලා ආවා තාත්තෙ. පොඩි වැඩක් සිවුණු සිත්දා මම පොඩ්ඩක් පරක්කු වුණා. කෝ වරුණි...?"

වසන්ත පැවිලිලි ස්වරයෙන් කතා කරන හඬ ඇසෙද්දී මගේ සිත තුළ තැඟුණේ කෝපයයි.

"වරුණි කාමරේ ඇති මා සිතන්නෙ."

තාත්තාගේ කටහඬේ වෙනදා තරම් සුහද බවක් නොවීය. වසන්ත කාමරය දෙසට එනු ඇසෙද්දී දොර යතුරු දා ගැනීමට අමතක වීම ගැන මම පසුපාටුණෙමි. ඔහුගේ චුහුණ බැලීමට පවා කැමැත්තක් මා තුළ නොවීය.

"වරුණි..." වසන්ත මා අසළම වාඩි විය. එහෙත් ජීව යන්නමින්වත් හැරී නොබැලිමි. ඔහු මගේ දෙදරහිස් වේගයෙන් සෙලවීය.

"පිස්සුද...?" ඇදෙත් නැගී සිටී මම ඔහු දෙස රචා බැලිමි. ඔහුගේ දෙනෙතෙහි වූයේ ද කෝපයකි.

"පිස්සු මට තෙවෙයි තවුසෙට. තවුසෙ හිටිය හමත් මම බැ වුණේ කොහෙද කියල බලන්න මම මොන තරම් රස්කියාද වුණා කියල ද හිතන්නෙ...?"

පහත් හඬින් වුවත් ඔහු පැවසුවේ දස්මටි සපමිනි. මගේ කෝපය ඉහළවා ගියේය.

"සේරටම ඉස්සරවෙලා කතා කරන්න ඉගෙන ගෙන ඉන්න වසන්ත..." මා පැවසුවේ තරව්වුවක් හඬින්.

"මට උගන්නන්න තවුසෙට බැ..."

"මට කාටවත් උගන්නන්න මිනකමක් නැ. ඒත්... මම දැන් හොඳ පාඩමක් ඉගෙන ගන්නා. මීට පස්සෙ තමි කිසිම නැතක යන්නෙ නැ මහාගෙ කාර් එකෙන්. තැන් පැත්තට ගැනුණු එක්ක කතා කර කර ඉඳල එකකම ම ඉන්න මින කාර් එක ඇතුළට වෙලා. වත් මෙහෙමත් ලැජ්ජ නැති මිනිස්සු..."

මා ඉවතට නැරඹෙමි පිළිතුල් සහගත බැල්මක් චුහුණේ වෙලාගෙන ය.

"වරුණි, තවුසෙ මගෙ යකා අවුස්සන්න එපා. තවුසෙට දත් වාමරගෙ බයිත් එක තියෙනවනෙ ඕන දිනාවක යන්න..." ඔහු අවඥා සහගත ස්වරයෙන් කියද්දී මම තිගැස්සුණෙමි.

"කට තිබුණු පළියට ඕන් හැති කතා කියන්න එපා වසන්න..."

"මම මොකුත් නොදන්න කොත්ත බෙබත් කියල හිතාගෙන ඇති. වාමර හෙදරට එක්ක එනකොට මට කැන්තන තවුසෙලාගෙ එරෙයාර් එක මට ආරංචි වෙයි කියල වෙන්නැති. මට හොරෙන් කිසි දෙයක් කරන්න තවුසෙට බෑ වරුණි..."

"මයා හැම දේම මට හොරෙන් කළාම මට ඕනකවක් නෑ මයාට හොරෙන් කිසි දෙයක් කරන්න..." මා පැවසුවේ ඔහුගේ මුහුණ මඟහරිමිනි.

"මටත් හොරෙන් කරන්න මනකමක් නෑ කිසි දෙයක්. ඇයි මං තවුසෙට බයේ ද...?"

වසන්න තව දුරටත් අපහාස කරද්දී මට දරාගෙන සිටීමට නොහැකි විය. මොහුගෙන් අපහාස විඳීමට කැමති යැයි මම විවාහයේදී පොරොන්දු නොවුණෙමි. මගේ නිවසේදී බැටින් සිතට ද අමුතු ශක්තියක් පිවිස තිබිණි. මම ඇදෙත් බැස මුහුණට මුහුණ ලා ඔහු ඉදිරියේ සිට ගනිමි.

"වසන්න මගෙන් ඉවසීමේ පිමාවක් තියෙනවා හොඳද...? ඒ පිමාව පැන්නට පස්සෙ කොතනින් කෙළවර වෙයිද දන්නෙ නෑ. ඒ හින්දා මට මගේ පාදිවේ ඉන්න දීලා මයා යන්න කරුණාකර..."

මම හැකිතාක් සන්සුන් ස්වරයෙන් පැවසිමි.

"යන්න? කොතෙ යන්න ද... තවුසෙ මගෙ කසාද ගැනි තවුසෙත් ඉන්න ඕන මං ඉන්න තැනක..."

"ඔව්. නමට විතරක් මම කසාද ගැනි. නැත්නම් එක එකිගෙ ගුවායම අස්සෙ රිංගන්න යනවද..."

"කසිද යකෝ ගුවායම අස්සෙ රිංගන්න යිදේ...? නිලා ගුවායමක් එකියක් නෙවෙයි හොඳ වැදගත් පවුලක ගැනියක්..."

"ඒ වැදගත්කම හින්දා වෙන්ත ඇති අනුන්ගෙ මිනිස්සුන් එක්ක නිදි වදින්නෙ..." මම කෝපයෙන් දත්වී කැවෙමි.

"මොකද දැන කිව්වේ..." වසන්න මගේ කෙස් වැටියෙන් අලලා ගත්තේ ය.

"ඇයි ඇහුණෙ නැද්ද කියාපු එක...?"

මම මුහුණෙන් මිදෙන්නට ගිය ඒ මේ අත ගැසිමි. ඒ තරවන හරවන පැරට මට විඳිණි. මගේ දෙනෙතට කදුර පිටිගෙන ආවෙය. උනෙත් පත්‍රට සිටිත් විමට සිතක් මට නොවීය.

"වරුණි... බොහොම වැඩිම උණි කට. කට කියල හිතාගෙන ද උණි මග් කතා කරන්නෙ..."

"කටවත් කියල හිතාගෙන නෙවෙයි... මගෙ මිනිහට කියල හිතාගෙන..." මා කිවේ දෙනෙතින් කදුර ගලද්දි.

"කට වහපත්..." ඔහු අත දිග හැර මගේ කම්පුලට පහරක් ගැසීය. මගේ දෙනෙතින් හිනිසුණු වීම් විය.

"කට වහපත්... මම මගේ මග් කතා කළෙමි. සිංහලයා..."

වසන්ත මගේ මුණ හරහා තවත් පහරක් එල්ල කළේ ය. ඒ පහරින් කැරකී විසිරී ගිය මා නැවතත් ඇඳ මතටම ඇඳ වැටිණි. මුහු නැවතත් මගේ කෙස් වැටියෙන් අල්ලා ගත්තේය. මම කෑ ගසා හඩන්නට වීම්.

"වසන්තයි යෙ නවත්තනව මය කිරිසන් වැඩේ..." කෑ ගසාගෙන කාමරයට පිවිසියේ මල්ලිය. මුහු පාසල් ඇරි පැමිණියා පමණක් විය යුතුය. මල්ලියේ කට හඩත් සමගම වසන්ත අතින් මගේ කෙස් වැටිය ගිලිහිණි. මල්ලි වසන්තගේ කම්සයේ ඉදිරිපසින් අල්ලා ගත්තේ දත්මිටි කමිනි.

"ගැහැන්ට ගහන තමුසෙන් මිනිහෙන් ද මයි..."

"පුතා අපිට අයිති නෑ. එයාලගෙ පුස්තවලට අත දන්න... මයා යන්න එළියට..."

එතැනට පැමිණි තාත්තා මල්ලිට අණ කළේය. අපි කිසිම දිනෙක තාත්තාගේ අණක් නොඉක්මවුයෙමු. එබැවින් වසන්තගේ කම්සය අත හැරියත් මල්ලි කාමරයෙන් පිටතට ගියේ නැත. එක්වර කතා කරගෙන මෙන් කාමරයට පිවිසි නංගියේ අම්මාත් මා දෙපසින් වාඩි වූහ. මම නංගී වැළඳගෙන හඬා වැටුණෙමි. නංගී මගේ මුහුණ හරවා බැලුවාය.

"මුණ පුරාම ඇඟිලි පාරවල් හිටලා... මේ කොල පුපුරලා ලේත් එනවා... මොකද්ද වසන්තයිගේ මේකේ තේරුම...?" නංගී විමසුවේ දඩි කෝපයෙනි. වසන්ත ජනේලය අසළට ගොස් අසට පිටුපා සිට ගත්තේය.

"කෑ ගහන්න එයා කොට් දව... එන්න අපි එළියට යමු..."

මගේ පිට පිරිමැදි අම්මා පුසුමක් හෙළා නැගී සිටියා ය. එහෙත් නංගී මා අසළින් ඉවත් වූයේ නැත.

"හරි කතාවක්නෙ අම්මා සියත්නෙ... අම්මල වෙච්චර කල් දුක් මහන්සි වෙලා අපිව හැදුවේ රටේ මිනිස්සුන්ට සියලුම ගස්ස වන්න ද...?"

නංගී විමසුවේ කියුණු හඩිනි. එක්වරම ආපසු වාඩි ගත් අම්මා දඩි වේදනාවෙන් යුතුව හඬා වැටෙන්නට වූවාය. මා එවර හැඩුවේ අම්මා කෙරෙහි ඇති වූ අනුකම්පාව නිසාය.

"වසන්ත පුතා මං කැමති නෑ මයාලගෙ පවුලේ දේවල් වලට මැදිහත් වෙන්න... ඒත් අපි මයාට අපේ දරුවා දුන්නේ මේ වගේ බලාපොරොත්තුවකින් නෙමෙයි... මේ ළමයි පුළු කාලෙටත් මම අතක් උස්සල නෑ මේ ළමයින්ට..."

ඉවසිල්ලෙන් වුවත් තාත්තා පැවසුවේ දුක්බර හඩිනි. මෙවන් අවස්ථාවකදී එලෙස ඉවසීමට අම්මාටත් තාත්තාටත් ඇති හැකියාව ගැන මට පුළුම් සිතියි. වසන්ත වචනයන්වත් කතා කළේ නැත. එහෙත් මල්ලීත් නංගීත් පසු වූයේ දඩි කෝපයෙනි. තාත්තා නොසිටියා නම් මහා ගැටුමක් ඇති වෙන්නට ඉඩ තිබූ බව මම දන සිටියෙමි.

"දෙන්න දෙහෙල්ලන්ට කතා කරල වසඳ ගන්න බැරි පුස්තකයක් නෑ ලොකු දුව... අම්මයි මමයි කරදුවත් රස්සු වූණේ නැත්තෙ ඒකයි... මයාල අපිට වැඩිය උගත් අය දකුම් තේරුම් ඇති අය... ඇයි ඉතින් මයාලට බැරි එතෙමි ඉන්න..."

"දුන් මව්වා සියල ඇති වැඩක් නෑ තාත්තෙ... සිට මෙහා වැටුවේ සිටියි... ඉවසට ගෙදර ඉන්න දෙන්නෙ නැතුව ඇයි මව්"

මේ වාගේ අමාරුවක දැමීමේ...?" මම හඬා වැටුණෙමි. නැතිනඬවිම මගේ කම්මුල ද හිස ද පිරිමැද්දාය. එහෙත් ඇය බොහෝ දේවල් සිතන්නට ඇත.

"දරුවන්ගේ නිසි වියසෙදී ඒ ඒ කටයුතු කරල දෙන්න මත ලොකු දුරේ... තැන්නම් දරුවෝ වුණත් පස්සෙ කාලෙක අපිට දොස් කියනවා..." තාත්තා දිග සුසුමක් හෙලුවේ ය.

"කොහොමටත් ඉතින් මොන දේ වුණත් අපිටම තමයි අත්තිමට දොස් අහන්න වෙන්නෙ..."

අම්මා පැවසුවේ ඉති හසමිනි. ඉකිය නිසා ඇගේ මුවින් වචන පිට වූයේ කැඩී කැඩීය.

"හ්ම... හ්ම... දුන් ඉතින් මය කතාව නවත්තල ගිහින් කැම ලැස්ති කෙරුව නම්... මය ළමයි දෙන්නත් ගිහින් ඇඳුම් මාරු කරගන්න... ඉස්කෝලෙ ඇවිල ඇව ගමන්නෙ..." කියාගෙන තාත්තා කාමරයෙන් පිට වී ගියේය.

"යළි අක්කේ මගේ කාමරේට..." නංගී මා වත්තම් කරගෙන නැගී සිටියාය. අප කාමරයෙන් පිටවන විට ද වසන්න ඉවත බලාගෙන ඒ ඉවියාවෙන්ම පසු වූවේය.

"පිස් මට නම් වසන්නයිගෙ මුණවත් බලන්න එයා වුනා..." මල්ලි පැවසුවේ නංගීටත් මටත් පමණක් ඇසෙන සේය.

"මම මේ ඉස්සර වෙලාම වසන්නගෙන් ගුවි කැවා නෙමෙයි මල්ලි..." මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි.

"එයාට මත කෙනෙම්මලක් කරගන්න කියලා මයා

ගොදර නවතින්න ලොකු අක්කේ" මල්ලි පැවසීය.

"මයා කියන තරම් ලේසියෙන් සිටියා කරන්න පුළුවන නම් කොච්චර එකක් ද මල්ලි... යන්නකො මයා ගිහින් ඇඳුම් මාරු කර ගන්නකො... අපි පස්සෙ කතා කරමු..."

නංගී මා ද කැටුව ඇගේ කාමරයට ඇතුළු වූවා ය. එහි වූ කණ්ණාඩි මේසයෙන් මුහුණ දකිද්දී මගේ සිත මතත් වූ ආත්මානුකම්පාවකින් පිරී ගියේය. කම්මුල රතු වී ඉදිමි තිබිණි. වසන්නගේ ඇඟිලි සලකුණු එහි පැහැදිලිව දිස් විය. කොල පුපුරා තවමත් ලේ ගැලුවේ ය.

"ඉන්න මං මුණේ ක්‍රීම් විකක් ගාන්නම්..."

නංගී කණ්ණාඩි මේසය මතවූ ක්‍රීම් බඳුනක් ධෛන මා වෙත ආවාය. මගේ මුහුණේ සටහන් වූ ආත්මානුකම්පාව ඇය දකින්නට ඇත.

"සිටියා ගාලා හරියන්නෙ නැ... මෙන්න මේ උණු අර පොට්ටිනියෙන් තවල තැලුම් තෙල් විකක් ගාන්න..."

කාමරයට පිවිසි අම්මා නංගී අතට අර පොට්ටිනිය දුන්නේ මගේ දෙනෙත මග හරිමිනි.

"මයා ඇඳුම් මාරු කරල ඉන්න නංගී..." මම සිහින් හඬින් කීවෙමි.

"පස්සෙ බැරිය..."

නංගී මගේ මුහුණ තැව්වේ දෙනෙත නොදෙනෙත කරමි. අම්මා මගේ මට්ටම බලා දඩ වේදනාවක් විය. මගේ

මේ වාගේ අමාරුවක දමමේ...?" මම හඬා වැටුණෙමි. නැතිනඬවම මගේ කම්මුල ද හිස ද පිරිමැද්දාය. එහෙත් ඇය බොහෝ දේවල් සිතන්නට ඇත.

"දරුවන්ගේ නිසි වයසෙදී ඒ ඒ කටයුතු කරල දෙන්න ඕන ලොකු දුවෙ... නැත්නම් දරුවෝ වුණත් පස්සෙ කාලෙක අපිට දොස් කියනවා..." තාත්තා දිග සුසුමක් හෙලුවේ ය.

"කොහොමටත් ඉතින් මොන දේ වුණත් අපිටම කමයි අන්තිමට දොස් අහන්න වෙන්නෙ..."

අම්මා පැවසුවේ ඉති ගසමිනි. ඉකිය නියා ඇගේ මුඛින් වචන පිට වූයේ කැඩී කැඩීය.

"හම්... හම්... දත් ඉතින් මය කතාව නවත්තල ගිහින් කැම ලැස්සි කෙරුව නම්... මය ලමයි දෙන්නත් ගිහින් ඇඳුම් මාරු කරන්න... ඉස්කෝලෙ ඇවිල ආව ගමන්තෙ..." කියාගෙන තාත්තා කාමරයෙන් පිට වී ගියේය.

"යළි අක්කේ මගේ කාමරේට..." නංගී මා වත්තම කරගෙන නැගී සිටියාය. අප කාමරයෙන් පිටවන විට ද වසන්න ඉවත බලාගෙන ඒ ඉරියව්වෙන්ම පසු වූවෙය.

"මික් මට නම් වසන්නයිගෙ මුණවත් බලන්න එවා වුනා..." මල්ලි පැවසුවේ නංගීටත් මටත් පමණක් ඇසෙන සේය.

"මම මේ ඉස්සර වෙලාව වසන්නගෙන් ගුටි කැවා නෙමෙයි මල්ලි..." මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි.

"එයාට ඕන කෙනෙමල්ලි... කරන්න කියලා මය..."

ගෙදර නවතින්න ලොකු අක්කේ" මල්ලි පැවසීය.

"මයා කියන තරම් ලේසියෙන් මව්වා කරන්න පුළුවන් නම් කොච්චර එකක් ද මල්ලි... යන්නකො මයා ගිහින් ඇඳුම් මාරු කර ගන්නකො... අපි පස්සෙ කතා කරමු..."

නංගී මා ද කැටුව ඇගේ කාමරයට ඇතුළු වූවා ය. එහි වූ කණ්ණාඩි මේසයෙන් මුහුණ දක්දී මගේ සිත මහත් වූ ආත්මානුකම්පාවකින් පිරී ගියේය. කම්මුල රතු වී ඉදිමි සිසිණි. වසන්නගේ ඇඟිලි සලකුණු එහි පැහැදිලිව දිස් විය. තොල පුපුරා තවමත් ලේ ගැලුවේ ය.

"ඉන්න මං මුණේ ක්‍රීම් ටිකක් හාන්නම්..."

නංගී කණ්ණාඩි මේසය මතවූ ක්‍රීම් බඳුනක් රැගෙන මා වෙත ආවාය. මගේ මුහුණේ සවහත් වූ ආත්මානුකම්පාව ඇය දකින්නට ඇත.

"මව්වා හාලා හරියන්න නැ... මේන්න මේ උණු අර පොට්ටනියෙන් තවල තැලුම් තෙල් ටිකක් හාන්න..."

කාමරයට පිවිසි අම්මා නංගී අතට අර පොට්ටනිය දුන්නේ මගේ දෙතෙත මග හරිමිනි.

"මයා ඇඳුම් මාරු කරල ඉන්න නංගී..." මම සිහින් හඬින් කීවෙමි.

"පස්සෙ බැරිය..."

නංගී මගේ මුහුණ තැව්වේ දනෙත නොදනෙත තරම් සෙමිනි. එහෙත් මට එය පවා දැඩි වේදනාවක් විය. මගේ

දෙනෙතට කදුළු නැගිණි.

"ඇයි අක්කා..." නංගී නැවීම නවතා මා දෙස බැලුවා ය. ඇගේ දෙනෙතට ද කදුළු නැග තිබෙනු මම දිටිමි.

"ඇති නංගී මට රිදෙනවා..."

"වැඩිපුරම රිදෙන්නෙ හිත නේද ?"

ඇය සිතාසෙන්නට තැන් දරුවාය.

"ඒක නෙවෙයි මට කියන්න ඔයා මේ හදිසියේ ආවෙ ඇයි කියලා..."

"ඇයි මං ආව එක මයාලට කරදරයක් ද..."

"මන්න ඔයා හිතපු එක... වෙනදා මේ වාගේ සතිය මැද්දේදී එන්නෙ නැතෙ... ඒකයි මං ඇහුවෙ... ඔයා කියන්න අකැමති නම් නිකම් ඉන්න..." එවර ඇගේ කටහඬේ තීව්‍රතාව මද අමනාපයකි.

"කියන්න අකැමති නෙමෙයි නංගී... ඒත් මෙහෙම කියන්න බැ... අපි යමුද ඇළ දිහාවට..."

"බත් ටිකක් කාලා පොඩ්ඩක් හාන්සි වෙලා ඉන්නකෝ ඉස්සර වෙලා..."

"මට දන් කන්න බෑ නංගී..."

"නෑ... නෑ... ඒව හරියන්නෙ නෑ... පොඩ්ඩක් හරි කන්න එනෙ... ඔහොම ඉන්නකො මං ඇඳුම් මාරු කරගන්න කම..."

මම හිස් බැල්මෙන් නංගී දෙස බලාගෙන සිටියෙමි. එක්වරම කාරය පණ ගැන්වෙන හඬ ඇසිණි. මගේ මුහුණ දෙස විස්මයෙන් බැලූ නංගී ජනේලය අසළට ගියා ය. මම ද ඇය අනුගමනය කළෙමි. වසන්ත පිට වී යනු දුටුවත් මගේ සිතට කිසිදු හැඟීමක් දනුණේ නැත.

කැමෙන් පසු නංගීත් මමත් ඇළ අසළට ගියෙමු. උණ පලුරේ සර සර තාදයක් ගලා බසින ඇලේ රිද්මයත් එක්වී අපුරු සංගීතයක් නිර්මාණය වී තිබිණි. උණ පලුර යට ගල්තලාවේ වාඩිවී වසන්නගේ උරහිසට හිස තබාගෙන ඒ සංගීතයට සවන් දුන් කාලය ගැන මතක සටහන් ද මගේ අතීතයේ ලියවී ඇත. එතෙක් දත් ඒ සියල්ල සිහිනෙන් ගැසුවදක් පමණකි. මම දිගු සුසුමක් හෙළිමි. සිම වැටුණු උණ කොළයක් කොතහමින් කල්පනාවක යෙදී සිටී නංගී වහා හැරී බැලුවා ය.

"වසන්නයි යා කැමටුවත් නොහිට ගිය එක ගැන තාත්තගෙ හිත හොඳ නෑ..."

"තාත්තලගෙ හිත හොඳ වැඩිකම හන්දා තමයි මේ නැම දෙයක්ම වෙන්නෙ..." මම නොරිස්සුමින් කීවෙමි.

"බලන්න ඉතින් මව්වර දෙයක් වෙලක් තාත්තයි අම්මයි වසන්නට වචනයක්වත් කීවේ නැතෙ..."

"එක අතකට බලනකොට අම්මලත් වැරදි නෑ අක්කො..."

නංගී සුසුමක් හෙළුවා ය. ඒත්... මියොල්ලොත්තෙ පුත්ත ගැන හිතනකොට මට බදින්නත් බයයි..."

"ඒ කියන්නෙ මයා මටත් නොකියා බදින්නයි යන්නෙ. එහෙමද ?"

"අනේ එහෙම එකක් නම් නෑ. කොහොමටත් කවුරු හරි එක්ක යාළු වුණත් මයා වගේ තමයි මටත් බදින්න වෙන්නෙ... අම්මලගෙ කැමැත්තට..."

නංගි උණ කොළය දෙතොල මත එහාට මෙහාට ඇද්දාය.

"මය උණ කොළේට කට කපා ගන්න පුළුවන්නම්..."

මම අනතුරු ඇඟවිමි. නංගි උණ කොළය පසෙකට විසි කොට දමා මොහොතක් මා දෙස බලා සිටියා ය.

"දන්නම් මයාගෙ මුණෙ අදිමුම් අඩු වෙලා..."

"ඒ වුණාට රිදෙනවා. ඉන්න බැරුව..." මා කීවේ නැවතත් දෙනෙතට කදුළු පුරවා ගනිමිනි. "මට නම් මේ ජීවිතේ එපා වෙලා සියෙන්නෙ නංගි..."

"වික කාලයක් ගිහින් ළමයෙක් එහෙම ඉන්නකොට මට හරි යයි..." නංගි කට කොණකට සිතාවත් කැඟුවා ය.

"ජීවිතේ ගැන මිනව්ට වඩා බලාපොරොත්තු කියා ගන්න මං දත් කැමිනි නෑ..."

"අක්කා හැම වෙලාවෙම ජීවිතේ ගැන හිතන්නෙ අපුබවැදී විදිනට..."

"හේමාල් කියන්නෙත් මනොමමයි..." මට එක්වරම කියැවිණි. නංගි කුකුළුගෙයත් මා දෙස බැලුවා ය. මම යටිතොල සපා ගනිමි.

"කවිද හේමාල් කියන්නෙ..."

"අපිත් එක්ක කෝවිලියෙ යන යාළුවෙක්..." මම හැකිතාක් සාමාන්‍ය කටහඬින් කීවෙමි.

"මට නම් ජෙන්නෙ සාමාන්‍ය යාළුවෙක් තෙවෙයි වගේ..."

සැබැවින්ම නංගිට කිසිම දෙයක් සැඟවීමේ හැකියාවක් නොතිබිණි. එහෙත් සියල්ලම ඇයට කීමට ද නොහැකිය. මිතුරියන් මෙන් සමීප වුව ද ඇය මගේ නැගණියයි. මගේ හැසිරීමෙන් ඇය වැරදි ආදර්ශයක් ගැනීමට ද බැරි නැත.

"ඇයි අක්කෙ කල්පනා කරන්නෙ ? ඇත්ත කියන්න මට හේමාල් කවුද මයාගෙ..."

"මගේ කවුරුවත් නම් මයාගෙ කවුරු හරි වෙන්න එපායෑ..."

"එහි ඉතින් මගෙ අනාගත මස්සිනා ද කවිද දන්නෙ..."

"අපොයි මය ඉන්න රටක් වටින මස්සිනෙක්. කවත් මොකටද..." මම කීවේ ඇනුම් පදයක් ද වශයෙනි.

"හැබැයි මය වගේ දේවල් වලින් වෙන්තෙ පුත්තෙ කවත් පටලාවෙන එක අක්කෙ..."

"මට තේරුණේ නෑ මයා කියනු එක..."

"ප්‍රශ්නෙකට උත්තරයක් තියෙන්නෙ තවත් ප්‍රශ්නයක් තුළ නෙමෙයිනෙ..."

"මයා කියන්නෙ හේමාල් මට ප්‍රශ්නයක් වේවි කියල ද...?"

"මොකද නැත්තෙ...? හේමාල් විතරක් නෙමෙයි වාමරත් කවදා හරි ප්‍රශ්නයක් වේවි..."

නංගී කියද්දී මගේ සිත ගැස්සිණි. මම දෙනෙත් මහත් කොටගෙන ඇය දෙස බැලිමි. ඇගේ මුහුණේ පැහැදිලිවම ඇඳී තිබුණේ නොමනාපයකි.

"මයා කොහොමද වාමර ගැන දන්නෙ...?"

"දන්නෙ වසන්තසියා කියනව ඇහුණ නිසා..."

"අම්මලටත් ඇහුණ ද නංගී...?" මම බියපත්ව ඇගේ අසින් අල්ලා ගනිමි.

"මන්දා, ඇහෙන්න ඇති සම්භරවට..."

"මයා මාව බය කරනවා..."

"වැරද්දක් නොකළනම් බය වෙන්න දෙයක් නෑනෙ. දත්වත් ඇත්ත කියන්න මට, ඇත්තවම වාමරගෙයි මයාගෙයි මොකක් හරි රංගෙයාර් එකක් තියෙනව ද...?"

"අනේ මන්දා නංගී..." මම දිග පුපුමක් හෙළිමි.

නංගීට කිසිදු දෙයක් සැඟවීමෙන් පලක් නැතැයි මට එවර සිතීමි. මා කිසිවක් නොකී විට ඇය මා පිළිබඳව වරදවා සිතනු නොඅනුමානය. මම සිතට දිව්ගෙන ඇයට වාමර පිළිබඳව ද පැවසිමි. මා කතා කොට අවසන් වන තුරුම නංගී විවන්‍යත්වක් කතා කළේ නැත. ඇගේ දෑස නතරව පිපුණේ ද නොපෙනෙන කොණේදෝ ඉමකය.

"මයා ජීවිතේ අවුල් කරගන්න හදන්නෙ අක්කෙ..." අවසානයේදී ඇය පැවසුවේ දිගු පුපුමක් හෙළිමි.

"දත් ආයෙ අප්‍රතෙන් අවුල් වෙන්න දෙයක් නෑ නංගී..." මම සිලි සිලි නදින් ගලා බසින ඇළ දෙස බලාගත්වනම් කීවෙමි. ගලේ හැටි බිඳෙන සිසිත් පිණි බිඳු මෙන් මගේ සියලු පැතුම් සුන් වූ අසුරා මා සිහි කළේ වේදනාවෙන් සුකුටිය.

"තවත් මයා පරක්කු නෑ අක්කෙ. වසන්තසියා එක්ක කතා කරලා මය ප්‍රශ්න විසඳගෙන සන්නේමෙන් ඉන්න බලන්න..." නංගී මග ගැහැණියක මෙන් මට අවවාද කළාය.

"මයා කියන තරම් එක ලේසි නෑ නංගී. වසන්ත මගේ ළඟට එන හැම වෙලාවෙම මට හිතෙනවා මේයා මේ අත් දෙකින් තව කෙල්ලෝ කී දෙනෙක් අල්ලලා ඇද්ද කියලා. එකකොට මට පුපුම විදියෙ පිළිකුලක් හිතෙනවා. මම හිතන්නෙ මං රුකවයක් වගේ වෙන්නෙ එකකොට. වසන්ත ළඟදි මට කිසිම හැගීමක් දනෙන්නෙ නෑ නංගී..." මම අක්කා කෙනෙකු විසින් නැගණියකට නොකිවුනු දේවල් පවා විවාතව ඇයට පැවසිමි. ඇය අනුකම්පාවෙන් තෙත් වූ ඇසින් මා දෙස බලා සිටියා ය.

"ඉතින් අක්කෙ ඔය විදියට හැමදාම ජිවත් වෙන්නෙ කොහොමද...? එක්කො ඔයා වසන්නගෙන් ඩිවෝස් වෙන්න..."

"ඩිවෝස් වෙන්න...?" මම දෙනෙත් මහත් කොට ඇය දෙස බැලිමි. "ඩිවෝස් වෙන්න..." ඇගේ වඳන් දෝංකාර දෙමින් නැවත නැවතත් මට ඇසෙන්නට විය.

- දෙවන කොටසින් නැවත හමුවෙමු. -

• Uploaded by
Hemantha 007
For Owall.com